Ketabton.com

(c)ketabton.com: The Digital Library

د آریانا تحرکی موسسه

پښتانه

د افغانستان په شمال کې

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(د مقالو ټولګه)

د ډاکټر م. جاوید په زیار

۱۳۸۴ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

۱- سریزه	الف
۲- د پښتنو لرغوني استوګنځي	۱
۳- خښمېدلې امریکا	۱۴
۴- د اکثریت او اقلیت تیوري	۱۹
۵- کوچیان او د هغوی د تلو راتلو لرغونې لارې	۴۷
۶- نه مې هېرېږي چې...	۶۰
۷- شمال د پښتنو آر مېشتون او ټاټوبی	۷۷
۸- پښتانه، د بشري تاریخ لویه برخه	۸۷
۹- راتلونکې، د تېر په څېر	۹۸
۱۰- پښتانه د افغانستان په شمال کې	۱۰۸
۱۱- د افغانستان قومي ژبني جوړښت	۱۲۲
۱۲- راتلونکې لویه جرګه او انتخابات، تشویشونه، اټکلونه	۱۳۷
۱۳- د افغانستان اوسنی ژبتوکمیز رغښت	۱۴۷
۱۴- د افغانستان په شمال کې د پښتنو وژنې او ځورونې	۱۴۸
۱۵- د قعلۀ جنګی قصابه	۱۵۴
۱۶ - د شبرغان په دښتو کې د مرګ قافلې چېرته لاړې	۱۷۲
۱۷- د جنرال د قتلونو دښته	۱۸۲
۱۸- د افغانستان په شمالي سیمو کې د بشري حقوقو حالت	۱۸۹
۱۹- د مزار ټولوژنه، په امریکا کې یوه ناویل شوې کیسه	۱۹۳
۲۰- په شمال کې د شمالي ټلوالې جارحیت او د پښتنو مظلومیت	۱۹۷
۲۱- تصویر خبرې کوي (البم)	۲۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم : پښتانه د افغانستان په شمال کې
(د مقالو ټولګه)
مهتمم : ډاکتر م. جاوید
خپرندویه ټولنه : د ساپی د پښتو څیړنو او پراختیا مرکز
چاپ ځای : د ساپي د پښتو څیړنو او پراختیا مرکز
د چاپ نېټه : ۱۳۸۳هـ. ش - ۲۰۰۳ م
تلیفون او فکس: ۵۷۰۴۵۰۶ - ۰۹۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د ساپي د پښتو څېړنو او پراختيا مرکز موسس، په پښتو او پښتونولۍ مين ښاغلي امام الدين ساپی څخه ډېره مننه چې دغه کتاب يې په خپلې شخصي پانګې د مرکز لخوا، وړيا چاپ کړو.

ډاکتر م. جاويد

مننه او کور ودانی

په ګران هېواد افغانستان کې نن ګڼې لوړې دولتي څوکۍ او پوستونه د داسې کسانو په واک کې دي، چې له اره پر ملي وحدت باور نه لري، خو له دې ټولو سره سره افغان ولس د خپلو بادرده شخصیتونو سربښندنې چې د هېڅ ډول کرسیو لېوني نه دي، نه شي هېرولی. په دې لړ کې د ګران ورور ښاغلي [redacted] امام الدین [redacted] لورېینې او خدمتونه د ملي ادب او ثقافت په ټینګولو کې خپل ځای لري. ساهل چې د ګڼو ملي آثارو په خپرولو سره یې د دې مظلوم ولس د محکومې ملې ژبې لاسنیوی کړی دی او زه هم په ځانګړي توګه ترې مننه کوم چې د دې ټولګې مالي لګښت یې پر غاړه واخېست.

د دې کتاب ټولو لیکوالو ته هم کورودانی وایم چې زما بلنه یې منلې، خپلې مقالې او لیکنې یې ماته له خپلو بوختیاوو سره سره پر وخت رسولې دي.

له ښاغلي ډاکټر ف. نرنګي او ملګرو څخه یې هم ډېره مننه، چې د دې ټولګې د ځینو لیکنو په ټایپ کې یې له ما سره مرسته کړې.

له منلي ورور ښاغلي اشفاق څخه په ځانګړې توګه مننه کوم او کور ودانی ورته وایم چې د ډېر لیکنو په ټایپ، سمون، ډیزاین او د یو شمېر مقاله په تصحیح کې یې له ما سره ډېرې بې خوبۍ وګاللې او پرته د دوی له هڅو د دې کتاب خپرول ما ته ګران و.

همدا ډول له ښاغلي محمد آصف ننګ څخه مننه کوم چې د کتاب په اړه یې د ځینو عسکونو په چمتو کولو کې په ورین تندي ستړیا وګاللې.

د یادونې وړ بولم چې دا ټولګه بویه یوه نیمه میاشت پخوا خپره شوې وای، خو د پښتو ژبې یو ډېر نازولي شاعر او لیکوال او همداراز یو بل پیاوړي لیکوال چې دواړو ته یې د دې ټولګې ډېرې مهمې برخې سپارل شوې وې، "نه" و نه ویل، خو زما له پرله پسې ټلیفونو سره سره یې د "هو" ویلو ژمنه هم ترسره نه شوه او کتاب ځکه وځنډول شو، له دوی نه هم ډېره مننه.

په پای کې یو ځل بیا دې د ټولو کور ودان.

په مینه او درناوي

ډاکټر جاوېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب د خپرولو ضرورت

ګران لوستونکي په دې خبر دي چې " د ساپی د پښتو څېړنو او پراختیا مرکز" د تاسیس یوازنۍ موخه د مورنۍ ژبې پښتوتعمیم او پراختیا ده چکه د فرهنګ دښمنو عناصرو له خوا د پښتو ژبې ډېر غنیمت ـ پښتو علمي کتابونه وسوزول شول او په تیره د پوهنځیو پښتو ژبې محصلین په دغه برخه کې له زباتو ستونزوسره مخامخ شول؛ نو د ساپی د پښتو څېړنو او پراختیا مرکز د خپلې علمي شورى د پریکړې له مخې د هغو کتابونو چاپولو ته د لومړبتوب حق ورکړ، چې ژبې ته علمي شتمنۍ وربخښي او یوه ژبه په هغه وخت کې د زیاتې پاملرنې او مراجعې ژبه ګرزي چې علمي کتابونه ولري او لوستونکي ترې څه واخستلي شي. لکه څنګه چې د ژبې ژوند د قوم ژوند دی دغه راز هغه ژبه ژوندۍ پاتې کیدای شي چې داسې علمي کتابونه ولري چې لوستونکي ترې د ماخذ او مراجعې په توګه کار واخستلی شي. "د ساپی د پښتو څېړنو او پراختیا مرکز"د پورتنیو دلایلو سره سره هغه وروستۍ ناخوالې چې په وروستیو پیښو کې په شمال کې زمونږ پښتانه ورونه ورسره مخامخ شوي دي په داسې حال کې "پښتانه د افغانستان په شمال کې" کتاب په خپله مالي پانګه چاپوي چې د ستر پښتون، نر پښتون او لوی پښتون محترم محمد ګل مومند بابا یوه میاشت وروسته ۳۹ کاله له وفات نه تیر یږي؛ نو ځکه یې ددغه ستر پښتون د اروا د خوشالیدلو په خاطر دده روح ته ډالۍ کوو او زمونږ مرکز دا حق لري چې ددې کتاب ټول حقوق ځانته محفوظ وساتي.

په پښتني درنښت

په جهان د ننګیالي وي دا دوه کاره

یا به وخوري ککرۍ یا به کامران شي

د ساپی پښتو څېړنو او پراختیا مرکز

موسس امام الدین ساپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د امریکا تر نامشروع او وحشیانه بمباریو وروسته، د تش په نامه لویې جرګې او د پخواني پاچا اعلیحضرت محمد ظاهرشاه تر راستنېدو دمخه یو شمېر هېوادوالو تمه لرله، که چېرې په ټول هېواد کې سم له لاسه سوله ټینګه نه شي، نو هرو مرو به درېیمه سقاوي هم نه ورپېښېږي او بې وزله هېوادوال، په تېره بیا پښتانه به له شویو او روانو بشري بخولو بیا قرباني ځکه نه کېږي چې په دې ځل د نړۍ د بشري حقوقو تش په نامه ستر مدعیان چې د شمالي ټلوالې د جنایتکارانو قیضه او پړۍ په لاس کې لري، د تېر په څېر به د افغانستان په شمال کې د طالب په نامه پښتون وژنې، ډلوژنې او پر ضد یې د نورو بشري جنایتونو مخه نیول کېږي یا په بله وینا تاریخ به بیا نه تکراریږي.

خو لکه څنګه چې څرګنده شوه، د امریکا په مرسته راوستل شوې شمالي ټلوالې د هېواد، سیمې او نړۍ په کچه د پښتون ولس او ملي ژبې ورکولو ته په ډېره علني او بربنډه توګه متهې بډ وهلې او د یوې لویې پلان شوې دسیسې پر اساس پل پر پل منظم پر مخ روان دي، چې په ترڅ کې یې هر ډول افغاني، اسلامي او بالاخره بشري معیارونه تر پښو لاندې کړي.

په لومړي پړاو کې چې د بون غونډه په لړ کې نیسي، د نظار شورا عبدالله او یونس قانوني په ډېره سپین سترګي د افغانستان غوڅ اکثریت "پښتانه" له ۶۳٪ د خپلو ستمي مشرانو په حواله ۳۸٪ ته راښکته کړل. د ایران او روسیې پنه ملګرتیا یې په سورو نارو د نړۍ په ټولو رسنیو کې دغه غلط او جعلي سلنې (فیصدی) ومنلې او خورې یې کړې او په همدې بهرنۍ غونډه کې په کلتوري لحاظ پښتانه په نشت یا صفر کې راوستل شول.

دامریکا له بمباریو وروسته او دلنډ مهالي حکومت په بهیر کې د هېواد په ګوټ ګوټ کې دپښتنو وژنې، له کورنو،کلیو او باندو یې شړ، پر عزت او ناموس یې تېري کول، په جنوبي برخوکې امریکایانو ته د طالب او القاعده په نامه دغلطو راپورونو په ورکولو سره شمالی ټلوالې وکولی شوای پښتانه لانور وځپي او خپلې منګولې دهیواد دشمالي ټولوالې، خو په تیره بیا دنظار شورا (دیوې ولسوالۍ) شورا په انحصار کې ولویږي، تر څو دویمه مرحله، بشپړتیایي پړاوته ورنژدې کاندې.

دلنډ مهالې ادارې په اوږدوکې مخالفینو دومره وکولی شوای چې " ملي ژبه" له رسمیاتو لرې کړي، دلوړو زده کړو وزیر یې پر وړاندې کرکه وښیي، دټولو ملي ارګانونو لکه پوهنځیو،وزارتونو او ادارو پښتو نومونه پر ایراني ډوله پارسي واړوي.لکه داطلاعاتو او کلتور وزارت پر وزارت اطلاعات وفرهنګ، دښوونې او روزنې وزارت پر وزارت معارف ونومول شو،لنډه دا چې پښتو دهېواد په تاریخ کې تر دې بریده په شعوري او ښکاره توګه محکومیت ته را ټیټه شوې نه وه، چې پر غږېدلو یې د هیواد په شمالي ولایتونو کې په زرګونو پښتانه په شهادت ورسېدل او لسګونو زره بې کوره او در په دره شول.

پر همدې مهال په افغانستان کې دځینو شمالي ولایتونو چې لږ شمېر اوسېدونکي لري، ګڼ شمېر ولسوالۍ جوړې شي اویو شمېر یې پر دې هڅه کې دي چې ان یوه ولسوالۍ پر ولایت بدله کاندي.

دویم پړاو دتش په نامه لویې جرګې په بهیر کې پر محمد ظاهر شاه د کودتا او دمنځمهالۍ ادارې پر لاډېر انحصار پای ته رسېږي.

او پر بله خوا په داسې حال کې چې پښتانه تر دې بریده محکومېږي او رټل کېږي چې د افغانستان په شمال کې خپل هویت او اصلیت نه شي څرګندولی، د نظار شورا لا د سرشمېرنې چیغې هم وهي.

که چېرې پښتانه د دې ناوړه دسیسې دریم پړاو مخه پر خپل یووالي او سیاسي شعور و نه نیسي چې د نوي اساسي قانوني تصویبېدل په لړ کې نیسي او د افغانستان په شمال کې د پښتنو پر ضد قومي تصفیه په شدد سره روانه ده، نو د پښتنو نژدې راتلونکې هم توره تیاره برېښي او دا منځمهال اپارتاید به پښتانه لکه په هندوستان او ایران کې له هرډول سیاسي او کلتوري ډګر څخه د تل لپاره له هر څه نه بې برخې شي او بې هویته کاندي.

ځکه ما د یو شمېر پوهانو او د نظر له خاوندانو په ملتیا وپټېیله چې د افغانستان د شمالي سیمو پر پښتنو او ځینو نورو حیاتي مسایلو د ګرانو هېوادوالو د ذهنیت روښانولو او په ګران هېواد کې د سولې او ملي امنیت د پیاوړتیا لپاره د مقالو دغه ټولګه راوباسم.

ومن الله التوفیق

د.ج

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 11557

استاد حبیب الله رفیع

د پښتنو لرغوني استوګنځي بلخ

د پښتنو د مېشتېدنې او لېږدېدنې لومړنی مرکز

و پاچا د بلخ
بلخې درې - درې
شینکي رودونه
و پاچا د بلخ

د پښتو دا سروکی د هغه وخت یادونه کوي، چې بلخ ودان و، سمسور و، د پښتنو پاچایي په کې وه او د پښتنو د مېشتېدنې او تولېدنې مرکز و.

له بلخ سره د پښتو او پښتون اړیکي د هغه له نامه څخه را ننبلي، ځکه د بلخ زوړ اوستایي نوم بخدي دی، چې له پکهت، پخت، یا پښت څخه جوړ شوی دی. په پښتونخوا کې اوس هم ډېر داسې نومونه شته، چې هم د سیمې لپاره وي او هم د قوم لپاره، لکه: اپرېدی، مومند، ځاځی، منګل، ځدران، وردګ او نور چې هم د سیمې نومونه دي او هم په هغه سیمه کې د مېشت قوم، له همدې امله بلخ یاد هغه زوړ شکل پکت او پښت د داسې سیمې نوم و، چې اوسېدونکي یې (پښتانه) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو همدلته لومړنی ځل د حکومت په نامه سیاسي موسسه جوړه کړه او همدلته یې د خپل تمدن بنسټ کښېښود، سپین تمان یانې سپین تومن(پاک نژاد) "زردشت" همدلته وزېږېد او همدلته یې داسې دین ټینګ کړ، چې د یوه خدای "اهوره مزدا" په ستاینه او د شیطان "اهریمن" په غندنه ولاړ و، انسانانو ته د ده د تګلارې او لارښوونې اساسي ټکي، ښه ګڼنه، ښه کړنه او ښه وېینه وه. ده خپلې لاهوتي او الهامي سندرې د ګاڅونو په نامه راپرېښودلې، چې دده اندونه، لارښوونې او تعلیمات په کې نغښتي دي.

د زردشت د ګاڅونو ژبه اوستا ده ا و د ګاڅونو او زردشت د پیدایښت وخت څېړونکو له درې نیمو تر څلورو زرو کلونو وړاندې بللی دی. ژبپوهان عقیده لري چې پښتو له اوستا سره د خپلوی ژور اړیکي لري او زیات پوهان چې پر پښتو او اوستا یې ژوره څېړنه کړې، نظر ورکوي چې اوستا د پښتو مور او یا په بله ژبه د پښتو زوړ شکل دی. پر دې اساس هغه چا چې په اوستا خبرې کولې، پښتانه وو، چې په دې کې په خپله سپین تمان، زردشت او د دده اسلاف بلخي پېشدادیان چې یما یې مشر او د واکمنۍ موسس و، شمېرلای شو.

تاریخ په پخو سندونو د اوستا او پښتو تړون او د بلخ او پښتنو تړون یادوي، زردشت به خلکو ته بلنه ورکوله او لارښوونه به یې ورته کوله چې د رمه دارۍ او مالدارۍ له ژوند څخه د کښت او کرخوا ته مخه کړي، هماغه وو چې دوی دغې خوا ته مخه کړه او د یوه پاخه فرهنګ بنسټ یې کښېښود.

د اوستا ډېره لرغوني او پخوانۍ برخه ګاڅونه دي او ګاڅونه د زردشت هغو الهامي سندرو ته ویل کېږي، چې دده لارښوونې په کې خوندي دي. د پښتنو په لرغوني ادب او روان ولسي ادب کې د ګاڅونو معنوي او شکلي ریښې په څرګند ډول شته او په واز کومي ګواهي کوي چې پښتو او اوستا مور او لور او یا د یوې ژبې دوه تاریخي ډولونه دي.

پخوانیو آریایانو د کورنۍ ډېرښت او پنځېدنې ته زیات ارزښت ورکاوه، نو ځکه به یې خدای ته لاسونه په دعا پورته کول او د سړیو د ډېرېدو غوښتنه به یې ترې کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ویدي سرود په دې باب داسې مناجات لري:

لوی خدای د ژوندون واکمن دی،
د ټولو څښتن دی
ښاغلې کورنۍ سړو ته ورکوي
خدایه موږ ستا مریي یو
بې اولاده، بې ښېګڼې مو مه وژنې!
په ګاڅونو کې له داسې یوه سرود سره مخامخېږو.
"خدای دې له خپلې ځواکمنۍ څخه موږ ته کښت او کار راکړي،
څومره په خپلو څلوربولو او سړو کې زیاتوالی راولو!"

پښتانه هم د سړو ډېرښت ډېر مهم ګڼي او په دې برخه کې د بېټ نیکه مناجات د همدغو سرودونو پایځوړ بللای شو:

(دا وګړي ډېر ګړې خدایه!
لویه خدایه، لویه خدایه!...)

دوی د سړو له ډېرښت نه دوه هدفونه درلودل، یو دا چې د خپل هېواد د پراخو ځمکو د آبادولو لپاره کار ترې و اخلي او بل دا چې د پردیو د تېري په وخت کې د خپلې سیمې او هېواد دفاع وکړي، دا ځکه چې هغه وخت هم دوی د ایرانیانو، تورانیانو، یونانیانو او نورولـه بریدونو سره مخامخ وو او اوس هم پښتانه لـه مغلو، انګریزانو، روسانو او نورو سره مقابلې ته وخت پر وخت اړ شوي دي.

د اوستا او پښتو د سندرو د مطالبو له نژدېوالي پرته د اوستایي سندرو د جوړښت اصول د پښتو په ولسي ادب کې په ژور ډول پاتې دي او خصوصاً کاکړۍ غاړې خو یې داسې جوړښت لري،چې تقطیع یې د ګاڅونو له ځینو ټوټو سره کټ مټ یوه ده او همداسې درواخلئ د میندو او ماشومانو سندرې. د ګڼو تاریخي، ادبي او فرهنګي سندونو په رڼا کې ګورو چې بلخ د پښتنو د پنځېدنې او مېشتېدنې لومړنی مرکز دی. همدلته یې د کرنې او سیاسي تشکل بنسټ ایښی، همدلته یې لـه تېریو سره مقابلـه کړې او تېرونیو ته یې ما ته ورکړې. همدلته یې خپل ا دبي بنسټونه ایښي او پاخه کړي او همدلته یې خپلې فرهنګي شتمنۍ زېږولې دي. او یو خوا بل خوا

خواره شوي دي. د بلخ په باب مشهوره ده چې بلخ دعلم مرکز و. خو شاو خوا ته يې دومره علم وښانده چې ده ته پاتې نه شو، نو همداسې بلخ د پښتنو مرکز هم و، چې دومره ترې ولېږدېدل، چې ده ته هېڅ پاتې نه شول او اوس چې کوم پښتانه په کې شته، هغه له نوروځايونو څخه ورلېږدېدلي دي او داسې ښکاري چې لېږدېدنې د پښتنو ازلي برخه ګرځېدلې وي.

مور کې مه راته قهريږه
د ارمانجنو کډې تلې ، ورو وتمه

غـــور

د پښتنو د مېشتېدنې او لېږدېدنې يو بل مرکز

تر مېلاد درې نيم زره کاله وړاندې د آريايانو يوې برخې په پخواني پکتي، پښتي، بخدي يا اوسني بلخ کې د پاچايۍ په نامه سياسي دولتي موسسه جوړه کړه او دخپل سياسي تشکل، تجمع او تمرکز لپاره يې دا ځای و ټاکه.

د لرغونپوهنې، ژبپوهنې، ادبپوهنې، تاريخپوهنې او وګړوپوهنې په رڼا کې د دې خلکو زياته برخه پښتانه وو. خصوصاً اوستا چې د زردشت يا سپين تومان په وسيله مهمه ديني او ادبي ژبه شوه، د اوسنيو ژبځېړونکو د څېړنې له مخې د پښتو زوړ شکل و. چې د زمانې په تېرېدو سره يې نننۍ بڼه غوره کړې ده. په دې برخه کې ګاڅونه چې د زردشت د خپلې خولې سرودونه دي، په اوسنۍ پښتو ژبه او ادب کې هم ژورې لغوي ريښې لري او هم يې ادبي ډولونه او اندونه زموږ په موجوده لرغوني او اوسني ادب کې موجود دي.

د پښتو دا سياسي تشکل او تمرکز دا مانا نه لري. چې دوی پر همدې ځای را غونډ وو. بلکې د دوی زيات خېلونه او قبيلې د اوسني افغانستان په نيمه غربي برخه کې چې مرکزي شمال لوېديځې جنوب لوېديځې او

لوېديځې سيمې په کې شاملي دي. د اوسني بلوچستان تر پښين، پورې او د سليمان غره تر لمنو پورې د مېشتېدنې او لېږدېدنې په ناپايه بهير کې روان وو. په بلخ کې ددوی لږخپلونه بزګر او کښتګر شوي وو او نور زيات خپلونه يې پوونده او کوچيان وو چې د ښو ورشوګانو په لټه به له يوه ځايه بل ته بلل. د بلخ، غور، زابل، هلمند، کندهار، مرغو، پښين او بوري لارې به يې سره نغښتلې او د پسرلې، اوړي، مني او ژمي د مېشتېدنې سيمې به يې سره بېلې وې.

د مېشتېدنې او لېږدېدنې دا کاروانو نه د زمان په اوږده او پلنه غېږ کې لا تر ننه هم راروان دي او اوس يې هم شمېره دوه نيم مليونو تنو ته رسېږي، خو په افغانستان کې د کمونستانو خونړۍ واکمنۍ او د روسانو وحشيانه تېري د کوچيانو د مېشتېدنو او لېږدېدنو دا بهير ددوی د عامو وژنو له امله غړند کړ. که څه هم د کوچيتوب عنعنه يې غلې نه کړای شوه. خوددوی د مېشتېدنې او لېږدېدنې لارې او مسيرونه يې بدل کړل.

په بلخ کې د يما پاچا د واکمنۍ په وروستيو وختونو کې د هاک يا سهاک چې عربو ضحاک ثبت کړی، له ده سره د يوه رقيب قدرت په توګه رامنځته شو: د اوستا په مذهبي متونو کې دا سړی زيات کړل شوی او د اهريمن ا ستازی بلل شوی دی. دده له لا سه د بلخي پشيد اديانو پاچايي نړيدلې او يما د زابل پاچا ته پناه ترې وړې ده.

اوستايي متونو د دهاک اصلي ځای بوری ښودلی، چې په اوسني بلوچستان کې د سليمان يا کسې غره په لمنو کې يوه پرته سيمه ده، دده کورنۍ په غور کې واکمني جوړه کړه او په سلګونو کلونو يې خپلواک حکومتونه په کې درلودل.

په دې توګه موږ تر بلخ را وروسته غور د پښتنو د سياسي، مدني او بلدي ژوند دويم مرکز ګڼلای شو.

روايات وايي چې سور او سام د ياد شوي دهاک ورونه وو. سور يې مشر و، او د غور امارت ورته رسېدلی و او سام يې کشر ورور و چې د لښکرو سپه سالاري ورسپارل شوې وه. ددوی وزارت تر اسلام د مخه د غور په منديش کې په پېړيو، پېړيو امارت درلود.

د غور سیمه دغرونو په لړیو پوښلی سیمه ده او په غور نوم هم د پښتنو د غره په ارتباط پرې اېښودل شوی. چې پاچایانو ته یې غور شاهان وایي او عرب دا سیمه "جبال" او پاچا یې د ملک الجبال په نامه یادوي او همدا راز دغو خلکو ته سوري او یا سوریان د ملک سور له امله وایي چې نسبتي نوم دی او د سور مانا بیا لمر وه. ځکه چې ددې ځای خلکو د لمر لمانځنې دین درلود.

ددې سوریانو یو بل حکمران بستام د بهښاد زوی و. چې د شغنان، بامیان او تخارستان پر غرونو یې حکم چلاوه او د فردوسي په قول د کابل مهراب کولا چې د لمر کورنۍ په مانا دی هم د همدې ضحاک له نسله و.

د اسلامي دورې په اوایلو کې د سوري کورنۍ حکمران شنسپ د خدنګ زوی و. ددغه نامه ترکیب له شین او اسپ څخه دی، چې دهغه وخت پښتنو د اسونو د ځواکمنۍ له امله دا ډول نومونه اېښودل او د چا په نامه کې به چې داسې ترکیب و هغه به ځواکمن او پیاوړی و. چینې سیاح هېوان څنګ، شین اسپ د افغانستان د شمالي او ختیزو برخو د اسونو عالي جنس بولي.

د غوریانو ددورې نامتو مورخ قاضي منهاج سراج جوزجاني لیکي: ملک شنسپ د حضرت علی (کرم الله وجهه) د خلافت په دوره کې ایمان راوړ او له اسلامي خلافت سره ژمن شو. دې د غور لومړنۍ حکمران دی چې په اسلامي دوره کې پېژندل شوی دی. تر ده سل کاله راوروسته ددې کورنۍ مشر امیر پولاد و. ده له خراساني ابومسلم سره د بني امیه و په ماتولو او د عباسیانو په واکمنولو کې لویه مرسته وکړه او د غور لښکرې یې د ابو مسلم ملاتړ ته ور ولېږلې. تر امیر پولاد وروسته دده زوی امیر کرور د جهان پهلوان په ۱۳۹ هـ ق کال د غور په مندېش کې امیر شو. خپله پښتو ویاړنه یې را پرېښوده.

زه یم زمری پر دې نړۍ له ما اتل نه شته
په هندو سند او په تخار او په کابل نه شته
بل په زابل نه شته
له ما اتل نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غشی مې ځي لکه بریښنا پـــه میرځمـنو بـاندې
په ژوبله یو نیم یرغالم پر تښتـــېدونو بانـــدې
په ماتېدونو باندې
له ما اتل نـه شته

***

زما د بریو پر خول تاوېږي هسک په نمنځ و په و یاړ
داس لـه ســوومې ځمـــکه ریـږدي غرونه کاندم لتاړ
کړم ایوادونه او جاړ
له ما اتل نه شته

***

زمـــا دت وري تر شپول لاندې دي هرات او جروم
غـــرج و بـامیان و تخـــار بولي نوم زما په اودوم
زه پېژندویم په روم
له ما اتل نه شـــته

***

پـــر مـــرو زما غشی لوني ډاري دښن راڅخه
د هـــریرود پر څنډ و ځم تښتي پلـــن را څخـه
رپي زړن را څخه
له ما اتل نه شته

***

د زرنج سوبه مې د توري په مخسور وکړه
په باداری مې لوړ وای د کول د سور وکړه
ستر مې تربور وکړه
له مـــا اتل نه شته

***

خپلو وګړو لره لـــور پـــــېرزوینه کوم
دوی په ډاډینه ښه بامم ښه یې روزنه کوم
تل یې ودنه کوم
له ما اتل نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لويو غرو مې وينه درومي نه په خندو په ټال
نـــړۍ زما ده نوم مې بولي پر دريځ ستايوال
په و رځو شپو مياشتو کال
له مـــا اتـــل نـــه شته

***

دا مېړنی او اديب پاچا په ۱۵۴ هـ ق کال د پوشنګ په جنګونو کې مړ شو او تر ده وروسته يې زوی امير ناصر ايوادونه ضبط کړل او د غور، سور بست او زميند اور پر سيمو واکمن شو.

د غوريانو پر پښتونوالې ډېر سندونه شته. نومونه يې پښتو دي. د پښتو ادب لومړنی انګازې له همدغو غرونو څخه راپورته شوې او ټول کورني او باندينی محققين او سوريانو ژبه پښتو او دوی پښتانه وو.

د څېړونکو له رواياتو څخه دا هم زباتېږي چې د غور د لرغونو واکمنانو اصلي ژبه زند يا هماغه اوستا وه، چې د بلخ د واکمنو ژبه وه او بيا د زردشت په وخت کې ادبي او ديني ژبه شوه او اوس هغه د پښتو زوړ شکل ګڼل کېږي، خو غوريانو زردشتي دين نه و منلی او مخکې له د ې چې دا دين را منځته شي. دوی له بلخي پېشد اديانو سره دښمن شوي وو، دا دښمني لکه ځينې کسان چې غوريان ببخي بل نسل ګڼي، د پرديتوب له امله نه وه بلکې دا دښمني له هغو تربګنيو څخه راولاړه شوې وه چې په پښتنو کې اوس هم شته او خصوصاً د قدرت او واک په سر سره وران شوي وو. د پښتنو يوازې دوې پاچايي نه وې بلکې په زابل او نورو سيمو کې يې هم واکمنی جوړې کړې وې او د تجمع او سره ټولېدنې مرکزونه يې درلودل، چې زابل ته د يما پاچا ورتلل په خپله دا ټکي روښانه او د پښتنو د خورو، ورو واکمنيو نقشه انځوروي.

د غور دنګ غرونه د سوري پښتنو د اوکوب، پرتم او برم لرغونی شاهدان دي. دوی د غور په هره برخه کې له يوې خوا دغور د ساتنې له پاره پاخه سنګرونه جوړ کړي وو اوله بلې خوا يې د خلکو د ژوند او هوسايې له خاطر دغور په ګوټ، ګوټ کې ښارونه ودان کړي وو او په دې ښارونو کې يې د هنر په ګوتو ښکلې ماڼۍ او اسمانځکې ودانۍ جوړې

کړې وې، مندپش ، آهنګران، فیروزکوه، استیه، زرنی، زمینداور، بامیان او بیا وروسته غزني د غوري سوریانو د تاریخ د بېلابېلو وختونو، بېلابېلو موسمونو او بېلابېلو واکمنو پلازمین او شهرک، تولک، خیسار، شلنګ، فخرآباد، خوابین، سیفرود، خلج، روزګان، ګزیو، تمران، غازان، والشتان، لجوران او نور د غور تاریخي ښارونه، کلاوې او حصارونه وو.

ددې کورنۍ روڼ تاریخ د امیر پولاد، امیر کرور او امیر ناصر تر واکمنۍ وروسته یوه لنډه موده پوتیاده کې دی، امیر بنجی، شنسپ د نماران زوی هغه واکمن دی چې د هارون الرشید د خلافت په وخت کې د غور واکمن و.

همدا وخت په غور کې یوې بلې کورنۍ هم د واکمنۍ دعوه درلوده. چې د یشنپانیانو په مقابل کې په شیشانیانو یادېده ددې کورنۍ مشر شیش د بهرام زوی و د غور خلکو دوی ته مشوره ورکړه چې بغداد ته د عباسي خلافت دربار ته ولاړ شي خلیفه که هر یوه ته د غور واکمنی حواله کړه هغه به ددوی واکمن وي. همداسې یې وکړل، خلیفه بنجي ته وا کمني او شیش ته د پوځونو مشري ور وسپارله، دوی بېرته راستانه او په خپلو، خپلو چارو بوخت شول.

سوری د محمد زوی د بنجی د کورنۍ یو بل واکمن و چې د صفاریانو معاصر و، دده زوی محمد بن سوری داسې وخت واکمنۍ ته ورسېد چې د غور په ګاونډ غزني کې د سامانیانو د نامتو سالار الپتګین له خوا د غزنویانو د واکمنۍ بنسټ اېښودل شوی و او سلطان محمود د غزنوي ستروا کۍ یعنې امپراتورۍ په جوړولو بوخت و، ده غوښتل چې په ټول افغانستان او ټوله سیمه کې یوه لویه ستروا کي جوړه او وړې وړې واکمنۍ را نسکورې کړي. ده په دې لړۍ کې پر غور هم پوځونه ور وخېژول.

سلطان محمود غزنوي په ۴۰۱ هـ ق کال دخپلو دوو پیاوړو جنرالانو ادتونتادش حاجب او ارسلان جاذب په مشرۍ غورته درنې او په وسله پورې لښکرې ولېږلې، په یوه تنګه دره کې ډېر لږ شمېر غوري سپاهیانو ددوی له مخه یې مورچې جوړې کړې وې او زیاتې شپې یې د سلطان لښکرې دلته ایسارې کړې، دغور خلکو قومي لښکرې را ټولې کړې او نژدې وه چې

غزنوي لښکرې ماته وخوري دا وخت سلطان محمود په خپله له نورو لښکرو سره مرستې ته راورسېد اوتر اوږدو جګړو وروسته یې غوري لښکرې په شا وتمبولې، محمد سوری د آهنګران لویه نظامي کلا تخلیه کړه او له خپلو لس زره ژوبلورو سره په میدان یې دغور له لوړو غرونو کې سنګرونیو، سلطان محمود ته د دوی ماتول سخت شول. له جنګي ضدعي نه یې له کار راخیستو سره په شا تګ وکړ، غوري لښکر له سنګرونو نه را پاڅېدل په دوی پسې را روان شول خو چې له خپلو سنګرونو نه لېرې شول محمودي لښکرو بېرته مخ پرې را وګرځاوه دوی یې مات کړل او محمد سوري بندي ونیول شو.

غوري واکمن ته اسارت تر مرګه دروند و. د غزني په محبس کې یې زهر چې دخپلې ګوتمۍ تر غمی لاندې یې ځای په ځای کړې وو وخوړل او له نړۍ څخه یې سترګې پټې کړې، غوري شاعر شیخ اسعد سوری په یوه بوللـه کې دده سویې ویرنه وویله او دغور دا لویه غمېزه یې داسې انځور کړه:

د فلـــک له چارو څه وکړم کوکار
زمولوی هر ګل چـــې خاندي په بهار
هر غاټول چې په بېـــدیا غوړېده وي
ریژوي یې، پاڼې کانـــدې تار په تار
ډېر مخـونه د فلک څـــپېړه شنه کا
ډېر ســـرونه کاتر خاورو لانـــدې زار
د واکمن له سره خول پریباسي مړ شي
د بې وزلو وینې توی کاندي خونخوار

چې تر یوه اوږده تشبیب وروسته مطلب ته را رسېږي او وایي:

زموږ پر زړونو دی نن بیا یو غشی وویشت
ودې ژوبلـــله پـــه دې غشـــــي هزار
پـــــر سوریو باندې وېر پریووت له پاسه
محـــمد واکمن چې ولاړی، په بل دار
یو دار شو امیر په لا س د میرځـمنو
انتقال یې وکـــړ قـــبر له بـــد وار

پـــر ســـماو يـــې ودان آهـــنګران و
په ټيکنه و پر درســـت جـــهان اوڅـار
د محمود د ژوبلورو لـه لاس کښيووت
چـــــې غـــزنه ته يې باتلي په تلوار
ننګياليو لره قـــيد مـــړينه ده ځکه
ســه يې والوتله هسک ته پــه دې لار
تـــر نړۍ يې غوره خاورې، هدېره کا
د زمـــريو پـــــه بيړو کله وي څوار
په دې وېر د غور وګړي تورغري سول
په دې وېر رڼا تـــــياره شـــوله د ښار

د غور د ماتم حالت انځوروي او بيا فلک ته خطاب کوي:

لاس دې مـــات شه ای فلکه چې دې وکـا
محمد غونـــدې زمـــري د مړينې ښکـــار
شين زړګی فـــلکـه ولـــې لا ولاړ يـــې؟
اې د غـــور غرونـــه په څه نه شـــوی غـبار
مځکې ولـــې پـــه ريږدلو نـــه پـريوزې
لاندې باندې شه چـــې ورک شې دا اشعار
چې زمری غـــونـدې واکـــمن ځي لـه جهانه
چـــې څوک نه کړي په نـــړۍ باندې قرار
سخ پر تا دی محموده د غـــور لـــمـــر وې
پـــه نـــړۍ بـــه نه دي ستا دعدل ســـار
ته پر ننګه وې ولاړ په ننګ يـــې مـــړ شوې
هـــم پـــر ننـــګه دې پـــر ننګه کا ځان جار
که سوري دې په تګ وېر کاندي ويرمن شول
هـــم پـه ويارې ســـتا په نوم ستا پـــه ټبار
لـه جـنـت دپـــر وه ټون زمـــوږ واکـــمـنه
هـــم پـــه تـــادې وي ډېر لـــور دغـفار

ځینې مورخین لیکي چې سلطان محمود غزنوی پر غور باندې دا لښکر کشۍ ددې له پاره کولې چې د غور خلک مسلمانان کړې او غور ته اسلام ورسوي خوحقیقت دادی چې غور ته د اسلام سپېڅلې دین ډېر پخوا راغلی و او د غور واکمنو د حضرت علې کرم الله وجهه د خلافت له دورې نه د خلافت له مرکز سره ښه او تاوده اړیکې درلودل، نو ځکه د سلطان محمود غزنوي دا بریدونه د غور د خلکو د مسلمانولو له پاره نه وو بلکې ده غوښتل چې په سیمه کې د یوې لویې ستروا کۍ بنسټ کښېږدي چې همداسې هم وشول.

د محمد سوري له ماتې سره د غوریانو مستقله واکمني ختمه شوه او د غور اوبست سیمې چې د غوریانو په لاس کې وې د غزنویانو لاس ته ولوېدې، له دې سره هم غزنوي سلطان غورته کوم نوی والی ونه لېږه، بلکې هماغه د محمد سوري زوی امیر ابو علی یې چې ده ته تابع شوی و په غور کې خپل تر لاس لاندې امیر وټاکه خو بیا هم د غور د واکمنې کورنۍ نور غړي په څو کې وو او د وخت انتظار یې یوست.

امیر عباس د غور یو غیرتي شهزاده و چې یو ځل بیا یې د غور خپلواکي را ژوندۍ کړه، د غزنویانو اطاعت ته یې غاړه کښېښنبوده او د خپل تره امیر علي تر بندي کولو وروسته یې په غور کې خپلواک حکومت پیل کړ او له همدې امله امیر الکامل یا بشپړ واکمن وبلل شو. ده د غور په مندیش کې د غوریانو د لوی مشر ضحاک یا سهاک لرغونې کلا له سره جوړه کړه او همهلته یې یوه شاهي ماڼۍ هم ودانه کړه او په دې توګه یې د خپل قومي غرور او دغور د ویاړ څلي دنګ کړ.

سلطان محمود له خپلو نورو ستونځو سره سره بیا هم د غوز له بیانیولو نه تېر نه و. ده په ۴۱۱ شهزاده مسعود ته وظیفه ورکړه چې له هرات نه په غور لښکر ور روان کړي، نوموړي تر برید وړاندې د جروسي واکمن ته یو هیات ور ولېږه او دوه تنه غوریان یې هم ورسره مله کړل چې هلته د هیات ترجماني وکړي، دا پېښه ابوالفضل بیهقي همهغه وخت ثبت کړې او مورخینو د نورو سندونو ترموندل کېدو وړاندې دا ددې دلیل ګاڼه چې دغوریانو ژبه له غزنویانو نه بېله او پښتو وه نو ځکه د ترجمان په

وسیله خبرې کېدې خو د پټې خزانې موندل کېدو نه یوازې دا روښانه کړه چې د غوریانو ژبه پښتو وه بلکې دا یې هم وښوده چې د غور دربار د پښتو ادب لرغونی مرکز و او همدلته و چې دامیر کرور ویاړنې او د شیخ اسعد او ښکارندوی فصیحو او بلیغو بوللو. د ادب نړۍ ته سترګې وغړولې او د پښتو ادب بنسټونه کېښودل شول.

هو! مسعود استازو غوریانو ته د ویرولو ډک پیغامونه ورکړل چې باید د امیر اطاعت ومني خو غوریانو ورته وویل: امیر ډېر غلط فکر کړی چې ګوا کې دا سیمه او دا خلک داسې دي چې څوک دې پرې ورشي او نړۍ تېردې شي، را دې شي و دې ګوري چې دلته توري دي، وسلې دي او ډبرې دي، بیا هم د غور د یوې برخې اوسېدونکو د مسعود له لښکرو سره درنې جګړې وکړې او په پای کې مات شول او ددوی مشر هغه سیمې چې د غرجستان له شارانو نه یې نیولی وې غزنویانو ته ور پرېښودې. خو امیر عباس تر ډېره وخت د غور د مرکزي برخو واکمن و، تر پایه یې د غزنویانو سلطه ونه منله او مقابله یې ورسره وکړه څو چې ابراهیم غزنوي یو ځل بیا یو، درنه حمله پرې وکړه، د جنګ په ډګر کې ژوندي ونیول شو او دامیر محمد سوري غوندي یې ژوندې غزني ته بوته او د غور واکمني یې بیا هم دده ایل شوي زوی امیر محمد ته وسپارله.

که څه هم ځینې مورخین لیکي چې امیر عباس پر خلکو ظلم کاوه او د غور خلکو له غزنوي پاچا نه دلیکونو په وسیله وغوښتل چې ورشي او دوی ته له دې ظالم پاچا نه نجات ورکړي خو حقیقت دادی چې دا لښکر هم د همهغو لښکرکشیو سلسله وه چې د سلطان محمود له وخت نه یر غور پیل شوې وې او غزنویانو غوښتل چې د خپلې ستروا کې د ټینګتابه له پاره غور د تل له پاره د خپلې ستروا کې جز وګرځوي او د غور خپلواک حکمرانان ختم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهاند اکاډېمسن عبدالشکور رشاد

خښمېدلې امریکا

دې غریب افغانستان ته امریکا ده خښمېدلې
په دې هوډ کې ورسره برېتانیا ده پاربدلې

امریکا یوازې نه ده اروپا ورسره ملـه ده
تباهي د خوار افغان یې په سلا ده پټېیلې

د خښمونو سیلاوونه، ماتوي د هوښ بندونه
تل په دې مبارزه کې، هوښیارتیا ده تښتېدلې

دولتو ته خښمېدلي مستر بوش وکښله کرښه
ول(۱) پر دوست او پر دښمن موږ دا دنیا ده نن وېشلې

بادران د سپینې خونې د تیارو اهریمنان سول
دې د شر او شور خدایانو زموږ رڼا ده راوژلې

هرهغه چې زموږ دوست دی، زموږ صفو ته به رادرومي
چې را نه شي، د دښمن د لاس امسا ده موږ ګڼلې

دښمنې د افغانانو د انګلو امریک رضا ده
اوس خو ګټه پر محور د دې رضا ده څرخېدلې

څوک له بېرې، څوک له تمې، څوک له عذره په پسې دي
امـــریکا چـــې پـــه دنـــیا کـــې دا ســـرنا ده ږغولـــې

استوي د جـنګ مـیدان تـه. دولـتونه خـپلې ډلـې
څـوک یـې اوس دي په تکل کې چا پخوا ده رالبـږې

الوتکـې چـا تحفـه کـړې، چـا پېکـش کړلـه ټانکونـه
جاسوسـي پـه دې غورځـنګ کـې چا و چـا ده ورمـنلې

ځیـنو لارې ورتـه ورکـړې، ځیـنو ژمـنې کـړې د مرسـتو
ورکـوي څـوک مـیدانونه چـا فضـاء ده وربخښلـې

څوک بـاروت او ځیـنې تېـل ورتـه راوړي ځینې پېلوځي
دا لمـبه چـې زمـوږ پـه ملـک کـې امـریکا ده لګولـې

چـې ضـعیف یـم د جهـان ټکـې پـر مـا بـاندې رالوېـږي
پـه نـړۍ کـې بدبختـي پـه پچـه زمـا ده را خـتلې

ګړوبـه وي یـې، سوځوي یـې، ژوبلوي یـې، قـتلوي یـې
دا پـــر ضـــد د پښتـــنو، تـــوره بـــلا ده پـــاڅېدلې

کـه ښاړونـه دي کـه کلـي لېونـو سـپو دي داړلـي
د بشـــر ویـــنو تـــه تـــږو، دا وبـــا ده راښکـــارلې

کـــه جونګـــړه د ادې ده، کـــه څـــپړه د دادا ده
زمـــوږ د قـــرن بشـــر دوســـته اتـــیلا ده راســـوځلې

د مظلومـــو انســـانانو پـــه ســـرو ویـــنو ژرنـــدې ګـــرځې
د بېوســـو پـــه ســـرو اوښکـــو ښـــار، بېدیـــا ده لمـــبېدلې

دلـته بـورې، دلـته ورارې، دلـته کونـډې يتـيمان دي
دلـــته چـــيغې، دلـــته ويـــر، دلـــته ژړا ده اورېدلـــې

دلـته څېرې ګرېوانونه، دلـته ساندې دي سوګلۍ دي
جـنازه چـې د خوښـيو د خـندا ده مـرګ اېسـتلې

ژوندونونـه يـې پايمـال کـړل امنيـت سـو لګـد کوبـه
دلـــته شـــر، دلـــته فتـــنه، دلـــته غوغـــا ده تورېدلـــې

تباهـيو د عـراق او فلسـطين مظلـوم تـه ځـيو سـه
اى پښـــتونه! دغـــه ټکـــه اوس پـــر تـــا ده رالوېدلـــې

جامعـــه د افغانـــانو دغـــه دروېشـــت کالـــه کېـــږي
پـــه ځـــورو ده ځورېدلـــې، پـــه جفـــا ده ژړېدلـــې

د بشـــر د حـــق غوښتـــنې، د زړه ســـويو ادعـــاوې
عـــدل و رحـــم و خواخوږيـــو چليـــپا ده پـــر راکښلـــې

واى(۲) دفـــاع د تمدن کړو ازادي له فنا ژغـــوروي
مګـــر دوى افغانســـتان تـــه نـــن فـــنا ده رابللـــې

کلـه وايـي: مـوږ جـنګ کـې راولـو بشـر تـه سـوله
کله وايي (۳) صليبي جنګ دى کليسا ده موږ ژغورلې

د نـيويارک او واشـنګتن و تروريـزم، خـو دا نـه دى
چـې پـه ويـنو د پښـتون يـې پښـتونخوا ده رنګولـې

تـرې د اوښکـو سـين روان دى، ترې د وينو سيل بهېږي
دا صـفحه زمـوږ د تـاريخ چـې هـر ترسـا ده رالـيکلې

دا جذبه د خودخواهۍ ده، لېوتوب د انتقام دی
د خښمنو زلزله یې چې بقا ده لړزولې

خودغرضه رهبران یې دخله نه دي په کړکېچ کې
د پردو مداخلو چې زموږ بنا ده نړولې

وایي پېنځه زره تنه امریکایان دي تلف سوي
طیاره چې تر سرتېر مصري عطاء ده جنګولې

دروېشت زره افغانان یې قرباني کړل د دې پېښې
و جنون ته خښمېدلې امریکا ده رسېدلې

عدالت، برادري او مساوات د حق پالنه
په عمل کې دغه هره ادعا ده شرمېدلې

نامیندې دي، نامرادې دي، شپه او ورځ ځوانیمرګې دي
خوشالي له پښتونخوا نه په رښتیا ده لېږدېدلې

چې پنجه له زورور سره چا ده ازمویلې
د هغه کمزوري لېچه خامخا ده دردېدلې(۸)

خود به نه ټولېږي مړي، خود یې ملک په وینو رنګ وي
د قوي له جوغه غاړه چې هر چا ده غړولې

خود به سوځي د غښتلو د خښمونو په اورو کې
هغه چا چې غلامي د امریکا ده نامنلې

د وطن د خرڅولو بازارونه ښه تاوده دي
په ایمان د سیاسي ګټو سودا ده اوس پسندلې

ځانـــي ګټـــې چـــې بـــه تـــل تـــر ملـــي ګټـــو جـــاريدلې
دا جذبـــــه د قدرتونـــــو استســـــقاء ده راوژلـــــې

د انګرېز پلی لښکر يې د بګرام ميدان ته راوست
فرانســـه وايـــي: مـــزار تـــه مـــوږ سـپاه ده راوســـتلې

نـــن هغـــه ښـــه راغلـــې وايـــي د کفـــارو تـــور لښکـــر تـــه
چـې پـرون يـې سـره سـپاه د روس پـلا پـلا ده ځغلولـې

لـه پـردو بـه څـه ګلـه کـړو، ځـای د ويـر دی ځـای د شـرم
چـې زمـوږ خـپلو پـه کفـارو زمـوږ لـوا ده پـرځولې

کسـات خېژي، نـه پاتېږي، دا دنـيا دغـه يـې دود دی
دا نکـتـــه پـه پښتـــنو کـې لـــه پخـوا ده ازمويلـــې

د انګرېـــز او امـــريکا د دولـــتونو مـــريې تـــوب دی
زه ګمـان کـړم خپلواکـي مـو نـن سـبا ده بـايلودلې(۳)

۱- ول= ويل.
۲- وای= وايي.
۳- بايلودلې= بايللې
× د د سعدي شيرازي د دې بيت ژباړه ده:
هر که با فولاد بازو پنجه کرد
ساعد سيمين خود را رنجه کرد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر عبدالحی نیازي

د اکثریت او اقلیت تیوري

لږ ترلږه له څلوېښتو کالونو را په دېخوا د اقلیت او اکثریت مسئله په پرله پسې توګه د افغانانو تر منځ د یوې سیاسي لانجې په ډول راپورته کېږي او دا مسئله کله ناکله د دولت په سطحه هم مطرح کېږي، خو د تېرو حکومتونو له خوا دا مسئله افغان ولس ته نه ده جوته شوې، نو ځکه دا د اکثریت او اقلیت مسئله د عام ولس تر منځ په اجمالي توګه او سیاسي ډلو تر منځ او خصوصاً د غیرپښتني سیاسي ډلو له خوا د ګوندونو په سطحه په ځانګړې توګه مطرح کېږي. نو ځکه په کار ده چې د اقلیت او اکثریت مسئله داسې رابرسېره شي چې له یوې خوا د افغان ملت د جوړېدو په بهیر کې کوم خنډ پېښ نه شي او له بلې خوا د افغانستان وګړي هر یو په اګاهانه توګه د خپلې اتنیکي ریښې او په اوسني افغانستان کې له خپل ټولنیز او سیاسي موقف سره اشنا وي. دلته په اجمالي توګه د افغانستان د قومونو جوړښت او سیاسي کړو وړو ته یوه لنډه کتنه کوو.

اکثریت یعنې څوک؟ پښتون، افغان، پټان، روهي او سلیماني کلمات په مترادفه توګه د پښتنو لپاره د مختلفو اقوامو له خوا استعمال شوي دي، خو پښتانه خپل قومي هویت پښتون او خپله سیمه پښتونخوا بولي او په اوسني افغانستان کې پښتانه په سیاسي لحاظ خپل ملي هویت افغان بولي او پخپل افغانیت ویاړي. د معتبرو شمېرنو (احصائیو) پر اساس د افغانستان د نورو اقوامو په پرتله پښتانه د افغانستان د ولس اکثریت برخه جوړوي. پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اريايي قبايل دي چې په دويم ميلادي کال کې د خپلې ټولنيزې او سياسي ودې په لحاظ دې مرحلې ته رسېدلي وو چې پخپله سيمه کې يې سياسي نظام رامنځ ته کړ. هغه د کنشکا پاچاهي نظام و چې په ژمي کې يې پلازمېنه (پايتخت) په پېښور کې او په دوبي کې د کابل په باګرام کې وه. همدغه پښتني قبايل وو چې په شپږم ميلادي کال کې د نوې کالو لپاره له فراه څخه تر کابله پورې د اعرابو په مقابل کې وجنګېدل، بالاخره د اسلام مقدس دين يې ومانه، خو د اعرابو سياسي واک يې ونه مانه، چې په نتيجه کې د اسلام مقدس دين د تدريس لپاره د اموي امپراتوري له خوا په زرګونو تنه اعراب د پښتنو سيمو ته ولېږدول شول چې نر نن ورځ پورې په افغانستان کې اوسېږي. له زرو کالو را په دېخوا د پښتنو تاريخ ټولو ته جوت دی، پښتانه په حکومت جوړولو کې دننه په افغانستان کې او د باندې تر امپراتوري جوړولو پورې تجربې لري. د سلطان محمود په لښکر کې د پښتنو برخه يو څرګند واقعيت دی چې د سومنات په جنګ کې د پښتنو برخه په دې شعر کې ښه تمثيلېږي.

ترک و نامرد واړه ودانګل له نام و ننګه
يو زه پښتون ولاړ وم د سلطان تر څنګه

سلطان محمود د ترک نژادو عسکرو په زور له پښتون سره سخت ظلمونه او ناروا وې وکړې، په ملتان کې نصر لودي ته يې ماتې ورکړه او د پښتنو ريښې يې له ملتان څخه وويستې او په غور کې يې د شيخ اسعد سوري په شمول ټول پښتانه خانان بنديان کړل. په کلتوري لحاظ ترک نژاده سلطان محمود د فارسي ژبې په تحکيمولو کې ستر رول ولوباوه. دا چې پښتنو ولې د سلطان محمود واک ومانه علت يې دا و چې محمود د اسلام او جهاد شعار پورته کړی و خو په پای کې پښتنو له ترک نژاده کورنۍ څخه خپل کسات واخېست او د غور پښتنو د ترکانو ريښې له غزني څخه د تل لپاره وايستلې.

پښتانه د خپل تاريخ په اوږدو کې د جګړې ستر تاريخ لري له سکندر، عرب، چنګېز، تيمور سره جنګيدلي دي. د هرات تيموريان د شارخ په مشرۍ په کابل کې د يوسفزو اوه سوه خانان د مېلمستيا پر وخت ووژل او

ټول یوسفزي او ګڼ شمېر نور پښتانه له کابل څخه وشړل شول او ټول سوات او مردان ته ولاړل. تر نن پورې کابل ښار بیا یو پښتني ښار نه دی شوی. د شارخ وراره بابر چې د هند د مغلي کورنۍ د واک بنسټ ایښودونکی و، خپل ټول عمر له پښتنو سره په جنګونو کې تېر کړ. خو یوسفزو د بابر واکمنۍ ته سر ټیټ نه کړ. د هند له مغلي دولت سره د پښتنو جنګونه د پښتنو سیاسي فرهنګ جوړوي.

د ایران له فارسیانو سره د پښتنو جنګونه د پښتونخوا د تاریخ یوه بله برخه جوړوي. پښتنو د فارسیانو په مقابل کې خپله خاوره ساتلې ده، خو له بده مرغه په فرهنګي ډګر کې په هرات، فراه، زرنج، غور او بادغیس کې ګڼو پښتنو خپله مورنۍ ژبه له لاسه ورکړه، همداراز د افغانستان پرله پسې دولتونه په دغو سیمو کې د پښتو ژبې او پښتني کلتور د بیا ژوندي کولو لپاره هېڅ ډول هڅه نه ده کړې.

پښتانه د افغانستان د نورو اقوامو په پرتله د اسلام د مقدس دین د خپرولو لپاره تر نن ورځې توره وهلې چې په افغانستان. هند او پاکستان کې ډېر روښان تاریخ لري.

هند ته د انګرېزانو له راتګ سره سم د پښتنو د بخت ستوری له ځلا ولوېد. پښتنو د خپل تاریخ او سیاسي ژوند په بهیر کې د انګریزانو له خوا تر ټولو لوی تاوان ولید او هغه دا و چې پښتانه او د افغانستان خاوره د (۱۸۴۲ - ۱۹۱۹) کلونو په ترڅ کې په دوو برخو ووېشل شوه چې نن د ډیورنډ کرښې په نامه یادېږي او افغانستان د خپلې خاورې پنځه دېریش فیصده خاوره او څلوېښت فیصده نفوس له لاسه ورکړ. خو په لروبر پښتونخوا کې د یووالي احساس لا تر اوسه پخپل قوت پاتې دی.

له روسانو سره په جګړه کې پښتنو د افغانستان د نورو قومونو په پرتله لویه ځاني، مالي او سیاسي صدمه ولیده. نو ځکه پښتانه د افغانستان د کډوالو او مجاهدینو اکثریت برخه جوړوله. پښتانه افغانستان او افغاني ملي هویت ته سخت وفادار. د ملي یووالي او رښتني ورورولۍ غوښتونکي دي. د پښتنو سیاسي ډلې په افغانستان کې د مرکزي نظام ناري وهي. د افغانستان په تاریخ کې د تاجکانو ټولنیزه او سیاسي برخه

(تاجکان در مسیر تاریخ) یوازینی کتاب دی چې د افغانستان تاجکانو د سیاسي او ټولنیز ژوند په هکله زما لاس ته راورسېد. دا کتاب د یو شمېر ایراني، تاجکستاني، روسي او افغاني لیکوالو د مقالو مجموعه ده. له بده مرغه د دې مقالو مرتب کوونکی میرزا شکور زاده او بلال عمار د (تاجکان در مسیر تاریخ) نوم ورته غوره کړی، چې په واقعیت کې دا کتاب یو علمي اثر نه، بلکې د مخالفت او عکس العمل په توګه د (افغاستان در مسیر تاریخ) او (پښتانه د تاریخ په رڼا کې) کتابونو د نومونو او محتویاتو پر ضد ترتیب شوی دی. د دې کتاب په مقدمه کې د دې پر ځای چې د افغانستان د تاجکانو اتنیکي ریښې او قومي جوړښت څرګند کړي، په صراحت سره یې پر پښتنو باندې تېری کړی او په لمسوونکې توګه یې د پښتنو پر ضد لیکلي او په افغانستان کې قومي تاوتریخوالی زیاتوي. د مثال په توګه په مقدمه کې داسې راغلي: "از قرن شانزده تا هم اکنون، تاریخ افغانستان مملو از اغتشاشات، هرج و مرج، کشتار و مرگ، استقرار حکومت قبیله سالاری و زوال عنصر شهرنشینی و تفوق کوه و صحرا بر شهر است. وقتی حکومت از دست شهر نشین ها خارج شد و بدست قبایل کوه گرد و بیابان گرد افتاد، جنگهای خونین و کشتار عظیم د سته جمعی و قتل و غارت و ناامنی گریبان گیر این کشور شد... در کنار حملات و هجوم های اقوام نیمه وحشي و حاکمیت نظام تک قبیلوی...

د دې بې خبره لیکوال په ځواب کې باید ووایو چې په اوه لسمه او اتلسمه میلادي پېړۍ کې په افغانستان کې د ښارنشینانو کوم حکومت په کابل، کندهار، هرات، بلخ، بدخشان، بامیان، تخار او چاریکار کې موجود نه و چې د پښتنو د وحشت او بربریت په وجه وران شوی وي او نه خو پښتنو په ثمرقند، بخارا، دوشنبې باندې حملې کړې دي، بلکې په اوولسمه او اتلسمه میلادي پېړۍ کې د افغانستان خاوره د ختیز له لوري د هند د مغلو له خوا او د لوېدیځ له لوري د ایران د صفویانو تر پرله پسې بریدونو لاندې نیول شوې وه، چې پښتنو د دواړو یرغلګرو پر وړاندې په لره او بره پښتونخوا کې په ولسي مقاومت لاس پورې کړ، چې غلجي پښتنو شاه حسین صفوي ته په اصفهان، او درانیو د احمد شاه بابا په مشرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هندي مغولو ته په ډيلي کې ماتې ورکړې. د افغانستان په خاوره کې نه غلجي پښتنو (هوتکيانو) او نه خو درانيو پښتنو د افغانستان د کوم قوم پر وړاندې جنګېدلي دي.

(تاجکان در مسير تاريخ) د افغانستان د تاجکانو د قومي او اتنيکي ريښې په هکله علمي او ګټور معلومات نه ورکوي او يوازې د فردوسي شهنامې په اشعارو بسنه کوي او يا د سمرقند، بخارا او تاجکستان د تاجکانو په اړه خبري کوي، خو په مجموعي توګه دا کتاب د تاجکانو په هکله چې پښتانه ورته دهګان وايي، ليکي:(کلمه - تاجيک - که در متون قديمي په صورت تاژيک و تازک نيز به کار رفته است اعراب و مسلمان غير عرب راتازي و ترکان انهارا تاجيک کې نامېدند. ايرانيان تاجک ها را قومي ايراني مې دانند. زه د (تاجک در مسير تاريخ) د روسي او ايراني مقالو په اساس داسې مستفيد شوم چې تاجک يا تازک يا تاژک يو اتنيک نه بلکې هغه غير عرب او غېر ترک مسلمانان دي چې عرب ورته عجم او ترک ورته تازک ويلي دي، چې واحده اتنيکي ريښه نه لري، بلکې واحده ژبه لري يعنې (فارسي - دري) په دې کې کېدای شي چې ګڼ شمېر اقوام شامل وي چې له فارس نژاده اقوامو څخه شروع تر ترک نژاده فارسي ژبي - سمرقند، بخارا او د افغانستان فارسي ژبي، چې د دوی اتنيکي ريښې او قومي جوړښت پوره نه دي څرګندې شوې، دوی يوازې ژبنی هويت لري، خو د تاجکانو تر نامه لاندې ديګان، يو شمېر هزاه ګان، يو شمېر فارسي ژبي پښتانه، فارسي ايماق، ازبکان، هندي او کشميري مسلمانان، عرب او سادات عرب شاملېږي چې په دري ژبه خبرې کوي. په معاصر افغانستان کې په ملي او سياسي لحاظ تاجک يو افغاني قوم دی چې په افغانستان کې د هستوګنې په لحاظ ژور تاريخ او غني کلتور لري، ژبه يې دري، قومي هويت يې تاجک او ملي هويت يې افغان دی.

د افغانستان د تاجکانو د نفوس دقيق شمېر متاءسفانه معلوم نه دی. کله چې روسان پر مرکزي اسيا باندې مسلط شول لږ تر لږه د يو مليون وګړو په تعداد تاجک، ازبک، ترکمن، تاتار او قزاق افغانستان ته کډوال شول او اکثريت يې د افغانستان په شمالي ولايتونو کې او ځينې يې په

کابل کې مېشت شول. د افغانستان حکومت د اسلامي وروروليۍ له مخې نوموړو کډوالو ته افغاني تابعيت او هويت ورکړ، خو نن همدغه د مرکزي اسيا مهاجرين داسې شمال وايي چې د دوی خاوره وي او همدغو خلکو نن د افغانستان د تجزيې لپاره د فډرالي نظام نارې سورې پورته کړې دي چې دا ډېره ناسپاسي ده، دا خلک په شمال کې د افغانستان پښتنو ته ناقلين وايي، خو خپل ځانونه د مرکزي اسيا مهاجرين نه بولي او د فډرالېزم نارې وهي.

دلته په اتنيکي او کلتوري لحاظ دوې مسئلې سره ګډې شوې دي: په اتنيکي لحاظ تاجکان د افغانستان اصيل اريايي قوم دی چې د تاجک قوم اتنيکي ريښې، قومي جوړښت او څانګې په هکله ما کوم علمي معلومات تر لاسه نه کړل، خو د اجمالي معلوماتو پر اساس د افغانستان تاجک قوم حد اقل درې څانګې لري: رکاه، فورمولې او کشميري. په کلتوري لحاظ د افغانستان تاجکان، هزاره ګان، يو شمېر ازبکان او ترکمنان، سادات، چارايماق، قزلباشان او يو شمېر پښتانه چې په دري ژبه خبرې کوي، په ځينو احصايو کې ټول په قومي لحاظ تاجک درج شوي دي.

په کلتوري لحاظ د احمد شاه بابا او تيمور شاه له دولتونو راپه ډېخوا فارسي ژبه حاکمه رسمي او دولتي باندې بدله شوې ده. د هوتکيانو د حکومت له مخه د افغانستان خاوره د هند د مغلي دولتونو او د ايران د صفوي دولتونو له خوا تر تېري لاندې وه او کوم منظم دولتي نظام موجود نه و.

د افغانستان په سياسي ډګر کې د افغانستان د تاجکانو لومړنۍ برخه

د افغانستان په ټولو دولتي او اداري چارو کې د افغانستان تاجکانو بې له کوم تبعيض او امتياز څخه په لويه کچه برخه لرلې ده. د مثال په توګه د امان الله خان د دولت نايب السلطنه عبدالولي دروازي و. ډاکتر يوسف د افغانستان د ديموکراسي دورې لومړنی صدراعظم و. د حبيب الله کلکاني د حکومت پر مهال کې داسې اسناد نه شته چې حبيب الله کلکاني ادعا کړې وي چې ده د تاجکانو حکومت دې جوړ کړي وي، له بلې

خوا که چېرې په غزني کې غلجي پښتانه (اندړ او سليمان خېلو) د حبيب الله کلکاني په پلوۍ نه وي درېدلي نو ډېر احتمال يې درلود چې د کندهار درانې او د هزاره قوم سرتېري د امان الله خان په پلوۍ د حبيب الله کلکاني عسکرو ته په غزني کې ماته ورکړي، خو امان الله خان شخصاً له دې جګړې څخه مخنيوی وکړ. حبيب الله کلکاني د کابل د ښاريانو تر منځ ډېر منفور و او هېڅ ډول محبوبيت يې نه درلود. په کابل کې عام خلک حبيب الله کلکاني (د بچه سقو) په نامه يادولو او دا شعر چې له سقوي دوران څخه پاتې دی د کابل د خلکو احساسات څرګندوي:

تاملک محسن شغال ماده والي ګشته است... بهر ما مور و ملخ قوم شمالي ګشته است.

د معاصر افغانستان په تاريخ کې د کورنۍ جګړې تر پيل پورې داسې کوم اسناد نه شته چې د افغانستان تاجکان، د تاجک قوم په نامه د سياسي واک د تر لاسه کولو لپاره په مشخصه توګه په کوم اقدام لاس پورې کړی وي او يا مشخصاً د تاجک تر عنوان لاندې په افغانستان کې کوم حکومت موجود وي.

د اقليت او اکثريت د تيوري بنسټ ايښودونکي

د ګوندونو په سطحه د لومړي ځل لپاره (د خلق، ديموکراتيک ګوند) څخه په کال ۱۳۴۷ هجري شمسي کې د قوميت په بنا دوه انشعابونه رامنځ ته شول، لومړی د ببرک کارمل په مشرۍ د پرچم ډلګۍ او دويم د طاهر بدخشي په مشرۍ چې وروسته يې د (سازمان انقلابي زحمت کشان افغانستان.... سازا) بنسټ کېښود. د خلق له ګوند څخه جلا شوي فرکسيونونه په ټولنه کې د ستميانو په نامه شهرت وموند. همدغه مهال دی چې د دولت له چوکاټ څخه بهر د قوميت له عنصر څخه د يوې سياسي الې په توګه کار اخېستل کېږي. د پرچم ډلګۍ په سياسي ادبياتو کې پښتنو ته بې فرهنګه اکثريت او تاجک ته بافرهنګه اقليت وويل. خو طاهر بدخشی له دې نه هم وړاندې ولاړ او احتمالاً د روسانو په تحريک او مرسته په منظمه او سيستماتيکه توګه د قوميت پر بنا د يو سياسي

سازمان (سازمان انقلابي زحمت کشان افغانستان... سازا) بنسټ کېښود، چې تر اوسه پورې د افغانستان د کورنۍ جګړې ایدلوژیک محور جوړوي.

د طاهر بدخشي ماسکو پلوه مارکسیسټ لېننسټي ډلې په ټولنه کې د ستمي، ستم ملي ډلې په نامه شهرت وموند. ستمیان د ملت او ملي یووالي په مفکوره باندې معتقد نه و او داسې یې استدلال کاوه چې افغانستان د قومونو او ملیتونو مجموعه ده او هر قوم باید چې په جلا جلا توګه خپل سیاسي، اقتصادي او ټولنیز برخلیک وټاکي او د قوم پر بنسټ فډرالي نظام رامنځ ته شي. طاهر بدخشي او بهرالدین باعث د خپل تحلیل په دوام کې زیاته کړه چې پښتانه په افغانستان کې یو ظالم، غاصب او ستم ګر قوم دی او د افغانستان نور قومونه تر ستم لاندې اقوام دي، نو ځکه د افغانستان خلکو دوی ته د ستمیانو لقب ورکړ. د افغانستان په سیاسي ادبیاتو کې د اکثریت او اقلیت تیوري د ستمیانو له خوا مطرحه شوه، چې وروسته روسانو د خپل تېري پر مهال دې تیورۍ ته ماتریالستیکي بڼه ورکړه او روسان په دې لټه کې شول، چې غیر پښتانه قومونه په نظامي، سیاسي او ټولنیز لحاظ وروزي.

د ناڅرګندو دلایلو له امله په ۱۳۵۶ کال کې د ملي ستم ډلګۍ رسماً په دوو برخو وویشل شوه: د سازا ډلګۍ د طاهر بدخشي تر مشرۍ لاندې او بله برخه یې د (سفزا) ډلې په نامه د مولانا بهرالدین باعث او محمد اسمعیل اکبر تر مشرۍ لاندې راغلې. د سازا د سازمان غړي په تاکتیکي ډول په کابل کې پر دولتي چارو بوخت شول او د سازا سازمان تصمیم ونیو چې د داود خان د حکومت پر وړاندې پر وسله واله مبارزه لاس پورې کړي.

په نامعلومو دلایلو مسکو پلوه ستمیانو د تره کي د حکومت پر وړاندې په مخالفت لاس پورې کړ، بهرالدین باعث او طاهر بدخشي د خلقیانو له خوا ووژل شول او په همدې اړه د بهرالدین باعث د خلاسون لپاره په ۱۳۵۸ کال کې د اسمعیل اکبر په هدایت د امریکا سفیر (دبز) یرغمل ونیول شو چې په کابل هوټل کې یرغمل نیونکي او د امریکا سفیر دواړه د خلقیانو له خوا ووژل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغان جهاد په بهیر کې او په ځانګړې توګه د کورنۍ جګړې پر مهال د سازا او سفزا ستمي ډلو سیاسي دریځ

د سازا سازمان لومړنۍ سیاسي ډله وه، چې په سیاسي ادبیاتو کې بې له کوم ژور سوچ څخه د افغانستان د ټولو بدبختیو عامل پښتانه وبلل، د سازا د سازمان د رهبرۍ په هئیت کې یو شمېر پېژندل شوي کسان په دې ترتیب دي: محمد طاهر بدخشي، محبوب الله کوشانی، ظهورالله، محمد بخش فلک، خلیل رستاقی او محمد اسمعیل اکبر.

د روسانو له یرغل سره سم محبوب الله کوشانی، ظهور الله، محمد بخش، فلک او خلیل رستاقی پرته له دې چې د ببرک کارمل له حکومت سره یو ځای شي په مستقیمه توګه له روسانو سره د تخار، بدخشان او بغلان په ولایاتو کې همکارۍ پیل کړلې، د څرخي پله له جیل څخه ازاد شول، د سازا ډله په دې بریالۍ شوه چې په تخار کې د مجاهدینو قوماندان امر صمد او یو شمېر نور جهادي قوماندنان د روسانو په پیسو په خپل سازمان کې جذب کړي.

د ببرک کارمل او سازا اختلافات:

د سازا سازمان سیاسي غوښتنه له ببرک کارمل څخه دا وه چې ببرک د افغانستان د شمالي ولایتونو واک د سازا ډلې ته وسپاري، چې د روسانو په مرسته په مستقله توګه د مجاهدینو پر ضد وجنګېږي. په هر دلیل چې و ببرک د خپل حکومت په مهال کې له خپلو ټولو خیانتونو سره سره دې ته حاضر نه شو چې د (سازا) په غوښتنه رسماً په افغانستان کې فډرالي سیستم رامنځ ته کړي. ببرک کارمل او سلطان علي کشتمند د افغانستان د اردو له تشکیل نه د باندې قومي کنډوکونه رامنځ ته کړل او د قوماندان سالارۍ او قومي تعصباتو او تشنجاتو اساسات یې کېښودل.

نجیب د خپل حکومت په مهال کې د ملي پخلاینې د پالیسۍ تر عنوان لاندې د سازا، سفزا له ډلو سره یو ځای شو. بشیر بغلانی د سازا مشر د ډاکټر نجیب د مرستیال په حیث اعلان شو. بشیر بغلانی د نجیب په لویه

جرګه کې د فدرالي نظام ناري پورته کړې. د ولایتي نظام تر څنګ د (زونونو-حوزو) سیستم هم مطرح شو، لکه د شمال زون - لویدیځ زون او داسې نور. د سازا سازمان له یوې خوا له روسانو څخه وسلې او پیسې ترلاسه کړې او له بلې خوا ډاکټر نجیب د شمالي ولایتونو د یو شمېر ولسوالیو واک چې د مجاهدینو تر ولکې لاندې نه و، رسماً د سازا سازمان ته وسپارل. د سازا ډله افغان ولس د یو واحد ملت په حیث نه پېژني، بلکې افغانستان د داسې قومونو او ملیتونو مجموعه بولي چې د هر قوم لپاره په جلا توګه سیاسي او ټولنیز برخلیک غواړي، او هر قوم باید پخپله سیمه کې خودمختاری ته تر دې بریده وده ورکړي چې په مستقلو جمهوریتونو بدل شي. د افغانستان په سیاسي ادبیاتو کې د لومړی ځل لپاره د څلورو جمهوریتونو غږ د سازا سازمان له خوا پورته شو، یعنې د پښتنو جمهوریت، د تاجکانو جمهوریت، د هزاره ګانو او د ازبکانو جمهوریت. نو په دې توګه د سازا ډله د افغان ولس د ملي یووالي او ځمکنۍ بشپړتیا ته، چې ستر ملي ارزښتونه ګڼل کېږي، باور نه لري. موږ کاملاً په دې باور یو چې د افغانستان پښتانه، تاجکان، ازبکان، هزاره ګان او نور واړه قومونه د افغانستان د ولس ملي یووالي او د خاوري بشپړتیا ستر ملي ارزښت بولي او د افغان ملت پر جوړېدو او بشپړتیا ژور باور لري.

د نجیب د حکومت په وخت کې د سازا سازمان د پښتنو او د پښتنو د کلتور د توهینولو لپاره په خپله خپرونه کې (میهن - چې اوس هم دا جریده په تاجکستان کې خپرېږي) په ښکاره ډول دغه شعر خپور کړ چې د دې سازمان په ماهیت او د هغه د عواقبو ښه څرګندونه کولی شي.

قبیله نشینان شهر حبش
که بد دین شان ترکش و تیر کش
به ابشخور رخش اشتر زدند
ته اشتر که خود را به اخور زدند
قبیله چه باشد که شاهی کند
به هر جا رسد و تباهي کند
چو رفتند جا ماند دهل دوسر

(c) ketabton.com: The Digital Library

که قاطر به جا ماند از اسب و خر
هوایی خراسان مادر سرش
بگو چیست امروز اندر خورش
خراسان تو انی که از نام تو
جهانی به حیرت شده در فرود

د سازا د ستمي ډلې په ځواب کې پښتانه وايي

د افغانستان دی، دا وطن به خراسان نه شي ـ لوز مې د پښتو دی، پښېمان نه شي: له بده مرغه د دې پر ځای چې ستمیان له خپل کردار نه پښېمان وي، په امریکا کې د قومي تعصب او ملي تشنج او تاو تریخوالي د راپارولو لپاره د امید اخبار چلوونکي په ښکاره ډول پښتنو ته ښکنځلې کوي. ستمیان او د امید د اخبار چلوونکي ادعا کوي، چې پښتانه په افغانستان کې ځانونه لوړ ګڼي، هغه پښتانه چې له خپلی ژبې او کلتور څخه دفاع کوي، هغوی فاشیست بولي. دا ټولې ادعاګانې ناسمې دي. په ټولنیز او سیاسي لحاظ پښتانه په افغانستان کې د نورو اقوامو په پرتله نه لوړ دي او نه ځانونه لوړ ګڼي. خو ځینې سیاسي او ټولنیز واقعیتونه شته، چې ستمیان او ځینې لنډ اندي کسان ځوروي او په دوی کې د حقارت عقدې پیدا شوې دي. دا ټولنیز او سیاسي واقعیتونه په لاندې ډول دي: پښتانه په افغانستان کې د خپلواک دولت بنسټ ایښودونکي دي. پښتنو په هندوستان کې مستقل دولتونه درلودل.

پښتانه د تاریخ په اوږدو کې له سکندر، عرب، چنګیز، مغل، فارس او انګرېز سره په یوازیتوب جنګېدلي دي. د سومنات په جنګ کې د سلطان محمود د لښکر ډېره برخه پښتانه وو.

لاندې شعر د پښتنو برخه د سومنات په جګړه کې څرګندوي:

ترک و نامرد واړه و دانګل له نامو و ننګه
زه یو پښتون ولاړ وم د سلطان تر څنګه

غلجي پښتانه لـه لـته بند څخه تر ننګرهاره پورې په ۱۸۴۲ کال کې شپاړس زره انګرېزي پوځ تباه او برباد کړ، او یوازې ډاکټر برایډن ځنې ژوندی پاته شو چې دا په مجموع کې د افغان ملت پوځي حماسه ده.

لـه روسانو سره په جنګ کې تر ټولو قومونو پښتنو ډېره قرباني ورکړې ده. د افغانستان نوم او افغاني ملي هویت د پښتون د قوم، قومي هویت دې، خو په سیاسي لحاظ پښتنو د افغانستان ټولو قومونو ته دا ویاړ بخښلی دی چې په ویاړ سره ځان افغان وبولي. دا د افغانستان د ۱۹۶۴ په اساسي قانون کې درج شوي دي. لـه نېکه مرغه پرته لـه ستمیانو د افغانستان ټول اوسېدونکي قومونه ځانونه افغان بولي او پر خپل افغانیت ویاړي او نه ځانونه لـه پښتنو کم احساسوي او نه د حقارت کومې عقدې لري او خپل سیاسي او ټولنیز برخلیک د افغان تر نامه لاندې خوندي ویني.

دا یوازې د سازا ستمي ډلـه نه ده چې د سیاسي حقارت عقده لري، د ساما (سازمان ازادي بخش افغانستان) د مرامنامي په لومړي مخ کې هم په مشخصه توګه د پښتنو فیوډال پاړکی محکوم شوی دی، نه فیوډالي نظام، په داسې حال کې چې په نورو اقوامو کې هم فیوډالان موجود دي. د ساما سازمان په خپله کړنلاره کې د ملي مسئلې د حل غوښتونکي دي، خو ملي مسئله یې نه ده جوته کړې او داسې مفهوم ځنې اخېستل کېږي چې غواړي د اقوامو تر منځ اندول ټیټ شي او د پښتنو برخه د افغانستان په ټولنه کې په سیاسي، اقتصادي او ټولنیز لحاظ کمه شي. خو موږ په دې باور یو چې د افغانستان د قومونو تر منځ په اجباري ډول کوم عدم تعادل نه شته، بلکې په افغانستان کې د دیکتاتوري نظامونو پایښت د افغانستان د اقتصادي، سیاسي او ټولنیز شاته پاته والي ستر لامل ګڼل کېږي، نه د قومونو تر منځ ځینې سیمه ییزي شخړې او اصتحکاکونه. که چېرې د دیموکراسۍ د اصولو پر اساس په افغانستان کې د یو داسې نظام بنسټ کېښودل شي، چې د اسلام د مقدس دین او د افغاني ټولنې لـه کلتوري ارزښتونو سره سم وي، نو دا به د یوې ملي مدني ټولنې بنسټونه وګڼل شي.

د افغانستان د وروسته پاتې والي دلیل د افغانستان مختلف قومونه نه بلکې د بهرنیو لاسوهنې او د ډیکتاتوري نظامونو پایښت دی.

د سازا ستمي ډلې تر څنګ د نظار شورا او د جمعیت اسلامي ګوند هم د افغانستان د کورنۍ جګړې د اقلیت او اکثریت په تیوري معتقد شول او د افغانستان د اقلیتونو د حقوقو تر پلمې لاندې ناړې سورې پورته کړې، خپل لومړني اسلامي شعارونه او ملي رسالت یې هېر کړ، له سازا، پرچم، دوستم او له وحدت ګوند سره یې د شمال ائتلاف بنسټ کېښود. د نظار شورا او جمعیت ګوند د اقلیتونو د حقوقو د اعاده کولو لپاره د افغانستان د دوه ملیونو شهیدانو بلهارۍ تر پښو لاندې کړې او په ښکاره ډول له روسانو سره یو ځای شول. روسان د خلق او پرچم پر ځای د نظار شورا پر ستر ملاتړ کوونکي بدل شول. د شمال ائتلاف د افغانستان په کورنۍ جګړه کې د روسانو په پیسو او وسلو ستره ویجاړوونکي وندې واخېسته. د بن د غونډې په بهیر کې د شمال ائتلاف په استازیتوب ډاکټر عبدالله سخت ټینګار وکړ چې پښتانه په افغانستان کې ۳۸ فیصده دي او په دې توګه لخضدر ابراهیمي ته قناعت ورکړ چې د کابینې په ترکیب کې ۳۸ فیصده پښتانه برخه واخلي.

د ډاکټر عبدالله دا عمل د اتنیک پر اساس یو شوئنیستي حرکت ګڼل کېږي، نو ډاکټر عبدالله به بیا په کوم مخ پښتنو ته ګوري چې د افغانستان ذ بهرنیو چارو وزیر په حیث ورباندې باور وکړي.

له بلې خوا د اکثریت او اقلیت د تیورۍ پر اساس د جون د لویې جرګې په بهیر کې د نظار شورا له ټولو ناجایزو امکاناتو څخه کار واخېست او د افغانستان په سیاسي جغرافیه کې یې بې له کومې رسمي څېړنې او سرشمېرنې، نوی بدلون راوست او د شمال په ځینو ولایتونو کې نوې ولسوالۍ جوړې کړې، قومي تاوتریخوالی او ملي تشنج یې راوپاروه او د ولس په ذهنیت کې یې د لویې جرګې مشروعیت تر پوښتنې لاندې راوست او د هغې پرېکړې یې بې ارزښته کړې.

له روسانو سره په جګړه کې د تاجکانو مخکښې ډلې لکه پرچم، سازا، سفزا، ساما، ساهو د افغانستان د نورو ګوندو په پرتله له روسیې، هند،

ایران، امریکا او متحدې اروپا څخه ډېرې سیاسي او اقتصادي ګټې تر لاسه کړې. د کورنۍ جګړې په بهیر کې د تاجکانو مخکښ ګوند، اسلامي جمعیت او د نظارشورا چې د افغانستان د کورنیو مصیبتونو په کتار کې څکه په لومړي سر کې راځي چې برهان الدین رباني د پاکستان له خوا د د څلور میاشتو لپاره د پېښور د ترون په اساس وټاکل شو او رباني تر یوولس کالونو پورې ځان جمهور رئیس وباله. پاکستان په دې سوچ کې و که په افغانستان کې د یو تاجک په مشرۍ یو حکومت وي نو بیا به د پښتونستان مسئله توده نه شي، وروسته چې پوه شو، چې په لراو بر پښتونخوا کې د یو نوي غورځنګ د پورته کېدو امکان شته، نو څکه یې له رباني څخه لاس واخېست او د طالبانو د مذهبي تحریک چې د کورنۍ جګړې او سراسري بې امنیتۍ ثمره وه، مرسته وکړه.

د کورنۍ جګړې په بهیر کې د اقلیتونو د حقوقو تر پلمې لاندې روسانو چې د نظار شورا، جمعیت، پرچم، سازا او دوستم له خوا نژدې ملګري کړي، ډېرې پوځي، مالي او سیاسي مرستې وکړې، خو د روسیې، ایران، هند او متحدې اروپا له بې دریغو مرستو سره سره نوموړې ډلې د طالبانو په مقابل کې جګړې بایلودلې، تر څو پر افغانستان د امریکا له بریدونو او د روسیې له سترو پوځي او مالي مرستو سره یو ځل بیا د افغانستان په سیاست کې مطرح شول او د امریکا، ملګروملتونو د سوله ساتې ځواکونو او د حامد کرزي تر سیوري لاندې په کابل او ځینو شمالي ولایتونو کې واک ترلاسه کړ.

دویمه ډله چې د اقلیت او اکثریت د تیوري پیروان دي د وحدت ګوند دی. د نجیب د حکومت له راغورځېدو سره سم، د وحدت ګوند مشر، عبدالعلي مزازي وویل چې اوس د پښتنو دوه سوه پنځوس کلنه واکمني په افغانستان کې پای ته ورسېده. د ده د بیان معنی دا ده،چې د وحدت ګوند د روسانو پر ضد په جهاد باور نه درلود او د ایران په مرسته د پښتنو د واک د ختمولو لپاره جنګېدلي وو، نه د روسانو د یرغل پر خلاف. د وحدت ګوند د ایران په مرسته د افغانستان د کورنیو جګړو په بهیر کې او په ځانګړي توګه په کابل ښار کې ستر ویجاړوونکی رول لوبولی دی. د وحدت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوند د کابل په ښار کې د افشار په سیمه کې پر ۱۹۹۳ کال د نظارشورا له خوا سخت وځپل شو او بیا وروسته د طالبانو له خوا بې وسلې شول.

سره له دې چې هزاره ګانو په افغانستان کې درېیم لوی قوم شمېرل کېږي، په تاریخي لحاظ د افغانستان په تاریخ کې په پراخه کچه یوازې د امیر عبدالرحمن خان پر مهال مطرح کېږي، هغه هم له مرکزي نظام څخه سر دغړونې په خاطر چې دا یو ځانګړی تاریخي بحث دی. خو د کورنۍ جګړې په بهیر کې په کابل، بامیان او مزارشریف کې په ټولو جګړو کې یې برخه اخېستې ده.

له بده مرغه د هزاره ګانو د اتنیکي ریښې په هکله ډېر لږ علمي څېړنې شته، سربېره پردې عام نظر دا دی چې هزارګان د چنګېز د عسکرو بقایا دي، خو دا نظریه په علمي توګه نه ده جوته شوې. دا چې هزاره ګان څنګه نژادي او اتنیکي ریښې لري، په افغانستان کې کومه سیاسي یا ټولنیزه ستونزه نه ده. خو د ایران لاس وهنې د افغانستان په کورنیو جګړو کې د اقلیتونو د حقوقو د تر سره کېدو تر پلمې لاندې ستره ستونزه جوړوي او په دې اړه د وحدت ګوند ایران پلوه پالیسي ده چې د سیمه ییزې خود مختارۍ او فډرالي نظام شعار یې پورته کړی دی. په یقین سره ویلای شم، چې د وحدت ګوند دا پالیسي یوازې په افغانستان کې سیاسي او ټولنیز تاو تریخوالي زیاتولی شي، خو هېڅکله به کوم ځای ته ونه رسېږي. د وحدت ګوند غواړي چې د افغانستان په هغو سیموکې چې هزارګان اوسېږي د تل لپاره د وحدت ګوند تر ولکې لاندې وي او دې سیمه ییزې خودمختارۍ ته تر هغه ځایه پورې وده ورکړي چې افغانستان د تجزیې په لور سوق کړي ترڅو چې خپل هدف ته ورسېږي، په مرکزي دولت کې د یو خودمختار ځواک په څېر رول ولوبوي چې له بده مرغه د وحدت ګوند دا ناوړه پالیسي په افغانستان کې د امریکا تر برید وروسته تر یوې اندازې پورې ترسره شوه.

د اکثریت او اقلیت د تیوري درېیمه ملاتړکوونکې ډله د دوستم ډلې ټپلې دي، چې د نجیب د حکومت د راغورځېدو سره سم د ملي اسلامي جنبش په نامه پر ۱۹۹۲کال رامنځ ته شوه، دا د افغانستان په تاریخ کې

لومړی ځل دی چې یوه پوځي، سیاسي ډله چې په اتنیکي لحاظ به ازبک وي، په دومره لویه کچه رول لوبوي.

دلته دوې مسالې دي: لومړی دوستم، ملک، غفارپهلوان، رسول پهلوان او امان الله ګلم جم او داسې نور ملیشیایي ډلې څنګه رامنځ ته کېږي او د مجاهدینو پر وړاندې د یو ستر پوځي ځواک په څېر کارول کېږي؟ دا قضیه د اسدالله ولوالجي په کتاب کې (خروج جنرال دوستم و سقوط دوکتور نجیب الله) په ښه توګه بیان شوې ده. دویم د روسي کمونیست دولت پالن دی، چې د افغان جهاد په دوران کې د مجاهدینو پر وړاندې چې اکثریت یې پښتانه و د افغانستان له قومي جوړښت څخه ډېره ګټه تر لاسه کړي او د افغانستان له ازبکانو او تاجکانو سره د ځانګړو سیاسي او پوځي اړیکو په جوړولو پیل وکړي او د روسانو لپاره دوه کسه ډېر ګټور او په زړه پورې تمام شول: لومړی د نظار شورا مشر، احمدشاه مسعود او دویم عبدالرشید دوستم. د روسانو نژدې اړیکي له مسعود او دوستم سره د افغان جهاد په دوران او د کورنیو جګړو په بهیر کې لکه د لمر په څېر ټولو افغانانو او خصوصاً د افغانستان د شمالي ولایاتو مجاهدینو ته روښانه دي.

د نظار شورا او دوستم ډلې تر اوسه پورې د روسانو په مرسته او لارښوونه په افغانستان کې خپل سیاسي او پوځي ژوند ته ادامه ورکوي. هغوی په افغانستان کې د امریکا له برید نه وروسته ډېرې ګټې تر لاسه کړې او د حکومت په چوکاټ کې یو ځل بیا په یوسیاسي او پوځي لحاظ په واکمنو ډلو بدلې شوې.

په افغانستان کې اسلامي بنسټ پاله ګوندونه لکه د حکمتیار او خالص اسلامي ګوندونه، که څه هم په ایډیولوژیکي توګه د اسلامي اتحاد په اسلامي امت معتقد دي، خو په عمل کې د افغانستان او افغان ملت د جوړېدو په وړاندې نه یوازې کوم شعار نه دی پورته کړی، بلکې دافغانستان د ازادۍ په لاره کې تر ټولو ډېره قرباني ورکړې ده، د افغانستان ملي اسلامي محاذ د نجات ملي جبهه د اکثریت او اقلیت په تیوري معتقد نه دي، بلکې افغانستان یو واحد ملت د یوه افغان په نامه

راټولېدل د افغانستان ولس رابولي. د افغان ملت ګوند د يو واحد او لوی افغانستان جوړېدل خپل ملي ارمان ګڼي. د مليتونو او اقليتونو اصطلاحات د افغانستان په سياسي ادبياتو کې له څلويښت کالونو ډېره سابقه نه لري، خو د مليتونو او اقليتونو اصطلاحاتو تر څنګ د سازا د ستمي ډلې په سياسي ادبياتو کې د لومړی ځل لپاره په شمالي ولاياتو کې د پښتنو ناقلينو اصطلاح په لمسوونکې توګه استعمال کړه او د سازايانو په پيروۍ د نظار شورا، د وحدت ګوند او د دوستم ملي اسلامي جنبش او په عامه توګه د شمال ائتلاف له خوا د يو سياسي او ستراتيژيکې پالسيۍ په حيث استعمالېږي.

دا چې پښتانه کله د افغانستان په شمال کې مېشت شوي دي يوې عملي او تاريخي څېړنې ته اړتيا لري، خو په سياسي توګه د ناقلينو اصطلاح د شمال ائتلاف له خوا استعمالېږي او په افغانستان کې د امريکا له برید سره سم د شمال ائتلاف د پښتنو پر کورونو باندې په ډېره نامردانه توګه حملې پيل کړې او حتی د ښځو پر ناموس باندې يې تېري وکړل، چې په نتيجه کې تر اوسه پورې څه له پاسه يو لک پښتانه کډوال شول. د شمال ائتلاف عناصر په دې پوهېدل چې د طالب او القاعدې تر نامه لاندې لر او بر پښتانه د امريکا او برتانيا تر حملې لاندې دي او د روسيې په وسلو او پيسې د پښتنو پر ضد له هېڅ ډول جنايت څخه ډډه ونه کړه، خو بيا هم پښتنو د شمال د ائتلاف د دې جناياتو په مقابل کې له زغم او تحمل نه کار اخېستی دی.

په دې کې هېڅ شک نه شته چې د افغانستان پخوانيو دولتونو د افغانستان شمال ته پښتانه لېږلي دي. دا چې کوم حکومت په کومه پيمانه په کوم تاريخ او د کومو دلايلو په اساس پښتانه شمال ته لېږلي په رسمي توګه نه ده جوته شوې او د افغانستان پخوانيو حکومتونو خپل دريځ په رسمي توګه په دې اړه نه دی څرګند کړی. نو موږ هم مجبور يوو پر هغه باندې له خپلې ديدګاه څخه قضاوت وکړو نه د دولتي اسنادو په استناد.

حد اقل له يو سلو شل کالو را په دېخوا د افغاني دولتونو په رسمي توګه ناڅرګنده او نابيان شوې پاليسي دا وه، چې د افغانستان پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمال ته ولېږي، زما په اند دې سیاسي، ټولنیز او اقتصادي اړخونه درلودل.

د نولسمې پېړۍ په اواخرو کې او د شلمې پېړۍ په اوایلو کې په سیاسي لحاظ د تزاري روسیې کمونستي دولتونه په منځنۍ اسیا کې په منظمه توګه ورځ په ورځ واکمنېدل او په دې کې هم هېڅ شک نه شته چې د منځنۍ اسیا ولسونو لکه تاجکانو، ازبکانو او ترکمنانو د افغانستان د شمالي ولایاتو له تاجکانو، ازبکانو او ترکمنانو سره اتنیکي او کلتوري اړیکي لري او له دې اړیکو نه روسانو د خپلي امپریالستي پالیسۍ په ګټه تل د ګټې اخېستلو په سوچ کې وو او له بلې خوا د افغانستان دولتونه د روسانو په نیت باندې ښه پوه وو، نو ځکه احتمالاً د امیر دوست محمد خان له حکومت څخه د ډاکټر محمد یوسف تر حکومت پورې د افغانستان حکومتونو دافغانستان شمالي ولایاتو ته د پښتنو په لېږلو کې څه ناڅه مرسته کړې ده، خو له بده مرغه د افغانستان حکومتونو په دې اړه خپل دریځ د یو ضرورت په توګه ولس ته نه دی څرګند کړی، نو دا سبب شو چې نن د سازا ستمي سازمان او د شمال ائتلاف داسې تبلیغ وکړي چې د افغانستان حکومتونو د تاجکانو، ازبکانو او ترکمنانو د کم ځواکه کولو لپاره دا پالیسي غوره کړي، خو هغه وخت د افغانستان تاجکانو، ازبکانو او ترکمنانو لکه نن په پوځي او سیاسي لحاظ غښتلي نه وو او نه له روسانو سره کوم ډول سیاسي اړیکي درلودل. د نولسمې پېړۍ په اواخرو کې او د شلمې پېړۍ تر پیله تزاري روسیه او کمونستي دولتونه واکمن شول او د غیر رسمي احصائیو پر اساس څه له پاسه یو میلیون تاجک، ازبک او ترکمن افغانستان ته کډوال شول او د افغانستان په شمالي ولایاتو کې مېشت شول او د افغانستان حکومتونو او ولس د اسلامي او بشري روحي په بڼه دوی ته افغاني تابعیت او ځمکې ورکړل، د دې معنی دا ده چې د افغانستان حکومتونو له کډوالو تاجکانو، ازبکانو او ترکمنانو سره نه یوازې کومه دښمني نه درلوده، بلکې له ډېرې مینې او صمیمیت څخه هم کار اخېستی، نو څرنګه کېدلای شي چې د افغانستان د مېشتو تاجکانو، ازبکانو او ترکمنانو سره دښمني درلودلې، خو د افغانسان

حکومتونو احتمال لري چې د منځنۍ اسیا د کډوالو د راستنېدلو او د مېشتو قومونو د مساوي ساتلو لپاره پښتانه شمال ته لېږلي وو، او که چېرې د کوم تاجک، ازبک او یا ترکمن کور یا ځمکه کوم پښتون ته ورکړې وي، نو د هغوی وارثین حق لري چې له یوه قانوني حکومت څخه د خپلې شتمنۍ غوښته وکړي او که چېرې دولتي ځمکې یې ورکړې وې، نو دوی بیا دا حق نه لري چې دعوا وکړي.

تاریخ دا ثابته کړې، چې د افغانستان د حکومتونو تشویش د روسانو له کبله له امیر دوست محمد خانه تر ډاکټر یوسفه پورې سم و. د روسانو د حملې پر مهال د اتنیکي احساساتو تراغېزو لاندې د شمال غیر پښتنو مجاهدینو ژر له جهاد څخه لاس واخېست او له روسانو سره یې پټ او ښکاره اړیکې ټینګ کړل. که په احتمالي توګه وګورو د ازبک د قوم ګڼ شمېر ځوانان د دوستم، مالک، رسول پهلوان او چاپ اندازانو په مشرۍ د روسانو تر قوماندې لاندې د افغانستان د اشغال لپاره د مجاهدینو پر وړاندې تر پایه پورې وجنګېدل او د کورنیو جګړو په دوران کې یې د افغانستان د تجزیې لپاره ملاوې وتړلې تر اوسه پورې د روسیې، ازبکستان او ترکیې په مرسته په افغانستان کې خپل سیاسي او پوځي ژوند ته ادامه ورکوي. د دوستم ډله د جنبش ملي په نامه ګوند جوړ کړی او د افغانستان د تجزیې لپاره د فډرالي نظام شعار پورته کړ. د دوستم ملي اسلامي جنبش په افغانستان کې د افغانانو لپاره ډیموکراتیک او مدني قانون نه غواړي بلکې په افغانستان کې د اقلیتونو لپاره حقوق غواړي. د دې شعار معنی دا ده چې دوی خپل برخلیک د افغانستان له ولس څخه بېل بولي.

همداراز د نظار شورا او وحدت ګوند د اقلیتونو د حقوقو د اعادې شعار پورته کړی دی او د ایران حکومت هم له دې شعار څخه ملاتړ کوي. د نظار شورا د مسعود په مشرۍ د جهاد په دوران کې له روسانو سره ملګرتیا ټینګه کړه او د روسانو په پیسو او وسلو یې کورنۍ جګړې پر مخ بیولې او د ژوند تر پایه پورې له تاجکستان سره د اتنیکي لېوالتیا پر اساس اړیکې ټینګ کړل. مسعود د تاجکستان په کولاب کې هوایي ډګر

درلود، په مسعود کې اتنیکي علایق دومره غښتلي شوي وو چې د افغانستان د دوو میلیونو مجاهدو شهیدانو پر وینو او ارمانو یې پښه کېښوده او د سازا ستمي سازمان په پیروۍ یې د اقلیتونو د حقوقو د اعادې لپاره د روسانو تر قوماندې میدان ته ودانګل.

د وحدت ګوند په افغانستان ګې د ایران د سیاسي، مذهبي او کلتوري ګټو د خوندي کولو لپاره جنګېږي، نه د افغانستان د ولس د سیاسي او ټولنیزو حقوقو لپاره.دوی افغانستان واحد ملت نه بولي، بلکې ستونزه دا ده چې په افغانستان کې د خپل قوم لپاره ځانګړي حقوق په داسې حال غواړي چې په افغانستان کې نه کوم قانوني حکومت شته، نه منتخب پارلمان. د وحدت ګوند غواړي چې د افغانستان هزاره مېشته سیمه د هزارستان په نامه د وحدت ګوند د تل پاتې ولکې لاندې وي او په مرکزي حکومت کې هم په هر حال کې لوی لاس ولري.

په دې توګه پښتانه په افغانستان کې کوم ډول مدني یا سیاسي حقوق لري، چې غیر پښتني قومونه له هغه څخه محروم پاتې وي خو د قومي حقوقو د توازن لپاره د شمال ائتلاف اوس ملا تړلې ده.

په یوه وروسته پاتې ټولنه کې لومړنی ټولنیز حقوق په دې ډول دي: ۱ – د ژوند کولو حق. ۲ – د مذهبي عقایدو څرګندول او په ازاده توګه عبادت کول. ۳ – د کار او مالکیت لرلو حق. ۴ – په خپله مورنۍ ژبه د زده کړې حق. ۵ – له صحي امکاناتو څخه بې له کوم تبعیض څخه حق. ۶– د ژبې، قوم او مذهب په نامه توهین یا نه تحقیرېدل یعنې لومړنیو بشري حقوقو ته درناوی.

له دې لومړنیو حقوقو څخه په افغانستان کې ټول اوسېدونکي برخمن وو نو پاتې شو د حکومت د ټاکلو حق، د رایې ورکول حق، د سیاسي فعالیتونو حق، د سیاسي ګوندنو د جوړولو حق چې له دې ډول حقوقو څخه هم پښتانه محروم وو او هم غیر پښتانه.

که چېرې د افغانستان د تجزیې لپاره د اقلیتونو د حقوقو اعاده لومړی ګام وي، نو ښکاره خبره ده، چې پښتانه او په میلیونو تنه غیر پښتانه به د تجزیه طلبانو پر وړاندې جنګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقلیتونو یا د اکثریت د حقوقو داعادي تر پلمې لاندې په مجزا توګه مبارزه کول څه چې موږ ورته افغانستان او یا افغان ولس ووایو، ملي خیانت ګڼل کېږي.

د افغانستان د پخوانیو حکومتونو تشویش د روسیې فاروره پالیسۍ مخنیوی و. نه د افغانستان د شمال له تاجکانو، ازبکانو یا ترکمنانو څخه ډار، خو د دې لپاره چې روسانو د افغانستان له قومي جوړښت څخه او د مرکزي اسیا د تاجکانو، ازبکانو یا ترکمنانو له اتنیکي اړیکو، چې د افغانستان له تاجکانو، ازبکانو یا ترکمنانو سره یې لرل، د یو سیاسي فکتور په څېر ګټه وانه خلي، یو شمېر پښتانه د افغانستان شمالي ولایاتو ته ولېږل، خو له بده مرغه د خپلې پالیسۍ ګټه یې د افغانستان ولس ته جوته نه کړه، نو لازمه وه چې د افغانستان پخوانیو حکومتونو د افغانستان د قومي او ټولنیز جوړښت د پیاوړتیا په خاطر دیو ملي ضرورت په حیث، د دې لپاره چې د افغانستان ګاونډي هېوادونه چې له موږ سره اتنیکي او یا مذهبي اړیکي لري د افغانستان بې ثباتولو لپاره ناوړه ګټه وانخلي، قومونه په متوازنه توګه ځای پر ځای کړل. له بده مرغه د افغانستان پخوانیو حکومتونو پښتانه داسې شمال ته ولېږل چې په شمالي ولایتونو کې یو شمېر خلکو د افغانستان د حکومتونو پالیسي د خپل قوم پر ضد تعبیر کړه؛ او د هغه تعبیر پر اساس طاهر بدخشي او بهرالدین باعث د اکثریت او اقلیت تیوري بناء کړې او په پای کې په افغانستان کې د کورنۍ جګړې د تازه ساتلو لپاره د افغانستان ګاونډیانو ډېرې ګټې تر لاسه کړې. د افغانستان پخوانیو حکومتونو د ملي ټولنې د جوړولو په عمل او تیورۍ کې پاتې راغلل، نه په کافي کچه پښتانه شمال او غیرپښتانه سوېل او ختیز ته ولېږل، چې په فرهنګي لحاظ د افغانستان قومي او ټولنیز جوړښت مدغم او خوندي شي او نه په دیموکراتیکه توګه د اساسي قانون او ښوونې او روزنې له لارې د ملت جوړونې تیوري او اهمیت وروښودل. که څه هم په اساسي قانون کې د افغان کلمه د ملي هویت په توګه ښه روښانه شوې ده، خو د پښتو لېږل شمال ته او د هغه اهمیت او ګټه په سیاسي، اقتصادي او ټولنیزه توګه نورو قومونو ته تفهیم نه شول، نو په نتیجه کې روسانو له دې

خلا څخه ګټه پورته کړه او د طاهر بدخشي له لارې يې د اقليتونو د حقوقو د تر لاسه کولو لپاره د اقليت او اکثريت تيورې طرحه کړه او د کورنۍ جګړې په دوران کې يې ترې کار واخېست. په افغانستان کې د قومونو ټولنيزې او سياسي ګټې او ملي غوښتنې په ملي کچه په لوی ملي محور کې متمرکز نه شوې، نو ځکه د افغانستان پخوانيو دولتونو د خپلو يو اړخيزه پاليسيو په جوتولو کې ناکام شول. د افغانستان مېشت قومونه هر يو له دولت څخه ګيله من شول او له بده مرغه سياسي ګوندونه د قومونو پر محور بناء شول او د يو سياسي دود په توګه پاتې شول. د افغانستان قومونه سره په کافي اندازه ګډ نه شول، برعکس روسانو د افغانستان د دولتونو د دې ناکامې پاليسۍ د خپلو اهدافو د تر سره کولو په خا طر ډېرې ګټې تر لاسه کړې. يو شمېر ښاري او کليوال پښتانه او تاجکان د روسانو په مشوره د خلق، پرچم او سازا د سازمانونو اساسات کېښودل. د مارکسيزم د ايډيالوژي په پلمه په افغانستان کې د قومي دښمنۍ او تربګنۍ اساسات کېښودل شول او د ملي يووالي مفکوره او احساسات په سياسي ډول کمزوري شول. خلق، پرچم او سازا پر قومي او سيمه ييز محور بنا شول. روسانو له هر يوه سره جلا جلا اړيکي ټينګ کړل. نه خلقيانو نه پرچميانو او ستمي سازيانو د ملت په جوړښت باور درلود، دوی د افغان ملت پر ځای په اګاهانه توګه د هغو کلماتو ترجمه استعمالوله، چې په، مارکسيستي ادبياتو کې د ملت پر ځای استعماليدلې، د بېلګې په توګه د افغانستان خلک، د افغانستان ولسونه، د افغانستان پرګنې، توده های افغانستان، مردمان افغانستان، مليت های افغانستان، اقوام برادر و برابر، افغانستان کثيرالمليت، حقوق مليت ها، او داسې نور اصطلاحات د افغان ملت د کلمې او د ملي يووالي د ضعيفولو لپاره استعمالول.

د افغان ملت د کليمې او د قومونو يووالي د ضعيفه کولو لپاره چين پلوې مارکسيستي ډلې هم پخپلو سياسي ادبياتو کې د ماسکو پلوه کمونستانو لاره څارله. د ساما سازمان د ملي مسئلې د حل غوښتنکي دي، خو ساما ډله دا نه په ډاګه کوي چې د دوی هدف له ملي مسئلې څخه څه دی؟ خو ساما د خپلې کړنلارې په لومړيو کرښو کې په ډاګه کوي، چې

د افغانستان د ټولو بدبختیو او وروسته پاتې کېدو لامل د پښتون واکمنه فیوډالي طبقه بولي. په واقعیت کې ساما د (حل مسئلې ملي) تر عنوان لاندې د سازا د ستمي لاره ځاري او غواړي د پښتانه سیاسي نفوذ د افغانستان په ټولنه کې کم کړي. کنه نو ملي مسئله څه ده چې ساما د هغه نارې وهي او خپل دریځ نه جوتوي؟

د افغانستان د اخوان المسلمین په لیکو کې د جمعیت ګوند او د نظارشورا ـ په کلي توګه د سازا د سازمان لاره ، سیاسي غوښتنې او سیاسي ادبیات څاري.

د اکثریت او اقلیت تیوري سبب شوه چې د ملي یووالي او واحد ملت پر ځای نن د شمال ائتلاف، د شمال او جنوب، د تاجک او پښتنو مسئله مطرح کړي او د جهاد او مجاهدینو ارمانونه له خاورې سره سم شي.

روسانو د خپلو ګټو د ساتلو لپاره د افغانستان سیاسي او قومي جوړښت او توازن ته بدلون ورکړ، ایران او هند هم په دې لاره کې له روسانو سره ملګرتیا وکړه چې په نتیجه کې په مشخصه توګه د افغانستان د تاجکانو د ګټې پر بناء ولاړه د پرچم ډله، د سازا ستمي ډله او د جمعیت ډله، د نظار شورا ډله، د کارګرو رامنځ ته کړه او یا پخپله ګټه وخرخاوه، خو په عمل کې د افغانستان تاجکانو پرته له دې چې له تباهۍ سره مخامخ شي، کومه ګټه ونه کړه، ځکه چې د افغانستان هر میشت قوم د افغانستان بشري قواوې او سرمایې دي، نو که یو تاوان وکړي، د افغانستان بشري قواوې کمېږي.

امریکایانو هم له القاعدې سره په جنګ کې د افغانستان د قومي جوړښت له کمزورتیا څخه کار واخېست او د شمال ائتلاف د امریکا په زور یو ځل بیا په افغانستان کې په سیاسي او پوځي لحاظ مطرح شول.

نو په دې توګه د افغانستان د ملي مسئلې یا شخړې د حل سوله ییزه لاره څه ده؟

د افغان ملت د جوړونې تاریخي بهیر بشپړېدل د ټولو قومي، سیمه ییزو او ژبنیو شخړو د حل یوازینۍ لاره ده. خو ګوندي او ټولنیزې سیاسي

شخړې په ټولنه کې تل پاتې دي، د متمدنې ټولنې تاریخ ښیي چې په ټولنه کې د سیاسي واک د تر لاسه کولو لپاره ګوندونه تل په تضاد او تباهۍ کې دي. که چېرې دا ګوندي سیاسي تضادونه په غیر مسلحانه توګه او د قانون په چوکاټ کې وي، ټولنه په سیاسي او ټولنیز لحاظ وده کوي او د ملي ولسواکۍ ټولنې بنسټ غښتلي کېږي.

په تاریخي، سیاسي او ټولنیزلحاظ ملت څه ته وایي او ملتونه په څه ډول جوړېږي؟

په تاریخي لحاظ ملت د یوې ټولنې سیاسي جوړښت دی، چې د ټولنې د فیوډالي مرحلې له ختمېدو سره سم رامنځته کېږي. ملت په تاریخي، ټولنیز او سیاسي لحاظ د لومړي ځل لپاره په اروپا کې د فرانسې د بورژوازي انقلاب چې فیوډالي ضد ماهیت یې درلود له بریالیتوب سره سم رامنځ ته شو، نو ځکه د ملت د جوړېدلو لپاره په ټولنیز لحاظ په ټولنه کې د بورژوازۍ طبقه غښتلي کېدل او په اقتصادي لحاظ د سرمایه دارۍ مناسبات رامنځ ته کېدل د کانې کرښې دي.

نو په دې توګه ملت او ډیموکراسي د پانګوالې ټولنې ثمره ده.له بده مرغه په افغانستان کې له یوې خوا د غښتلي فیوډالي قبایلي جوړښت له کبله او له بلې خوا بهرنیو قواوو د پرله پسې او دوامداره حملو او مداخلو له امله همداراز د حکومتونو د بې کفایتۍ له کبله د بورژوازۍ د طبقې او د پانګوالۍ اړیکې په ښارونو کې ډېر ورو وده وکړې. او د افغانستان قومونه په ښوونځیو، فابریکو، دولتي اورګانو او تجارتي اورګانو کې سره په لویه کچه ګډ نه شي او دوی قومي ګټې، سیاسي غوښتنې او کلتور په کافي اندازه سره ګډ او یو نه شي.

له بلې خوا ګوندونو او ډلو ډېر منفي رول ولوباوه او د قومي ګټو پر بناء خپلو سیاسي فعالیتونه سره سم کړل او بالاخره د روسانو له حملې سره سم د قومیت پر بنا پوځي فرقې او غونډونه رامنځ ته شول او د کورنۍ جګړې پر مهال د روسانو له خوا جوړ شوي قومي غونډونه د قومیت پر بنا سیاسي ګوندونو سره یو شي او د ټولنې قبایلي جوړښت به بېرته منظم شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملت د جوړيدو پروسه ضعيفه او قومي ګټې او احساس د ملي ګټې او احساس ځای ونيسي او د افغان ملت د جوړيدو بهير نيمګړی پاتې شي.

په تاريخي لحاظ ملتونه په دوه ډوله جوړېږي:

لومړی - اتنيک کلچر (Ethnic Culture Nations)

دويم - متمدنه ملتونه (Civic - Nations):

Ethnic–Culture Nations هغه ملت ته وايي چې يو نژاد، يوه ژبه او يو کلتور يا ټولندود ولري. يعنې يو قوم چې يوه نژادي ريښه، يوه ژبه او يو کلچر ولري او د تاريخ په اوږدو کې په تدريجي توګه په يوه محدوده جغرافيايي ساحه کې وده وکړي او بيا قومي مناسبات د دوی په منځ کې کمزوري شي او د Nation–hood Statehood احساسات په دوی کې پيدا شي، هغه ته اتنو کلچر نشين وايي. دارنګه ملتونه ډېر لږ دي چې، ټول ملت يو واحد نژادي، قومي او ژبنۍ ريښې ولري، جرمني، کوريا سعودي عرب او ځينې نور.

دويم - متمدنه ملتونه Civic – Nations

هغو ملتونو ته وايي چې ولس يې مختلفې نژادي، قومي، مذهبي او ژبنۍ ريښې ولري او بيا ولسونه د سياسي، اقتصادي او يا پوځي فشار په بنياد د يو مرکزي دولت چې د يوه يا څو قومونو د امتزاج په بنياد جوړ شوي وي، سره راټول شي او بيا ټول ولسونه يوه ژبه، کلچر او ملي هويت ومني او بيا د مدني قوانينو پر بنياد د ټولو ولسونو اقتصادي ګټې، سياسي هيلې او ارمانونه د يوه ملي ارمان په توګه څرګند شي او په يوه واحده جغرافيايي ساحه کې ژوند وکړي، د وخت په تېرېدو سره يو ملت جوړېږي د نړۍ اکثريت ملتونه د مختلفو قومونو مجموعه ده. د امريکا ملت د يو متمدن ملت ښه نمونه ده. افغان ملت د ملتونو د سياسي تعريف په لحاظ د يو متمدن ملت د جوړېدو نمونه ده، چې قومونه يې مختلف نژادي او اتنيکي ريښې لري د تاريخ په اوږدو کې په محدوده جغرافيايي سيمه کې سره مدغم شوي دي، خو له بده مرغه د خپل متمدن ملت د جوړېدو سياسي او ټولنيزه پروسه يې له لا بشپړه شوې نه ده. د افغانستان

د قومونو ملي هويت افغان دی، په عين حال کې افغان د پښتون قومي هويت هم دی او پښتانه په اوسني افغانستان کې د دولت بنسټ ايښودونکي دي. د افغان کلمه چې په افغانستان کې ژوره تاريخي او اتنيکي ريښه لري د افغانستان په اساسي قوانينو کې د افغانستان د ولس د ملي هويت افغان درج شوې ده. ځينې ډلې د افغان له کليمې سره ځان نا ارامه احساسوي او په خپلو سياسي ادبياتو کې د خراسان او اريانا کليمې د افغان او افغانستان پر ضد استعمالوي. دا يوه لويه خطرناکه لوبه ده، دا خبره سمه ده چې افغان او پښتون مترادفې کليمې دي، خو دا يو سياسي مصلحت، د زمان ضرورت او د افغانستان د ټولو قومونو په ګټه ده، چې په اګاهانه توګه د خپل ملي هويت لپاره د افغان کليمه د زړه له کومي ومني او د قومونو يا د اقليتونو د حقوقو پر ځای د افغان ملت د ټولنيزو او سياسي حقوقو لپاره ودرېږي. دا يو سياسي واقعيت دی چې په ايران کې بلوچ، ترک، کرد ايراني نوم منلی دی. په تاجکستان کې ازبکانو خپل ملي هويت تاجک منلی دی او په سلهاوو نور مثالونه شته، په داسې حال کې چې قوم او قبيله د فيوډالي ټولنې د ټولنيز او سياسي جوړښت ستره مشخصه او يو طبيعي جوړښت دی. ملت يو طبيعي جوړښت نه، بلکې يو د بورژوازۍ او پانګوالۍ مرحلې د ودې سياسي او ټولنيزه ثمره ده. په سياسي لحاظ ملت قوم نه دی، ملتونه جوړېږي، د ملتونو (هېوادونو) د جوړيدو لپاره د سياسي او کلتوري ودې تر څنګ د زور عنصر هم ستر رول لوبولی دی. تاجکستان، ازبکستان، ترکمنستان... د ستالين له خوا جوړ شوي دي، پاکستان د انګريزانو له خوا او اسرائيل د انګرېز او امريکا او په لسهاوو نور د ملتونو د جوړيدو مثالونه شته چې همداسې ملتونه په زور تجزيه کېږي لکه د جرمني، کوريا، يمن، ويتنام او داسې نور.

که چېرې د افغانستان ولس د افغان کليمه د خپل ملي هويت په حيث دزړه له کومې ومني، نو د اکثريت او اقليت کليمه بې معنی ده، خو هر قوم حق لري چې ملي ګټې او د افغانيت په چوکاټ کې د خپلې ژبې او کلتور لپاره داسې مبارزه وکړي چې ملي يووالي او ملي هويت ته تاوان ونه رسوي او د اقليتونو او مليتونو اصطلاحات له خپلو سياسي ادبياتو څخه وباسي.

که موږ وغواړو او که نه قومیت چې د فیوډالي ټولنې مشخصه ده، د پانګوالې او د بورژوازۍ د کلتور له ودې سره سم له منځه ځي او قومیت په ملي ټولنه کې یوازې د ټولنې د انتروپولوژي په لحاظ کلتوري غنا ښیي، نه سیاسي اهمیت.

نو په دې توګه نشنلېزم د ملي ارزښتونو ملي ګټو او د ملي کلتور دفاع، ساتنه، پالنه او د ملت د تیورۍ د خپلواکۍ مظهر دی، نه د قوم پالنې تیوري. لومړی ملت یا نیشن د هېواد په چوکاټ کې باید رامنځ ته شي تر څو چې نشنلیزم تحریف شي. نشنلېزم د بورژوازي فرهنګ او د پانګوالي نظام سیاسي ثمره ده، ځکه د هر ملت او هېواد ملي ګټې یو له بل سره توپیر لري، نو د هر هېواد نشنلیزم له بل هېواد سره توپیر لري، په داسې حال کې چې کمونیزم د تیوري په اساس د هېوادونو تر منځ سرحد نه پېژني، برعکس نشنلېزم ته د هر هېواد سرحد او خپلواکۍ ساتنه، لوړتیا او تقدس لري. نو په دې توګه په قبایلي ټولنه کې چې فیوډالي فرهنګ لري قومي جوړښت واکمن دی. نشنلېزم چې د بورژوازي سیاسي فرهنګ او د ملت د جوړیدو ثمره ده، منځ ته نه راځي، بلکې قبیله ګرایي یا قوم پالنه یا اتنیسیزم یا د قومي ګټې ساتنه رامنځ ته کېږي چې له نیشنلیزم سره کلک توپیر لري. د افغانستان کورنۍ جګړه د افغاني ټولنې د قومي او قبیله ګرایي د سیاسي ګوندونو په چوکاټ کې د قومي ګټې پر بنا رامنځ ته شوه او د افغانستان ګاونډیانو هغه ته لمنه ووهله او سخته یې کړه، نو په نتیجه کې قومي او سیمه ییزي ګټې لوړې او ملي ګټې او نشنلېزم تر پښو لاندې شول. د قوم او ملت تاریخي دوره سره توپیر لري، ملت چې د قومونو د سیاسي او ټولنیزو امتزاجونو مجموعه ده، ځکه قومي مبارزه له ملي مبارزې سره کلک توپیر لري. که یو ځل بیا په اساسي قانون کې پر افغان او افغانیت د یوازینې ملت هویت په حیث ټینګار وکړي، ګوندونه د ملي ګټې پر اساس رامنځ ته شي، د اکثریت او اقلیت او فډرالېزم تیوري ته د پای ټکی ږدي او د ملي ګټې پر بناء او د افغاني ناسیونالیزم پر اساس ملي ټولنه او ولسواکي رامنځ ته کېږي. موږ په اقلیت او اکثریت معتقد نه یو، بلکې موږ په ملت او په افغان ملت معتقد یو او د استاد حبیب الله رفیع په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيان معتقد يوو چې وايي: غواړو ملت! کوم ملت؟ افغان ملت. څنګه ملت؟ سم ملت، مسلمان ملت، ودان ملت، يوملت، واحد ملت، قوي ملت، کلک ملت، په خپلو پښو روان ملت، افغان ملت افغان ملت.

ان شاء الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

الحاج محمد معصوم هوتک

کوچیان او د هغوی د تلو راتلو لرغونې لارې

کوچیان د انسانانو هغه کډوالې ډلې دي، چې د کال په بېلابېلو موسمونو کې له یوې سیمې بلې ته لېږد ېږي. داسې ښکاري چې کوچیتوب د نړۍ په هره پراخه ورشو کې وجود درلود. ځینې کوچیان سیمه ییز وي - په دې معنا چې د یوه هېوادیا څو ګاونډیو هېوادونو په قلمرو کې تګ راتګ کوي او د کال بېلابېل موسمونه د خپل لېږد په مختلفو سیمو کې تېروي. خو ځینو یې تقریبا نړیواله بڼه غوره کړې ده. د دغه راز کوچیانو ډېر ښه مثال جیپسي کوچیان (جټان) دي، چې وروسته به پر وړغېږو. په نړۍ کې د کوچیتوب ژوند لرغونی دی او ویل کېږي چې د ژوند دغه طرز د قبل المیلاد د دویم زرم کال په پای او د لومړي زرم کال په شروع کې پیل شوي دی. په منځنۍ اسیا او نننې افغانستان کې هم د کوچیتوب پیدایښت لرغونو زمانو ته رسېږي. د زردشتي عصر په متونو کې د کوچي قبایلو او زردشتیانو تر منځ د دښمنیو ډېر بیانونه شته.داسې روایت لا هم شته چې کوچیو ساکونو د پارس ستر امپراتور (کوروش) ته سره له دې چې بې ساری لښکر یې درلود، سخته ماته ورکړه. کوچي ساکان هغه قبایل دي چې په تخارستان، سیستان، اراکوزیا، مرغاب، ننګرهارا او بامیانو کې خپاره وو. کوشاني امپراتورۍ په همدغو ساکانو اړه لرله.

په اسیا کې د کوچیانو بېلابېلې ډلې شته، چې د منګولیا د کوچیانو کوچیتوب په کې ډېر ځانګړی دی. شمالي اسیا د یو زیات شمېر کوچي قبایلو ټاټوبی دی چې د ځینو نومونه په دې وروستیو زمانو کې ثبت شوي

دي. دغه قبايل له سيمه ييزو خلکو سره د ورشو پر سر يو راز مشخص اړيکي لري. چين هم يوه داسې سيمه ده چې بېلابېلې کوچي ډلې په کې تګ راتګ کوي.

کوچيان لکه له نامه څخه چې يې ښکاري، هغه خلک دي چې له خپلو مالونو سره د څرځايو او وښو په نيت مزلونه وهي. نن يې دلته سبا يې هلته مېنې وداني وي. د پښتو ژبې يوه لنډۍ همدغه حالت بيانوي:

ما د کوچي له عمره جار کړې

د سبايي اور يې بلېږي دې ترې ځينه

دا خلک له سختو حالاتو سره د تطابق خورا زيات استعداد لري. د لوږې په وړاندې فوق العاده مقاومت کولای شي او په سختيو کې ايشېدلي دي.

د عربو کوچيان بدوان (Bedawins) نومېږي، چې د کوچيتوب د پيل زمانه يې په دقيقه توګه څرګنده نه ده. اساسا د عربستان د ټاپو وزمې لرغوني اوسېدونکي پر دوو برخو ويشل شوي وو. کوچي يا بدوي او ښاري يا حضري. بدوانو به ويارل چې دوی بزګران او کروندګر نه دي. دوی که به کومه کرونده لرله، په مزدورانو به يې کرله چې غالبا به مريان وو. کوچيانو به د وچکاليو پر وخت د محلي ګاونډيو پر کرنه باندې خورا سخت بريدونه کول. په دغه وخت کې کروندې د ټولې قبيلې ملکيت و او حاصلات به يې پر ټوله قبيله وېشل کېدل. د کروندې دفاع هم د ټولې قبيلې دنده وه. د عربستان لرغوني اقوام او قبايل تر ميلاد تقريبا څلور زره کاله وړاندې د پرله پسې وچکاليو له امله له خپلې ابايي مېنې څخه غالبا مخ پر شمال د اوسني عراق، سوريې، لبنان او فلسطين پر لور ولېږدېدل او کوم خلک چې پر خپله پخواني مېنه پاته شول، د عرب په نامه ياد شول. عرب په لغت کې بدوي، صحرايي او کوچ کوونکي ته وايي. جمع يې اعراب ده. اعرابي د صحرايي په معنا مروجه کلمه ده. د اشوريانو په کتيبو کې د عرب کلمه

یوازې بدویانو (بدوانو) ته ورکړه شوې ده. او د ښارونو اوسېدونکي یې د عرب په نامه نه دي بللي.[۱]

د استرالیا کوچیان د ځنګلونو په ښکار او د حیواناتو په نیولو کې ډېر مهارت لري. هندي کوچیان (Pampans) پر اسانو باندې له یوې سیمې څخه بلې ته اوږده مزلونه وهي. د قرقیز التایان د مرکزي اسیا مشهور کوچیان دي.د دوی په سندرو کېله کوچیتوب او اسانو سره د مینې خورا ډېر بیانونه موندل کېدای شي. د جنوبي افریقا کوچیانو ته د شلمې پېړۍ په سر کې ډېره پاملرنه واوښتله، ځکه داسې فکر کېدی چې د افریقا اصلي او سېدونکي له همدغو کوچیانو څخه راټوکېدلي دي.[۱]

د باسکانو (Basques) په باب داسې فکر کېږي چې دوی د اسیا له کوم کونج څخه را کوچېدلي دي. په جنوبي امریکا کې نننیو څېړنو د دغه نظر ملا ور تړلې ده. دا خلک د اروپا د جنوب لویدیځ اوسېدونکي دي چې ځانونه پخپله ژبه (باسکي) بولي. په هسپانیا او فرانسه کې یې د استوګنې مېنې او کلي شتّه. د شلمې پېړۍ په منځ کې د باسکانو شمېر ۷۵،۰۰۰ تنه اټکل شوی و چې ددغه شمېر په سلو کې اتیا یې په هسپانیا او نور یې په فرانسه او جنوبي امریکا کې اوسي. دوی خپل عنعنوي کلتور ته پابند خلک دي.[۲]

ویل کېږي چې ایرلېنډي سوداګر د هغه کوچي اتنیکي ګروپ زوزات دي چې د ۱۸۰۰ م په حدودو کې د امریکا متحده ایالتو ته د پټاټو د کاختۍ په کلونو کې راغلي دي. دوی د ګرنده دندو په تلاښ ددغه هېواد

---

[۱] مشکور دکتر محمدجواد، خلاصه ادیان، چاپ دوم، تهران، ۱۳۶۳ د یادونې وړ ده چې د کندهار د پنجوایي ولسوالۍ د مرکز په شمال کې د ارغنداو د رود پرغاړه اشوغې ته نزدې د "شمشبرغار" په نامه د قبل التاریخ یوه مغاره شته. دغې مغارې ته څرمه کلی د ((بدوان)) په نامه یادیږي. د نامه تاریخي ریښه یې ماته معلومه نه ده. څېړنه غواړي.

[۱] انسایکلو پیډیا بریتانیکا، ۱۶ ټوک.

[۲] هماغه اثر په هسپانیا کې د Batasuna بېلتون غوښتونکی ګوند د همدغو باسکانو ګوند دی. دا ګوند په تروریزم تورن دی او ځینې غړي یې د سږکال (۲۰۰۲م) په سپتمبر کې پر ګوند باندې د بندیزونو لګولو پر ضد د اعتراض په نامه نر و ښځي لوڅ لغړ کوڅو ته را وتلي وو.(تورنتو سن ورځپانه، ۲۰۰۲ م کال د سپتمبر د پنځلسمې ګڼه، ۳۶ مخ.

پراخې سیمې پر اسانو یا ګاډیو کې تر پښو کاږي. د امریکا د رسمي منابعو د خولې خبره ده چې وایي په دغه هېواد کې د ایرلېنډي سوداګرو بېلابېل خېلونه شته.[۳]

جیپسیان هغه کوچیان دي چې له لویه سره له هنده را ولاړ شوي دي. دوی په هغه هېواد کې د تیټ پوړ خلک وو او ویل کېږي چې د سازنده ګانو (سندرغاړو) له هغې قبیلې سره یې اړه درلوده چې (Doms) یې بلله[۴]. د دوی ژبه پراکریتیک وه چې هغه بیا له سانسکریټ سره اړیکه لري. دا خلک نه کومه ټاکلې نیشنالیتي لري او نه هم لیکلی تاریخ، هنر او ادب. دوی د نامعلومو عواملو له امله د هندوستان له شمال لوېدیځ څخه د میلاد په لومړۍ زریزه کې راوکوچېدل او پارس ته واوښتل. هورې د مغولو د لومړي تاړاک تر زماني وپایېدل. تر دغه تاړاک وروسته یې یو شمېر ارمینیا، ځینې یې سوریې، فلسطین او مصر ته او یو شمېر نور یې د اناتولي له لارې یونان ته ورسېدل. له بالقاناتو څخه وروسته تر ډانیوب سیند ورواوښتل. د ترکانو د یرغلونو له امله یې رومانیا ته پناه یووړه. بیا په هنګري او اتریش کې خپاره شول. په ۱۴۱۷ م کې یې ځانونه جرمني ته ورسول او ورپسې فرانسې او سویټزرلینډ ته ورسېدل.د ۱۵۰۰م په شاوخوا کې یې لومړۍ ډله انګلستان ته ورسېدله او هورې یې دوې پېړۍ ډېر کړاوونه ولیدل. د نونسمې پېړۍ په سر کې د دوی د استوګن کېدلو او ښوونې او روزنې لپاره هڅې پیل شوې او په هسپانیا، فرانسې او انګلستان کې یې ټولنې جوړې شوې. په پخواني شوروي اتحاد کې د مسکو ښار د جیپسي جټانو تیاتر ښه ډېر کلونه په بریالیتوب سره وچلېد. ویل کېږي چې د سویډن جیپسیان ډېر ماړه او د بالقاناتو او جنوبي هسپانیا دا ډېر بېوزلي دي.[۲]

. افغانستان ته د دوی (جټانو) ډلې د کال په ټاکلي موسم کې راتللې او د کابل ښار په شاوخوا کې یې خیمې درولې. زیاتره په اخلاقي انحرافاتو اخته

---

[۳] تورنتو ستار ورځپانه، ۲۰۰۲ کال دسپتمبر د درویشتمې نېټې ګڼه.

[۴] ما ته د پښتو ژبې "ډم" له دغې کلمې سره بې ربطه نه ښکاري.

[۲] انسایکلوپیډیا بریتانیکا، ۱۱ ټوک، ۱۹۵۸.

وو. پخوانیو حکومتو څه بندیز پر لګاوه خو د ثور د کودتا په کلونو کې چې په اصطلاح د مظلومو ملیتونو د ازادۍ نغمه چالو وه. ښه په پراخه پښه ګرځېدل.

پښتانه، کوچیانو ته پوونده او مالدار هم وایي چې ددې نومونې له مخې نو کوچیان هغه کډوال دي چې څاروي پیایي او له دې لارې خپل ژوند تامینوي. خو دا خبره باید هم وویل شي چې د مالدار اصطلاح په هغو مېشته کلیوالو هم دلالت کوي چې د مالونو (څارویو) د روزنې له لارې ژوند پر مخ بیایي. دغو مېشته خلکو ته کوچیان نه ویل کېږي. کوچیانو ته په انګرېزي Nomads پوري رسېږي. مېنه زیاتره د کورنۍ له غړو څخه جوړه وي خو په هغې کې وایي او د نامه ریښه یې د یونانۍ ژبې له Nemein سره بې ارتباطه نه ښکاري ځکه د یوناني ژبې په Nemein کې د (څرېدلو) مفهوم پروت دی او په پښتو کې هم وینو چې له کوچیتوب سره د مالونو پوول لازمي دنده ده[1]. پوونده د ژمي د استوګنې کمپ ته "مېنه" وایي. د دوی پر مېنه له لېسو څخه تر پنځلسو کېږدیو پورې ولاړې وي. په لویو مېنو کې د کېږدیو شمېر ان تر سلو همسایه ګان هم وي. همسایه عموماً له نورو قومونو څخه وي. ددې پر څنګ کوچیان د کال په مختلفو فصلونو کې د مالونو له پوولو سره یو ځای سوداګري او لوګري هم کوي. لګر (لوکوونکي) کوچیان د کوچیانو بېوزلی قشر دی. دوی د غنمو د لو پر وخت له کلیوالو سره د مزد په مقابل مرسته کوي.

د افغانستان په کوچیانو کې پښتانه، بلوڅ، ازبک، ترکمن، قرغیز، هزاره، فیروزکوهیان، جمشیدیان او ایماق شته خو یو غټ اکثریت یې پښتانه دي. پښتانه کوچیان دوې ستري څانګې لري: درانۍ کوچیان او غلجي کوچیان.

د غلجیو او درانیو پوونده وو تر منځ د ژوند د ډول له مخې کوم توپیر نه شته خو د دوبي او ژمي په مېنو کې یې فرق لیدل کېږي. د دوبي مېني ته

---

[1] په کندهار کې د کوچیانو لپاره د ((تره کو)) نوم هم مروج دی. حاجي عبدالغني هوتک وایي: د بر تره کي راغله خپاره شوه پر سپین میدان مېشته زما پر کاربز شوه په زرو یې سره اونښان.

"اېلاق" او د ژمي هغې ته "قشلاق" ویل کېږي. د مونټ ستوارټ لفنسټن په نظر دا کلمې "پښتنو او فارسیانو دواړو له تاتارانو څخه اخیستې دې.[۲] د پښتنو کېږدۍ، د دري ژبې "سیاه چادر" او د تورکي ژبې "کرویی" هغه مفاهیم دي چې انګرېزي معادل یې Black Tent دی.

د درانیو په پراخه سیمه کې چې د الفنسټن په قول د شمال له خوا د پارو پامیزاد له غرو سره، د جنوب له خوا له ښوراوک سره، د ختیځ له لوري د غلجیو له سیمې سره او اوږدوالی یې نژدې ۴۰۰ میله او پسور یې له ۱۲۰ څخه تر ۱۴۰ میلو پورې رسېږي، د درانیو پوونده خپاره دي[۱] چې په دې ډول د هېلمند او سیستان په منځ او د کندهار د جنوب ختیځ ورشوګانې د درانیو پوونده وو اساسي سیمې ګڼل کېږي. د کندهار د جنوب کوچي قومونه د کال یوه برخه د توبې په غرو کې تېروي او په پسرلي کې سیاه بندو ته خېژي.[۲] توبه د خواجه عمران د غرو جنوب ته د مرغې په مقابل کې پرته ده. د خواجه عمران د غرو عمده اوسېدونکي هم درانی پوونده دي، چې په هغو کې بیا اکثریت د اڅکزو قامونه پراته دي. مرغه بیا د همدغو غرو په شمال ختیځ کې واقع ده.د مرغې اوسېدونکي زیاتره نورزي دي. نورزي پوونده ژمی پر خپله مېنه تېر وي او په پسرلي کې سیاه بند ته اوړي. د مرغې شمال ته ارغان پروت دی چې دا سیمه په عمده توګه په بارکزو او پوپلزو اړه لري. د ارغان زیاتره اوسېدونکي پوونده دي. باید وویل شي چې د هېلمند او ارغان بارکزي د سیمې د سمسورتیا له امله په زیاته اندازه په کرنه بوخت دي، خو د پوونده وو شمېر یې هم د پوره یادونې وړ دی. ساکزي زیاتره په زمینداور کې اوسي او ددغه قوم نیمایي برخه کروندګر او نیمایي یې شپنیان دي. د فراه رود او خاشرود د شاوخوا سیمو درانی پوونده په دوبي کې خپلې رمې سیابندو ته بیایي. دالفنسټن د بیان له مخې د درانیو ستر قوم په مجموعي ډول نیمایي پوونده او نیمایي

---

[۲] الفنسټن، دکابل سلطنت بیان، پښتو ژباړه، دویم ټوک، ۷۸مخ، کابل، ۱۳۶۱ش.

[۱] د کابل سلطنت بیان، دویم ټوک، ۷۹ مخ.

[۲] سیابند د کوچیانو یوه اصطلاح ده او هغې سړې سیمې ته ویل کېږي چې دوی دوبي په کې تېروي.په مقابل کې یې بیا هغه توده سیمه چې دوی د ژمې مېنه په کې وي؛ د "وطن" په نامه یادوي.

کروندګر دي. د دوی یو زیات شمېر کروندګر د شلمې په سر کې لا په کېږدیو کې اوسېدل.

په درانیو کې اڅکزیو اونورزیو د شلمې پېړۍ په دویمه نیمایي کې سوداګرۍ ته مخه کړه او مخ پر ښارونو ورمات شول. دوی زیارکښ خلک دي او د کندهار په ښار کې یې په لږ وخت کې لویې لویې تجارتي کوټې تاسیس کړې او په کابل، هرات او مزارشریف کې یې د لیلامي مالونو لوی لوی مارکیټونه پرانېستل(۵) دوی د سوداګرۍ پر څنګ له محلي مځکه والو څخه جایدادونه هم رانیول زما د معلوماتو له مخې که دا جریان په همداسې توګه روان وي نو یو وخت به د کندهار عمده زمینداران همدا خلک وي.

غلجي پوونده دکابل سیند په ټوله ناوه کې تر جلال اباد پورې، د ترنک په ناوه کې ترکندهاره پورې او دغه راز د غزني په شاوخوا پراخو دښتو او مېرو کې خپاره دي. الفنسټن د غلجیو د سیمې د پراخوالي په باب لیکي "دا به ډېره ګرانه وي چې د ټولو هغو وړو ناوو بیان وشي کومې چې تر هندوکش او سپین غره پورې غزېدلي دي او یا د غرو ډډې او له پاسه هغه ساړه او تاوده میدانونه مشخص شي کوم چې غلزیي یې کري". دی زیاتوي "د غلزیو ملک د یوه داسې متوازي الاضلاع په شکل دی چې اوږدوالی یې یو سلو اتیا میله او سور یې نژدې پنځه اتیا میلو ته رسېږي(۲).

د غلجیو پوونده وو د بېلابېلو قومونو په باب زه بیا هم د الفنسټن له لیکنو څخه استفاده کوم. د ده څېړنې که څه هم دوې پېړۍ مخکې سر ته رسېدلې دي، خو له بده مرغه اوس هم د تطبیق وړ دی. له بده مرغه مې څکه وویل چې تر دوو پېړیو وروسته بیا هم ددغه قوم په ژوند کې کوم ژور او اساسي بدلون نه دی راغلی. د غلجیو پوونده وو لوی قومونه تره کي، ناصر، سلیمان خېل، خروټي او یو شمېر هوتک او توخي دي.

---

۵ د مزارشریف زیاتره اڅکزي سوداګر او هتې وال د وروستیو کلونو په جریان کې د سیمه ییزو پښتون دښمنو عناصرو په ټونګ د پښتونوالي په جرم او له طالبانو سره د ارتباط په پلمه قتل عام شول. ددغو کتله یي وژونو خبرونه د نړۍ تقریبا ټولو خبري منابعو خپاره کړي دي.

(۲) د کابل سلطنت بیان، دویم ټوک، ۱۳۰ مخ.

تره کي په مقر او د هغه په شاوخوا سیمه کې د غلزیو تر وروستي جنوبي بریده پورې غزېدلي دي. د دوی کډې په ژمي کې د درانیو سیمې ته لېږد کوي. د الفنستن له څېړنې سره سم، په هغه وخت کې د تره کو شمېر دوولس زره کورنۍ شمېرل شوي و.

په سلیمانخېلو کې احمدزي پوونده دي. دوی په التمور او د لوګر په ختیځ کې اوسي، خو خپلې رمې ان د جلال اباد تر غرونو پورې پیایي.

خروټي د کټواز ختیځ لورته د سلیمان غرو په منځ کې اوسي. د دوی سیمه خواره ده. زیاتره کروندګر یې خپلې مځکې خپلو ورونو ته پرېږدي او دوی د کوچیتوب شاقه ژوند ته مخه کړي. د خروټو پوونده ژمی په دامان کې او اوړی د غزني په شاوخوا کې تېروي.

هوتک پخوا د شمېر له مخې زښته زیات وو. دوی د افشار نادر ترتاړاک وروسته د زرګونو کورنیو په شمېر له هېواد تبعید او بېځایه شوي دي. دوی په کرنه او سوداګري بوخت دي، خو د الفنستن په روایت تر زیاتې اندازې په کېږدیو کې اوسي.

ناصر په پسرلي کې د توخو او هوتکو په سیمه کې وړې وړې مېنې لري. د کال په پای کې ځانونه د دامان اوارو میدانو ته رسوي. د ناصرو یو زیات شمېر افرادو په وروستیو لسیزو کې سوداګرۍ ته مخه اړولې ده.

د ږوب درې ځینې کاکړان هم پوونده دي. د دوی په سیمه کې د پوونده وو دومره لویې مېنې جوړېږي چې "د کېږدیو ښارونه ورته ویل کېږي".[1]

پښتانه او بلوڅ کوچیان په کېږدیو کې اوسي، خو د افغانستان د شمالي سیمو کوچیان په یو راز دایروي خېمو کې ژوند کوي، چې سرونه یې له لرګیو څخه جوړ شوې وې او (اوتاو) یې بولي. او هغه سیمه چې د کوچیانو دغه راز خېمې په کې وهلې شوي وي، د (یرت) په نامه یاد ېږي.[1] د ازبکانو یوه برخه په کېږدیو کې اوسي چې دوی "خرګاه" ورته وایي. خرګاه چې په فارس او چین کې هم رواج لري، تر کېږدۍ د تودوخې په لحاظ ښه

---

[1] د زیات تفصیل لپاره وګورئ: د کابل سلطنت بیان، دویم ټوک، ۱۳۲، ۱۵۵مخونه

[1] غیا ث اللغات د یرت کلمه په ((منزل)) معنا کړې ده.

ده او په انتقالولو کې هم تر رواج کېږدۍ اسانه انتقالېدلای شي. خرګاه له نريو او ښويو درو څخه جوړه شوې او سر يې د ګومبتې په شان جګ وي. ځينې ازبکان خرګاه ته "کراو" وايي[۲] ايماق هم د خرګاوو په مېنه کې اوسي او خرګاوې يې د ازبکانو هغې ته ورته وي. د ايماقو يوه څانګه چې تيموري نومېږي، د پښتنو په شان په تورو کېږديو کې اوسي.[۳]

پښتنو کوچيانو له لرغونو زمانو راهيسې د افغانستان او د اباسين د حوزې د پراخو ميدانو تر منځ پراته غرونه او دښتونه هر کال دوه واره په منظم ډول وهله او په دې ډول يې نه يوازې د مالونو د روزلو له لارې، بلکې د سوداګرۍ امتعو د وړلو راوړلو له لارې د سيمې په اقتصاد کې مثبته برخه درلودلې ده. دوی د هند، منځنۍ اسيا او ايران تر منځ د تجارتي مالونو په لېږدولو کې ستره ونډه اخيستې وه. دا چې ولې د سوداګرۍ راکړې ورکړې جريان ته د کوچيانو علاقمندي پارول شوې وه، علت يې يوازې مادي ګټه نه، بلکې نور عوامل هم وو. يو دا چې د هند، منځنۍ اسيا او ايران تر منځ تجارتي لار د دوی له هېواد (لوی افغانستان) څخه تېرېدله. بل دا چې تجارتي کاروانونو هم پر هغه مسير تګ راتګ کاوه چې د کوچيانو کډې او رمې به په کال کې دوه واره ورباندې تېرېدلې راتېرېدلې. کوچيان په شمېر زيات وو، زړور او جګړه مار خلک وو، وسله يې درلودله او د لارې د غلو وغديو په دفع کولو کې يې ښه اغېزه درلودلای شوای. همدغو عواملو د دوی کوچيتوب ژوند ته سوداګرې ورننه ايستله. کوچيانو سوداګرو پر دوو سترو لارو تګ راتګ کاوه. لومړۍ لار د اټک، خيبر، کابل، هندوکش او د امو له لارې بخارا او ماورالنهر لار وه. دويمه يې له هند څخه خراسان او ايران ته تلله چې د سند، بولان، ګومل، کندهار او هرات لار وه. د لومړۍ لارې مهم مرکز کابل او د دويمې دا

---

[۲] د کابل سلطنت بيان. ۱۷۰ مخ.

[۳] ايماق معمولا د چار ايماق په نامه راوړل کېږي چې تايمني، هزاره، تيموري او زوري په کې شامل دي.

کندهار و.[1] د شمالي افغانستان د کوچیانو د کوچ مسیر په بېلابېلو ولایتونو کې مختلف دی. د مثال په توګه اوزبک او ترکمن کوچیان په ژمي کې په بلخ، جوزجان، او فاریاب کې اوسي خو دوبی د بابا غره په شمالي برخو کې تېروي.

په کوچنیو سوداګرو کې کې لوانې پوونده تر نورو مالدارو کوچیانو وړاندې وو. ان ځینې به یې تر برما، اسام، بنګال او نیپال پورې هم تلل. له دې خوا به یې وړې، وړي، بادام، پسته او طبیعي بوټي په تېره بیا هنجه وړله او له هغې خوا به یې توکران، بوره، چای او نور شیان راوړل. ډېټي محمد حیات خان پخپل اثر (حیات افغاني) کې ددغو سوداګرو کوچیانو د کورونو او څارویو د شمېر په باب نسبتا مفصله احصایه ورکوي. انګریز ختیځ پوه بیلیو هم ددغو کوچیانو په باب څرګندونې لري. ځینې شواهد ښیي چې د مغولي شاهانو په تېره بیا د بابر چې به دولتي خزانه تشه شوه، د دغو پښتنو پوونده وو کاروانونه به یې لوټول.

د کوچیانو د ژوند ډول د یوه خاص اقتصادي او اجتماعي دور محصول دی. هر څومره چې دغه اقتصادي او ټولنیز مناسبات پر مخ ځي، په کوچیانو کې د مېشته کېدو هڅه پیاوړې کېږي. د کندهار ښار په ختیځ کې د ناصرانو یو کلی شته چې د کوچیو ناصرو د یوه مشر زوزات په کې مېشته وو او دغه لوی کلی یې جوړ کړی و.

ددغه کلي ځینې کورنۍ د کندهار ښار ته رانقل شوې دي او په سوداګرۍ او زمینداری بوختې دي. یو شمېر ځوانانو یې تر لوړو تحصیلاتو پورې زده کړې دي.

خو لکه د کوچیو د ژوند عمومي میلان چې د مېشته کېدو پر لور دي. برعکس جریان یې هم کله کله لیدل شوی دی. الفنسټن د کټواز د قلندر خېلو یو مثال راوړي چې سل کورنۍ دي او په هغو کې یې پنځو شپږو کورنیو کروندګري خوشې کړې او د کټواز له پوونده وو سره د کال په یوه

---

[1] د دغو دوو تجارتي مرکزو یادونه د مغولي امپراتور ظهیرالدین محمدبابر په تاریخ، بابرنامه کې د شپاړسمې پېړۍ په سر کې شوې ده چې لوستونکي یې هوري لوستلای شي.

ټاکلي وخت کې خپلې مېنې پرېږدي او د ګومل د دواړو غاړو په غرونو کې مالونه څري. الفنسټن لیکي: دوی د ژوند له دغه بدلونه بیخي راضي وو.

له څوارلسمې میلادي پېړۍ په هاخوا د پښتنو سوداګرو کوچیانو د ژمي څرځایونه د سلیمان د غرو شاوخوا سیمې وې. په پسرلي کې به پوونده د ګوملي او غزني له لارې تېرېدل او دوبی به یې د هندوکش د غرو په لمنو کې تېراوه. د دوی دغه تجارتي فعالیت تر نونسمې پېړۍ پورې لا دوام درلود. د ترانسپورټي وسایلو انکشاف د دوی عنعنوي سوداګري متاثره کړله او له دې امله د کوچیانو تجارت کمزوری شو او څه موده وروسته په ټپه ودرېدی، خو د دوی د عنعنوي کوچ سیر او تګلوری د هماغه پخوا په شان پاته شو او د ژوند د بقا په منظور یوازې د مالونو پوول او روزل پر مخ وهي.

د امیر عبدالرحمان خان تر پاچهۍ پورې کوچیان له دولتي مالیې څخه تر ډېرې اندازې خلاص وو. د نوموړي امیر د پاچهۍ په وروستیو کلونو کې د کوچیانو مشران کابل ته راوغوښتل شول او هغوی ته د مالونو پر سر د ذکات د اخېستلو فرمان واورول شو. ددغه فرمان د تطبیق لپاره د شاهي پوځ ۱۴ تنه سپاره افسران وګومارل شول چې لومړی باید د پوونده وو مالونه وشمېري. ددغه کار لپاره یې د (شاخ شماری) په نامه یوه دولتي اداره هم جوړه شوه.[1] دغه راز د همدغه امیر په پاچهۍ کې د هغو لانجو د اواری په خاطر ځینې فرمانونه صادر شول چې د افغانستان په مرکزي سیمو کې به د کوچیانو او غرنیو کلیوالو تر منځ هرکله پېښېدلې او کله کله به وسله والو نښتو ته رسېدلې. دغه راز نښتې نه یوازې په مرکزي افغانستان بلکې په شمالي افغانستان کې هم د غیر پښتنو کوچیانو او سیمه ییزو کلیوالو ترمنځ هر کله پېښېدلې او پېښېږي. د افغانستان مرکزي سیمه او د هندوکش لمنې لکه وړاندې چې وویل شول، د لرغونو زمانو راهیسې د کوچیانو د دوبي څرځایونه او اورشوګانې وې. غرنیو

---

[1] ښاغلي لوستونکي دې د مرحوم فیض محمد کاتب هزاره هغه څرګندونې وګوري چې د سراج التواریخ د دریم ټوک د لومړی بخش په ۵۹۹ مخ کې بیان کړې دي. چاپ، تهران، ۱۳۷۳.

کلیوالو د خپل چاپېر دغو دولتي دښتونو او څرځایونو ته د خپل ملکیت په سترګه کتل او دغه علت و چې بل چاته یې د استفادې حق نه ورکاوه. له بلې خوا به کوچیانو هم کله کله د سیمې د محلي اوسېدونکو کښتونو او کروندو ته تاوانونه رسول او تر هغو پولو به وراوښتل چې له لرغونو زمانو ورته په عنعنوي توګه ټاکل شوي وو. امیر عبدالرحمان له هزاره وو سره تر سولې وروسته د دوی او کوچیانو ترمنځ د څرځایونو پر سر دلانجو د اوارولو په مقصد یو منصف هیات وټاکه چې مشري یې د قاضي یعقوبعلي پر غاړه وه. دغه هیات د هزاره وو د قناعت تر لاس ته راوړلو وروسته د پوونده وو لپاره ټاکلي بریدونه وټاکل او پوونده وو ته وویل شول چې که د هغوی رمې تردغو ټاکل شوو بریدونو واوړي، شل زره افغانۍ جریمه به ورکوي. تر دغې جوړې وروسته د هزاره وو او کوچیانو تر منځ شخړې او لانجې په ګډو تجارتي او ټولنیزو همکاریو بدلې شوې. د مثال په توګه هزاره وو له کوچیانو سره د وړیو په سکوللو کې همکاري کوله او له دې لارې یې د وړیو یوه ټاکلې ونډه ترلاسه کوله. دغه راز هر کوچي چې به په ژمي کې له مرکزي سیمو څخه تودو سیمو ته کوچ کاوه، خپلې غواوې به یې هزاره وو ته پرېښوولې. که به غواوو شیدې کولې، هزاره وو یې له شیدو څخه استفاده کوله او که به وچې وې، د هرې غوا د ساتلو پر سر به یې نغدې اجوره اخیستله. د کوچیانو د دوبې کږدۍ او نور درانه بارونه به هم هزاره وو ورخوندي کول. د هزاره وو او کوچیانو تر منځ د پور ورکول تعامل هم رواج و.

د ثور د بدمرغې کودتاه په ټینګېدو سره روسپالو د روس په قوماندې په هېواد کې د مېشته قومونو تر منځ د دښمنیو د بیا تازه کولو په مقصد او له دې لارې د خپل ناروا حاکمیت د ټینګولو په نیامت یې لکه په ټولو قومونوکې د بېلتانه کرښې وایستلې. د "ملي مسالې" د حل په نامه یې ملي اختلافونه وزېږول. په هېواد کې یې د زرګونو کلونو مېشته قومونو تر منځ د"ستمکش" او "ستمګر" په نامه د نفاق دومره زهر وپاشل چې زما یقین دی یو وخت به د همدې تیورۍ عاملین پخپله هم له سختو ستونزو سره مخامخ کړي. د "قوم" پر ځای یې د "ملیت" نامانوسه او غیر واقعي

مقوله باب کړه او په دې لړ کې يې د هزاره وو او کوچيانو تر منځ هم د زړو بدو اور تازه کړ او په نتيجه کې يې د کوچيانو پر مخ د دوی د دوبي د څړځايونه لرغوني مېنه وتړله. دې کار که له يوې خوا کوچيان جګړې ته ور تېل وهل، له بلې خوا يې هغه ايکالوژيک اندول Ecological Balance له منځه يووړ. چې له سوونو کلونو راهيسې د کوچي او کليوالي وګړو تر منځ موجود و. له دغې نااندولۍ څخه په سياسي ډګر کې د يوې تبليغاتي وسپلې په توګه د هزاره ولس د حمايت لپاره کارواخيستل شو، خو له راتلونکو اقتصادي او ټولنيزو تاوانونو څخه يې کوچيان او هزاره کليوال دواړه متاثر شوي دي. البته کوچيان په هېواد کې دننه په مختلفو موسمونو کې تاکلې لارې لري او د هر قوم څړځايونه د هغوی په نومونو باندې مشخص شوي دي. حتی په سيمه کې دننه د يوه قوم د بېلابېلو خېلونو حقوق له پېړيو پېړيو راهيسې ثابت پاته شوي دي. دا نه د نن خبره ده نه د پرون، نه د امير عبدالرحمان خان بخشش دی نه د کوم بل واکدار هديه، نه "فاشيزم" دی او نه هم "قبيلې حاکميت". دا د لرغونو زمانو عنعنه ده او په راتلونکي کې به هم دوام وکړي. سياسي واکدارانو په هر وخت کې له دغه راز مسايلو څخه د خپلې واکمنۍ په ګټه کار اخيستی او په راتلونکي کې به يې هم واخلي. خو دا چې زموږ ځينې "قلم بدستان" په دې برخه کې اني مصلحتونه په پام کې نيسي او قلمفرسايي کوي، زما په نزد د ملي مصالحو پر خلاف عمل کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد عبدالجليل وجدي

نه مې هېرېږي چې...

د ديموکراسۍ د لسيزې له پيلېدو نه لږه موده ذمخه، زه ميمنې ته د فارياب له ولايت د اطلاعاتو او کلتور د ادارې د مسئوليت په غاړه اخېستلو لپاره ورغلی وم. دا زما په شخصي ژوندانه کې لويه پېښه وه چې د لومړي ځل لپاره له کابل څخه وتلم او د هېواد يوې داسې سيمې ته تللم چې هغه وخت يو مسافر تر يوې بشپړې اوونۍ سفر کولو وروسته هلته ور رسېدلی شوای. هغه وخت د سالنګ لويه لاره پرانېستل شوې نه وه.

دا طبيعي ده څوک چې يوې سيمې ته د لومړي ځل لپاره ورځي، هغه ته د فزيکي ماحول او ټولنيز چاپېريال په باره کې ضرور لږې يا ډېرې پوښتنې پيدا کېږي. زما د کار څرنګوالي زما پوښتنې لا زياتولې. زما ځينو پوښتنو ته د ځوابونو موندلو په لړ کې د څو بيروکراتو (ميرزا تيپه) کابليانو څو خبرې لا تر اوسه زما د ذهن په صفحه د کليشې په توګه نخچ شوې دي.

يوه يې دا وه چې "انجا مُلک پکه و پوستين است"، بله يې دا وه چې "مردم انجا گوسفندې است" او يوه بله يې دا هم وه چې "قهر افغان رحم ازبک است".

د لومړۍ خبرې معنی دا وه چې د هغه ځای هوا به کله په ناڅاپي توګه دومره توده شوه چې پکې ته به يې اړتيا پېښه کړه او کله به په ناڅاپي ډول داسې سړه شوه چې پوستين ته به اړتيا پېښه شوه. دوو نورو ظاهراً متضادو خبرو هلته د حاکمانو او محکومينو تر منځ د ظالمانه مناسباتو نمايندګي

کوله. یعنې دا چې هلته استول شویو بیروکراتانو د سیمې خلکو په تېره ازبکانو ته د پسونو په نظر کتل؛ ګواکې د هغه ځای زیاتو نسبتاً زیاتو شتمنیو د رشوت خورو او زېښناککرو د حرص لوږه دومره زیاته کړې وه چې انسانان هم ورته پسونه ښکارېدل.

هغه وخت ولسوالان "حاکمان" بلل کېدل. همدارنګه هغه وخت هلته داوسني والي پر ځای "اعلی حاکم" ناست و، چې د مرکزي حکومت نمایندګي یې کوله. د حکومت هغو کارکوونکو چې غوښتل به یې په لنډه موده کې ډېرې پیسې پیدا کړې، نو هڅه به یې کوله چې خپل ځانونه هلته ور "تبدیل" کړي. د غرنیو سیمو علاقه دارانو د خپلو ځانونو لپاره لنډې پاچهۍ جوړې کړې وې، ځکه د چارو تش په نامه پلټونکي هلته ورتللای نه شوای.

د خلکو په ځپلو او زېښلو کې د رسمي حاکمانو او محلي بایانو هڅې شریکې وې.

حقیقت دا دی چې حاکمانو او بایانو (خانانو) د خلکو د ژوندانه ساحه تنګه کړې وه او دوی یې له داسې عقدو څخه ډک کړي وو چې د افغان قهر یې په سختۍ او شدت کې د ازبک له رحم سره برابر کړی و یعنې د ازبک رحم د پښتون د قهر هرمره دردوونکی و.

په مقابل کې پسونو غوندې "ګوسفندي" شوي وو، خو تر لاس لاندې انسانانو او حیواناتو لپاره قهرجن پړانګان هم ګرځېدلي وو. په ښځو باندې یې د فشار درجه زیاته وه. د خرو لپاره یې داسې چوکې جوړې کړې وې چې په سرونو کې به یې د ستنو غوندې تېره میخونه ځای پر ځای شوي وو. کله چې به خره په دې چوکو ووهل شول نو هغو به د خپلې وسې نه هم زیات چابک چابک ګامونه اخېستل، تر دې چې د هغو عادې تګ به د منډې او ځغاستې بڼه نیوله. د دغه بې ژبې مخلوق پر شا به ناسوري تېپونه جوړ شوي وو خو دوی به تېپی شوي ځایونه بیا بیا وهل چې خر خپل تګ لا ګړندی کړي.

ښایې د زړه د سختوالي دا خوی یو څه دوی ته په ارث کې هم راپاتې شوی وي، ځکه چې زیاتره ازبکان افغانستان ته د ګوډ تیمور د پوځیانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه راغلي او دلته مېشته شوي دي. پخپله ګوډ تیمور هم ډېر عقده یي انسان و. وایي چې کله دی تنکۍ ځوانۍ ته ورسېد، د یو منحرف سړی له لاسه تر پوزې راغی، نو ده له دغه مزاحم سړي څخه د ځان د دفاع لپاره د توري وهلو تمرین کاوه. یوه ورځ چې دی له هغه مزاحم سړي سره مخامخ شو، نو د ځان د خلاصون لپاره یې خپل وار ورڅخه دمخه کړ او توره یې په داسې چم ووهله چې په لومړي ګوزار یې د هغه سر قلم کړ. ده دا وخت د سرو وینو له هغو فوارو څخه ډېر خوند واخېست چې د تېري کوونکي سړي له شېریانونو څخه ولاړې شوې وې. تر دې وروسته دا د ګوډ تیمور لپاره یو په زړه پورې کار وګرځېد چې په خپلو لاسونو یا د نورو په لاسونو سره په خاص تېریک سرونه قلم کړي او د سرو وینو د فوارو له لیدو څخه خوند واخلي، ځکه خو زیات ولسونه او خلک د ده له مظالمو څخه ډېرې بدې خاطرې لري. د کوډ تیمور د امپراتورۍ تر شنل کېدو وروسته د ده پوځیانو په بېلا بېلو ځایونو کې د ملوک الطوایفۍ په بڼه کوچنۍ کوچنۍ حکمرانۍ جوړې کړې چې یو شمېر یې د افغانستان په شمال کې هم جوړې شوې وې.

لکه چې غبار په "افغانستان در مسیر تاریخ" کې لیکلي دي، د امو نه ور هغه خوا د ازبکانو حکمرانان ډېر زیات ظالمان وو، ځکه خو د امو د دې غاړې ازبکانو غوښتل چې خپل ځانونه د هغوی د ظلم له ساحې څخه لرې وساتي؛ نو دوی د شمالي افغانستان په ځینو سیمو کې خپلې وړې وړې فیوډالي حکمرانۍ جوړې کړلې. بیا کله چې لوی احمد شاه بابا، په خپلو طبیعي او جغرافیایي پولو کې دننه د لوی تاریخي افغانستان د بیا راغونډولو ملي پروګرام پر مخ بیولو، بې له دې چې په خپله احمد شاه بابا ورشي، ازبکو خانانو د احمد شاه بابا د استازي شاه ولي خان په لاس بیعت وکړ او پخپله خوښه او رغبت یې د معاصر افغانستان د ملي دولت په جوړښت کې ونډه واخېستله. خو په ۱۹ پېړۍ کې چې د دراني تیمورشاه او امیر دوست محمد خان په اولادو کې د ځان ځانیو له را پیداکېدو سره د استعماري ځواکونو د مداخلو له امله په افغانستان کې خونړۍ جګړې راپیدا شوې، نو د شمال خان خانیو بیا خپل سرونه راپورته کړل. دې خان خانیو د خپل پخواني خصلت له مخې بیا د ظلم او زور لړۍ پیل کړه.

بناغلي نبي مصداق په خپل يو مضمون کې (ازبک سالاري په افغانستان کې) د يو شمېر اروپايي ليکوالانو او څېړونکو ليکنې را اخېستې دي چې ليکي: "په ۱۹ پېړۍ کې د قومونو فيوژن (خپرېدل) پيل شول چې له دې امله په قومي عداوتونو او دوښمنيو بدل شول، داسې دوښمني په تېره بيا د هزاره او ازبکو تر منځ ډېره شوه. غالب قوم به د مغلوب قوم افراد د غلامانو په صفت نيول او هغوی به يې د مريو په ډول خرڅول چې يې دا ډول بازار په کندوز کې هم جوړ شوی و. له هغه ځايه به مريیان هند ته ذ تجارت په ډول وړل کېدل او يا به هم د مرکزي اسيا د تاتار د اسونو په مقابل کې مبادله کيدل. دا غلامان به په ځمکو او کورونو کې د مزدورانو په ډول استعمالېدل (هارسن ۱۹۳۹ د ده ليکل شوي کتاب ۸۲ او ۱۲۷ مخونو تر منځ) پر دې سربېره په کندز. سرپل او ميمنې کې د خانانو حکومتونه هم د هزاره ګانو د مريتوب په تجارت بوخت وو. يو څېړونکی ګرګارين چې د هزاره ګانو د مريتوب په تجارت باندې يې زياته څېړنه کړې ده، وايي چې د غلامۍ دا تجارت خورا لوی و، يوازې ازبکانو په کې برخه درلوده، نور افغانان پښتانه وو که تاجک د غلامانو تاجران نه وو. د ا تجارت امير عبد الرحمن خان منع کړ. ګرګارين د نورو منبعو له مخه زياتوي چې د ۱۹ پېړۍ په منځ کې ازبکانو د ځينو هزاره قومونو په مقابل کې له تعصب څخه کار اخيست د کندز والي مراد بېګ د دوی يو ځواکمن والي و.

پر هراسن ګرګارين سربېره برنتر، جان ګري، هالډيج، هم د ازبکو خانانو په لاس د هزاره مريانو د تجارت په باره کې څرګندونې کړې دي."

د غبار له ليکنو څخه څرګندېږي چې د هزاره ګانو د مريتوب په موسسه کې پخپله د هزاره اوبايانو رول ډېر زيات و. له همدغه امله هزاره ګانو د احمد شاه بابا په وخت کې د افغانستان لپاره د يو پياوړي مرکزي حکومت له جوړښت سره ډېره لېوالتيا درلوده، ځکه خو دوی له احمد شاه بابا سره د يو ملي دولت د جوړولو په کار کې خپله مرسته ونه سمپوله. غبار ليکي چې د هرات ښار يو هزاره درويش علي خان د احمد شاه بابا په ګټه نيولی و. همدارنګه د کندز ازبک والي مرادبېګ نور خو نور خپل نژدې درباريان

هم خپل بنده ګان ګرځولي وو. دوو تنو انګلیسي لیکوالانو مور کرافت او تربک چې د ۱۹ پېړۍ په نیمایي کې یې د کندز دربار لیدلی و، په دې باره کې یې داسې لیکلي دي: "هغه صوفه چې دارباب لپاره جوړه شوي وه درې فوټه جګه و." په دربار کې به مير مرادبېګ کینې لاس ته پر تخت ناست و. په منځ کې به یې ۳۰ - ۴۰ پورې درباریان ناست وو چې پښې به یې د شا په لوري غځولې وې او سرونه به یې مير مرادبېګ ته ټیټ نیولي وو، ځمکې ته به یې کتل. ګواکې د نیمګړې سجدې په حالت کې به ورته ناست وو. یو شمېر زیات اردلیان به په داسې حال کې چې ملاوې به یې کږې او سرونه به یې د مراد بېګ په لوري ټیټ نیول شوي وو پر ځمکه ولاړ وو، دوی به د یو ډول روکوع حالت تمثیلاوه.

مرادبېګ د ختیزوالو په تېره د افغانانو د معاشرت د ادابو پر خلاف د وریښمینو په بالښت تکیه کړې وه، پښې به یې غټې او اوږدې موزې به یې اغوستې وې ـ د درباریانو په لور غځولې وې. یو لوېدیځ لیکوال وړ (۱۸۴۱) لیکې چې مراد بیګ د عادي خلکو پر وژلو او ټکولو سربېره هغه محلي والیان هم چې په خپل کار کې به وروسته راغلي وو وژلي دي. د مثال په ډول هغه داودخان والي، محمد رحیم بېګ چې یو تاجک و، له دې امله وواژه چې ټاکلې پیسې یې ورته نه وې رسولې. مرادبېګ به د نیول شویو سیمو خلک د غلامانو په ډول نیول او د هغوی کورونه به یې سوځول، مير مرادبېګ به د نورو ازبکانو په شان له نیول شویو ځایونو څخه د پیسو پر ځای غلامان غوښتل. په دې توګه د سیغان او کهمرد تاجک حاکمان مجبور وو، چې د هرو ۳۰ کورنیو پر سر یو غلام هغه ورکړي. ضمناً مرادبېګ د دره صوف او سر پل ازبک حاکمان هم هڅول چې پر هزاره جات باندې د مریو د نیولو لپاره حملې وکړي.

میمنه هم چېرې چې زما له مسئولیت نه ډک ماموریت په کې پیل شوی و په خپل زړه کې د ازبکو د خان خانۍ ځینې خاطرې ساتلې وې.

د دې لویې فیوډالې واکمنۍ لاسونه هم د هزاره ګانو او او جمشیدیانو د غلام کولو او خرڅولو په کارو بار کې ککړ شوي وو. دا فیوډالې واکمنۍ د مرغاب له سیند څخه تر سرپل او بله څنډه یې تر بلخ پورې غځېدلې وه. دا

او د ازبکانو نورې خان خانۍ امیر دوست محمدخان د خپلې پاچاهۍ په دویمه دوره کې پای ته رسولې وې، خو ځینو پاتې شونیو او اغېزو یې په بل ډول ځانونه ښودل. لکه چې د میمنې په یو شمېر سیاسي بندیانو باندې دا تور لګول شوی و چې هغوی له افغانستان څخه د دغه ولایت د جلا کولو هڅه کوله.

هغه وخت چې ما هلته کار کاوه، د دغه ښار سیاسي بندیان یوازې ازبکان نه وو، بلکې د ننګرهار د خانانو یوه کورنۍ هم هلته فرار شوې او تر سختې څارنې لاندې وه. دا د مشهور ملک قیص خوږیاني کورنۍ وه چې په ننګرهار کې د بغاوت کولو په تور دلته راشړل شوې وه. په میمنه کې هغو نورو پښتنو کورنیو هم ژوند کاوه چې د امیر عبدالرحمن خان د پاچاهۍ په موده کې راشړل شوې وې. هلته زما د کار په موده کې د مځکې پر مخ او تر ځمکې لاندې سیاسي تحریکونه اوسېدل او زه یې د مطبوعاتو د مدیر په توګه د اغېزو په مرکز کې راغلی وم. ماته هغه وخت یو پښتون انقلابي لیکوال او شاعر په خپل یو لیک کې خپل هغه میمنه ګي ملګري راپېژندلي وو چې دوی به له ما څخه خپلې قلمي مرستې، نه سپموي. دغه پښتون لیکوال او شاعر چې څه ناڅه د وخت یوه مشهوره خبره هم بلل کېدای شوه، په خپل لیک له ما څخه داسې یوه غوښتنه هم کړې وه چې په میمنه کې "د پښتونولۍ سوتۍ" ډېر په اوږو ونه ګرځوم.

زه نه پوهېږم چې له "پښتونولۍ" څخه به هغه وخت د ده تصور څه و، خو زما له نظره پښتونولي زموږ د ملي خصوصیاتو او اخلاقي نورمونو هغه مجموعه ده چې بل نوم یې "د افغانیت" دی او په دغه مفهوم کې یې نور ټول افغانان هم ځانونه راګډوي. عجیبه یې لا دا وه چې د هغه وخت یو تاجکستاني چې د پټرولو او ګازو د لټونې په پروژه کې یې کار کاوه "پښتونولي" د پښتون انقلابي شاعر او لیکوال په څېر د جنګ سوتۍ نه باله، بلکې د سرېتوب د مینې او مهربانۍ غېږ یې ګڼله. دی راغلی و چې د پښتونولۍ په باب کوم لیکل شوی کتاب ولولي. دغه تاجکستاني زما د یوې پوښتنې په ځواب کې وویل چې په نورو ژبو کې مېلمنو ته د "خوش امدید" یا (Welcome) غوندې عبارتونه، خو په پښتو کې ورته د "هرکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه!" عبارت په کار لوېږي. له دې څخه څرګند ېږي چې پښتانه په رښتيا سره ډېر مېلمه پال خلک دي. همدا سبب دی چې زه د پښتونولۍ له مطالعې سره ډېره مينه لرم.

په حقيقت سترګې نه شم پټولی، هغو کسانو چې پښتون شاعر او ليکوال ماته په خپل ليک کې راپېژندلي وو له ما سره ډېره ښه قلمي مرسته پيل کړه. څه موده وروسته موږ يو له بله د نظريو د بدلون پړاو ته سره ورسېدو. د زياتو سياسي موضوعاتو په باره کې زموږ تر منځ د نظر ټکي سره شريک وو. خو په دې کې ځيني داسې کسان هم ليدل کېدل چې پښتانه يې د افغانستان داخلې استعمار ګران(!) بلل. سره له دې هم دوی به په بحثونو کې ټول پښتانه داسې نه ګڼل، يوازې د ځينو کسانو يا ځينو قشرونو نومونه به يې د مثال په توګه يادول. په دې لړ کې هغه کسانو ته ډېره ګوته نيول کېده چې د مرکزي حکومت له خوا د امرينو او حاکمانو په توګه موظف شوي وو. دوی هم يو ډول خلک نه وو. په سخت زړو او زړه سواندو، په پاکنفسو او مردار خورو باندې وېشل کېدای شوای، په خلکو باندې د قدرت د منګولو ټينګولو يا سستولو په کار کې د مرکزي حکومت اشارو ته کتل کېدل. مرکزي حکومتونو د امنيت د ټينګولو په پلمه ډېر ځله يو نژادي ګروپ په بل باندې ټکولي او ځپلي دي. د مثال په توګه امير عبدالرحمن خان د افغان او انګليس د دويمې جګړې لوی اتل غازی محمد جان خان مزار شريف ته نژدې په يوه ځای کې د ازبکانو په لاس شهيد کړ.

په وروستيو وختونو کې زموږ او ستاسې تر نظر لاندې، ډاکتر نجيب په کندهار او ځينو نورو ځايونو کې ډېر پښتانه د دوستم د ازبکو ملګرو په ذريعه چې جنګونه يې په اجاره اخېستل وځپل او بې عزته يې کړل. په همدې ډول په شمال کې ازبکان د پښتنو او تاجکو په وسيله ځپل شوي وو.

بنايي همدا سبب و چې عوامو ازبکو پښتانه او تاجکان يو قوم بلل او دواړه نژادي ګروپونه يې افغانان ګڼل، خو هغوی يې د "افغان فارسي" او "افغان دغه" په نومونو يو له بل څخه جلا کول. ګواکې پښتانه د دوی له نظره "افغانان دغه" وو.

د دېموکراسۍ له لسیزې څخه څو کاله دمخه، پخوا له هغه چې په میمنه کې زما ماموریت پیل شي د مرکزي حکومت په پالیسۍ کې یو څغیر راغلی و. یو دري ویونکی محمدزی غلام حیدر عدالت د میمنې (فاریاب) د اعلی حاکم (والي) په توګه ټاکل شوی و.

ده د اجتماعي تحولاتو په نامه ډېر زړه ورکارونه کول. مثلاً د میمنې د ښار په منځ کې د یوې غونډۍ له پاسه د (سیف الملوک) په نامه یو زیارت جوړ شوی و. ده د دغه زیارت پر ځای یوه سینما جوړه کړه او د "سیف الملوک سینما" نوم یې ورباندې کېښود. ده د ډېرو خولو نه د وتلیو "ولې؟ ولې؟ ولې؟..." لپاره بس یو ځواب درلود او هغه دا و چې "سیف الملوک یو مین سړی و مه یې کوه چې د ده د زیارت له پاسه ډېرې مینې تمثیل شي او د مینې ډېرې سندرې وویل شي".

د غلام حیدر عدالت بل ډېر زړه ور کار دا و چې ده یو شمېر پیاوړي او مخور پښتانه خانان "مات" کړل او په بله خوا کې یې له ازبکو "بایانو" او سوداګرو سره خپل دوستانه اړیکې او یارانې ټینګې کړلې او له دې لارې یې د ازبکانو د زړونو تر لاسه کولو پالیسي وچلوله.

که له ممتازو قشرونو تېر شوو، نو په عوامو یا خلکو کې د بېلتون او توپیر نښې نښانې دومره زیاتې نه وې، پښتنو، ازبکانو، تاجکانو او... یو له بله ډېر ښه روابط سره درلودل، که څه هم دوی په بېلو بېلو ژبو خبرې کولې خو د دوی عمومي کړو وړو دا ښودله چې دوی ټولو د یو پراخ ویاړلې افغاني کلتور په غېږ کې وده کړې ده.

مثلاً د مېلمه پالنې دود د دوی ټولو لپاره یو ډول و. همدارنګه تقریباً یو ډول جامو هلته د ازبکو، پښتنو او تاجکو د قومي پېژندلو کار مشکل کړی و. دې یو رنګ والي خلک ډېر سره نژدې کړي وو. په خلکو کې د ازبک، پښتون، تاجک او... تر منځ اختلافات تقریباً په یو کلي کې د تربورانو د اختلافاتو سطحې ته راټیټ شوي وو، په ځینو مواردو کې د تربورولیو اختلافات ډېر خله له قومي یا نژادي اختلافاتو څخه سخت او خطرناک وو. تربورولۍ یوازې په پښتنو کې نه وې، بلکې تاجکو او ازبکانو هم په خپلو کې تربګنۍ درلودې. کله به دا ډول تربورولۍ له قومي حدودو څخه

ووتلې او په سیالۍ اخته تربورانو به هڅه کوله چې په نورو قومونو او نژادي ګروپونو کې هم پلویان ولري.

په عمومي توګه ګډ برخلیک او ګډو ګټو خلک (ازبکان، تاجکان، پښتانه...) سره نژدې کول او په ګټو ولاړو شخړو او جګړو خلک یو له بل څخه جلا کول، خو سیاست مدارانو هڅه کوله چې له اختلافاتو څخه خپلې سیاسي ګټې واخلي. سیاسي اختلافاتو د دوی تر منځ د بېلتون کرښه هم ایستلې وه، چې په دوو ډلو سره یې ویشلي وو، یوې ډلې یې قومي اختلافات ډېر په نظر کې نیول او بلې یې طبقاتي اضداد ډېر مهم ګڼل.

له صدارت څخه د داود خان تر استعفی وروسته موظف صدراعظم ډاکتر محمد یوسف د خپل حکومت په لومړیو وختونو کې د سیاسي بندیانو پر مخ د جېلونو تړل شوي ورونه پرانیستل. په دې لړ کې د میمنې سیاسي بندیان هم خوشي کړل شول. په دوی کې دوه ډوله (له مدرسو او ښوونځیو یا پوهنځیو) څخه وتلي یو څه پوه کسان وو. مولوي علاوالدین، ابوالخیر خیري او نظر محمدنظر په کې مشهورې څېرې وې. دوی که ملایان وو یا په اصطلاح نور روښانفکران وو، د ازبکو د قومي حیثیت خوندي ساتلو یا د حقوقو ګټلو په برخه کې یې د نظر ټکي سره شریک وو.

یو ماښام زما مرستیال رضوانقل تمنا چې د سیمې یو اوسېدونکی و، پخپل کور کې د سیاسي بندیانو په ویاړ یوه مېلمستیا کړې وه چې دې مېلمستیا په ضمني توګه ماته د خدای پامانۍ ویلو اړخ هم درلود (په همدغو ورځو کې زه ننګرهار ته تبدیل شوی وم) همدغې مېلمستیا زه له راخوشي شویو سیاسي بندیانو سره مخامخ کړم. په مېلمستیا کې د هغه ځای څو تنو لیکوالانو زما په باره کې هم څه لنډې خبرې وکړې او د نوي نسل د ذهنونو په رڼا کولو او لیکوالۍ ته د هغوی د هڅولو په کار کې یې زما کوښښونه وستایل او پر دې یې یو څه خواشیني څرګنده کړه چې زه له دوی څخه لرې کېږم. ما د دوی له ښه نظر څخه تشکر وکړ ومې ویل: اوس هم له تاسې څخه لرې نه ځم بلکې د خپل لوی کور (هېواد) یوې بلې څنډې ته خوځېږم. زما ویاړ به دا وي چې ستاسې او د ننګرهار د خلکو تر منځ د ورورولۍ د احساساتو او نظریاتو د بدلون وسیله وګرځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيري زما خبرې پرې کړې ويې ويل: "روابط ما با انها رنگ ديگر دارد چند نفر انها با قديفه های خويش امدند، درينجا زمينهای مارا گرفتند، لهذا روابط برادرانه بين ما و انها بعيد از امکان ميباشد..." وروسته څرګنده شوه چې د مجلس نورو ګډون کوونکو ازبکانو حتی د خيري خپل ورور نظرمحمد نواحي د خيري له داسې يو نظر سره بشپړه همنوايي نه درلوده، ځکه هغه وخت ازبکو روښانفکرانو که د خپل قومي او نژادي ګروپ کلتوري حيثيت يا سياسي حقوق غوښتل، د هېواد په شمالي برخو کې يې د نورو نژادي ګروپونو په ورته حقوقو سترګې نه پټولې. پخپله نظرمحمد نواحي د خپلې مورنۍ او قومي ژبې د ودې او پرمختيا لپوالتيا درلوده. د هېواد نورو ژبو ته يې هم په درنه سترګه کتل. ما ته په زړه پورې دا وه چې ده له پښتنو سره په روانه پښتو ژبه خبرې کولې، کله چې دی د اطلاعاتو او کلتور د وزارت د خپرونو د رئيس په توګه وټاکل شو، هلته يې په شمالي ولاياتو کې هم د افغانستان د نورو ولاياتو په څېر قومي رابطې د نوک او اورۍ د اړيکو په څېر نژدې وې. که څه هم "نوک" او "اورۍ" پخپلو جلا جلا نومونو پېژندل کېږي، خو له يو بل څخه يې جلا کول ډېر دردناک کار دی. زموږ خارجي دوښمنانو په ورونو قومونو کې داسې خلک په پيسو واخېستل چې د نوکانو او اوريو د جلاکولو په جنايتونو لاس پورې کړي، ځکه خو د افغانستان هغه غرونه او دښتې د سپېڅلو افغانانو په وينو سرې شوې چې پخوا به يې د غاټولو د ګلانو لرلو له امله سره لمبه کوله.

د خيري له دې خبرو او نورو اجتماعي واقعيتونو سره هم اړخ نه لګاوه. پښتانه د څوکسانو په شمېر له خپلو څادرونو سره شمالي ولاياتو ته، نه وو تللي. بلکې ډېرو پښتنو له پخوا زمانو راهيسې هلته دايمي استوګنه درلوده. پخپله په ميمنه کې له پښتنو څخه څو کوڅې يا کلي نه وو جوړ شوي، بلکې څو ولسوالۍ لکه تګاب شيرين، پښتون کوټ او الماره تر زياتې اندازې په دوی ډکې شوې دي. په همدې ډول په جوزجان کې، بلخ، سمنګانو کې ډېرې ولسوالۍ پښتنو ته منسوبې دي. بغلان او کندوز پخپله داسې ولايتونه وو چې پښتنو په کې اکثريت درلود، په نورو شمالي سيمو کې هم پښتنو، قومي موجوديت درلود.

اروابناد علي احمد کهزاد د افغانستان يو دري ژبی واقعبين تاريخ ليکونکی دی، چې د افغانستان نور مورخين که هغوی پښتو ژبي دي که دري ژبي، په درنه سترګه ورته ګوري او ډېرو کسانو د ده له ليکنو څخه د باوري منابعو په توګه اخېستنې کړې دي.

همدغه نامتو مورخ بلخ بخدی بخت، باختر او...) په نومونو د پښتنو د لومړنی ټاټوبی ثابت کړی دی، چې هلته د دوی د نفوسو د رياټېدو له امله دوی هرې خواته کډې کولوته اړ شوي دي، خو يو شمېر يې په خپل ټاټوبي بلخ کې پاتې شوی دی. په دې حساب پښتانه شمالي ولايتونو ته تللې نه دي، بلکې له هغو ولايتونو څخه خواره شوي دي. د څو کسانو په شمېر له خپلو څادرو سره د ټولنيزو بدلونونو په بهير کې له دوی څخه يو شمېر يې په نورو کې جذب شوي او يا دوی نور (قومونه) د ځان په رنګ کړي دي. همدا سبب دی چې د دغه هېواد د پخوانيو تاريخي اقوامو نومونه يې ژوندي ساتلي دي، مثلاً د (ساکو) قبيلې د تاريخي ساکانو (ابدالیانو) ديفتليانو نومونه ساتلي دي. دا ټول هغه نومونه دي چې په ټول تاريخي افغانستان په تېره بيا په شمالي ولاياتو کې يې تاريخي رول ثابت دی. په خپله ازبکان وروستيو اجتماعي څپو ورسره راوړي دي، خو بېلا بېلو تاريخي عواملو دوی له امو نه ورهغه خوا ازبکانو څخه په عقيدوی او کلتوري توګه جلا ساتلي دي. لکه چې غبار ليکلي دي دوی د جنيدي دربار د ظلمونو او بې عدالتيو په سبب له هغه ځايه له ازبکانو څخه ځانونه را جلا کړل او لکه چې ډاکتر حسن شرق ليکلي دي، د پرچميانو د قدرت پر وخت هڅه کېدله چې د افغاني ازبکانو بچيانو ته لومړني تعليمات په ازبکي ژبه پيل شي. که څه هم همدغسې يوه موضوع د افغاني ازبکو روڼ اندو يوه کلکه غوښتنه وه او دا د دوی حق هم و، خو زموږ ازبکو ورونو له دې امله رد کړه چې په ازبکستان کې په ازبکي باندې ليکل شوي کتابونه بايد د دوی د بچيانو لاس ته ورنه شي ځکه دوی نه غوښتل چې د دوی د ديني اعتقادات صدمه ووينې.

دوی په څرګندو ټکو کې د حکومت غوړونو ته دا خبره رسولې وه چې دوی په اوسنيو شرايطو کې له ژبې څخه تېرېدلای شي، ليکن له دين څخه

مخ نه شي اړولی. د حسن شرق د لیکنې له مخې همدغه موضوع په یو رپوټ کې د وزیرانو مجلس ته وړاندې شوه، چې پرچمي وزیرانو وربانديې تعجب کړی و. له دې څخه څرګند بړي چې ډېر سخت قومي تغصبات ډېرو وروستیو دسیسو راپیدا کړي دي.

البته د خیري دا خبره په میمنه کې د ځینو نورو کسانو له خوا هم اورېدل کېده ګواکې چې پښتانه دلته راغلي دي او زموږ ځمکې یې نیولي دي. حقیقت دا دی چې پښتنو د چا ملکونه غصب کړي نه دي، بلکې هغوی د دې سیمې په ابادۍ او سمورتیا کې لویه ونډه اخېسته ده. د شمالي ولایاتو زیاته برخه له ملي (دولتي سلطان) ملکیتونو څخه عبارت ده چې د څرځایونه (علف چرد) په شکل یې ډېرې دښتې، غونډۍ او غرونه پوښلي دي، له دې امله چې قره قل پوستکو او غالیو د افغانستان په اقتصاد کې بنسټیز رول درلود. نو دولت هڅه کوله چې د قره قل د میږو او پسونو او د وړیو د تولید لپاره د نورو مېږو او پسونو د ساتنې او زیاتوالي لپاره څرځایونه وساتي. مالداران چې زیاتره یې پښتانه وو د افغانستان په تېره د شمالي ولایاتو له مهمو موارینو ولایاتو څخه وو چې د ملي اقتصاد په وده کې یې مهمه ونډه درلوده. په دې توګه پښتنو د چا ځمکې نه دې نیولې، خو د دوی د ځیرکتیا ګټه هر چا ته رسېدله.

همدارنګه د طبي بوټو په جمله کې یو ډول بوټي د شمالي ولایاتو په لوړو غرونو کې را زرغونېدل چې د "انجې" په نامه یوه ماده به ورڅخه اخېستل کېده. له دې مادې څخه په هندوستان کې درمل جوړېدل. له دغه بوټي څخه د انجې اخېستل کټ مټ له کوکنارو څخه د تریاکو د ټولونې غوندې جنجالي او ستومانوونکی کار و. انجه (هنګ) په خپله ډېره بوینه (بدبویه) ماده وه او په ډېر زحمت تر لاسه کېدله ځکه خو د زیارکښو پښتنو څخه پرته نورو خلکو زړه نه ورته ښه کاوه. همدغه بوټي تر ډېره وخته پښتانه د شمالي افغانستان په غرونو کې مصروف ساتل، هر کال په مني کې به له انجې څخه یو ستر صادراتي قلم جوړېده. د دغې بدبویه مادې تولید او خرڅلاو بې ځمکې پښتنو ته دومره څه په لاس ورکولی شوی چې د

دوی د هېواد په هره برخه کې مځکې او داسې نور جایدادونه واخېستلی شي.

مالداری او سوداګری، د انجې کارو بار د پښتنو زیاتې پرګنې د افغانستان په شمالي سیمو کې په ګټورو تولیدی او اقتصادي کارونو مصروفې ساتلې او هلته مېشته کړې دي. په همدې ډول تجارتي او نورو ډېرو اقتصادي فعالیتونو د افغانستان شمال ډېر اوسېدونکي د افغانستان په جنوب کې د مځکو، جایدادونو او سترو تجارتي امکاناتو خاوندان وګرځول. د جهاد او مهاجرت په کلونو کې د جنوب په لوري خوځېدنې نورې هم زیاتې شوې. موږ لیدل چې د شمال اوسېدونکو د پښتونخوا په ازادو قبایلي او د افغانستان او پاکستان په سرحدونو کې زیات رستورانټونه جوړ کړي وو، د غالیو د تجارت لمنه یې تر پېښور، کویټه، اسلام اباد او کراچۍ پورې هم وغوړوله. خو دغو پېښو په جنوب کې د اوسېدونکو پښتنو تندي تروه نه کړل.

باید وویل شي چې په شمال کې ځینو ازبکانو او تاجکانو د ناقلینو موضوع ته ګوته نیوله. زما د معلوماتو له مخې دغه کار تر ډېره حده د شاړو ځمکو د ابادۍ له امله شوی دی. داسې هم شوي دي چې حکومت انجه وهونکي پښتانه له غرونو څخه راکوز کړي دي او مځکې یې ورباندې ابادې کړې دي. په درې ژبه کې دا متل دی چې "اګر مرګ میخواهی قندوز برو" د یوې ډېرې بدې تاریخي پېښې یادونه کوي چې زموږ تاجکو ورونو ته ورپېښه شوې وه. د یو شمېر څېړونکو لکه هارسن، ګرګارین، برنتر، جان ګري، لډیچ او وډ د لیکنو له مخې چې د کندوز د ازبک والي مراد بېګ د غلامۍ په کاروبار رڼا اچوي، همدغه والي خپل یو شمېر تاجک غلامان په نااجباري توګه مجبورول چې په کندوز کې مځکې ابادې کړي. دا به ومنو چې په زیار او زحمت د ځمکو ابادولو په وخت کې د افغانستان له شمال څخه د غلامۍ زړه او ورسته کمپله چې د ازبکانو خانانو د ناوړو ګټو د جال په توګه غوړولې وه، ټوله شوې و، نو پښتنو ته د دې وعده ورکول کېده چې که په کندز کې شاړې ځمکې ابادې کړي د ملکیت اسناد به یې همدوی ته ورکول کېږي. خو هغه وخت په کندوز او افغانستان د شمال په

نورو ډېرو توندو او ملاریا لرونکو سیمو کې داسې له کړاوونو ډکو کارونو ته غاړه ایښودل په بیه د خپل مرګ اخېستلو معنی هم لرله.

د موضوع بل اړخ دا دی چې د نادر افشار د پاچاهۍ له مودې راهیسې تر وروستیو شاهي رژیمونو پورې حکومتونو خپلو متقاعدو پوځي مشرانو او سترو مامورینو ته د تقاعد د معاش پر ځای ځمکې ورکولې، په دې توګه یو زیات ممتاز کسان د هېواد د نورو سیمو په څېر په شمالي ولایاتو کې مېشت کړل شول، او د امتیازاتو خاوندان ګرځول شوي دي. له دې امله چې په بېروکراسۍ کې د پښتنو ونډه دومره زیاته نه وه، نو له دې امکاناتو څخه د نورو قومونو په تېره د تاجکو ممتازو قشرونو ډېره ګټه اخېستې ده.

باید وویل شي چې وخت په وخت د ځمکو د اصلاحاتو او په هېواد کې د ټولنیز انډول د ساتنې لپاره اضافي نفوس یوازې له جنوب څخه شمال ته نه دی لېږدول شوی، بلکې له شمال څخه جنوب ته هم استول شوي دي. د مثال په توګه د هلمند په پروژه کې ازبک، تاجک هزاره او نور قومونه هم د ځمکو او شتمنیو خاوندان شوي دي. یو هزاره انجنیر لعلي د هلمند د پروژې له هغو رئیسانو څخه و چې ډېر زیات صلاحیت یې درلود.

ما د جنوبي پښتونخوا د پښین د رانانو په کمپ کې ځینې داسې کورنۍ ولیدلې چې دوه ځله مهاجرت کولو ته اړ شوي دي، یو ځل یې په بخارا کې د کمونستانو د ظلمونو په سبب افغانستان ته او بل ځل یې د افغاني کمونستانو د ظلمونو له لاسه له هلمند څخه پاکستان ته مهاجرتونه کړي دي. دوی له هغو ازبکو کورنیو څخه دي چې له شمال څخه، هلمند ته د ناقلو په توګه استول شوي دي.

په تاریخي لحاظ بلخ د لوړو بیرغونو لرونکی ښار چې عربو د ښارونو مور بلله، د پښتنو او د پښتني فرهنګ د روزنې او پالنې لومړنۍ توده غېږ وه. په دې توګه پښتانه د وطن د مور مشران زامن او لونې دي. البته له دې حقیقت څخه هم سترګې نه شي پټېدلای چې د تاریخ ډېرو ظالمو یرغلګرو ځواکونو چې د ډېرو هېوادونو پولې یې ګډې وډې کړې، زموږ په تاریخي هېواد هم د دوه سوه یا دوه نیم سوو کلونو تجزیه تحمیل کړې ده. د تجزیې په دې بدمرغه دوره کې لومړۍ هڅه دا شوې ده چې د تاریخي بلخ د

مشرانو زامنو او لونو (پښتنو) نومونه د هستۍ له صفحې څخه محوه کړي (ویل کېږي چې همدا اوس هم د افغانستان په شمال کې دا ډول کارونه کېږي)، نو که د خونړیو تصفیو په سبب د پښتنو قومونو نومونه د ثبت او سجل له کتابونو څخه لوېدلي وي، دا معنی نه لري چې په افغانستان کې د دوی شته والی له منځه تللی وي. پښتنو کوچیانو د هېواد په هره برخه کې د "خرپ او ترپ" په حالت کې ژوند کړي دی؛ دوی که په کلیو او ښارونو کې ځمکې یا کورونه له لاسه ورکړي دي، خو هېڅ جابر طاقت دوی د خپل لوی تاریخي لور یعنی افغانستان څخه و نه شو شړلی. که د هندوکش غرونه هر څو لوړ وو، دوی یې په سر لارې جوړې کړې. د ډیورنډ استعماري پولې هم په خپل لوی تاریخي هېواد کې د دوی د تګ راتګ مخه ونه شوای نیولی. د ژوندانه سختو شرایطو له کوچیانو څخه ښه مولدین او هم ښه پوځیان جوړ کړي دي، دوی تل د کاروانونو په شکل له یوه ځای نه بل ځای ته په داسې حال کې چې نارینه او هم به یې ښځې په وسلو پټې وي، خوځیدلي دي، په دې توګه یې د پېړیو پېړیو په اوږدو زمانو کې د افغانستان په هره برخه (ختیځ، لویدیځ، شمال او جنوب) کې خپل پیاوړی موجودیت ساتلی دی او خپل تاریخي هېواد ته یې خدمتونه کړي دي. په میمنه کې زما د دووکلونو او نهو میاشتو استوګنې په موده کې د افغانستان په شمال کې د ورونو قومونو د ګډ ژوندانه په اړه زما د لیدنو، کتنو او یو څه نورو مطالعاتو لنډیز په همدغه ځای پای ته رسېږي، خو یو څه نوې خبرې هم د یادونې وړ دي.

کله چې د ننګرهار ولایت ته د تګ په لاره کې یو څه موده په کابل کې تم شوم، نو د دې وخت مې هم وموند چې له هغه پښتون انقلابي شاعر او لیکوال سره وګورم چې ماته یې خپل ملګري د قلمي ملګرو په توګه راپېژندلي وو او داسې یوه سپارښتنه یې هم راته کړې وه چې زه باید تل د پښتونولۍ سوتې په اوږه ونه ګرځوم. کله چې ما له ده سره وکتل د هغو سیاسي حالاتو څخه یې خبر کړم چې د دېموکراسۍ لسیزې په درشل کې پټ او ښکاره روان وو، ده ماته وویل چې زه تا پېژنم چې یو نشنلیست یې خو زه هم باید تاته ځان در وپېژنم چې یو مارکسیست یم. بیا یې وویل موږ

د ونې په ډډ کې یو شی کېدای شو. خو په ښاخونو کې به سره بېل وو. ده چې دا خبره وکړه د هغه ټول ملي احساسات او جذبات چې د ده په شعرونو کې مې لوستي وو راته د ژوندیو شیانو په څېر تجسم شول، او یو یو مې د سترګو په مخ کې تېر شو. له لږ فکر کولو وروسته مې ورته وویل: زه حیران شوم چې ته ولې مارکسیست شوی یې؟

ده راته وویل: د پښتنو محرومیتونو له ما څخه مارکسیست جوړ کړی دی، پښتانه په دې خاوره کې اکثریت جوړوي خو د اکثریت (کلتوري) او اقتصادي حقوقو څخه محروم دي، یوازې سوسیالیزم کولی شي چې د پښتنو محرومیتونه لرې کړي.

ما چې د ده سوسیالېزم ـ په سیمه کې له راپېژندل شوي سوسیالیزم سره پرتله کړ، سم له لاسه مې له خولې ورته ووتل کومه نظریه چې تاسې د پښتنو د محرومیتونو د لرې کولو لپاره خوښه کړې ده ښایي د افغانستان په شمال کې ځینو نورو کسانو یا ځینو نورو خلکو ته ګټوره وي، خو کورونه او جوماتونه به په جنوبي افغانستان کې ورباندې وسوځول شي. له همدغه وخته جدایي راغله، زما او د ده لارې سره بېلې شوې خو کله به چې په ناڅاپي توګه سره مخامخ شوو، نو یو او بل ته به مو داسې کتل لکه چې یو او بل د سترګو په تمانچو ولو.

په تېرو (۲۳) کلونو کې زموږ د هېواد پښتنو ما او ده ته ټولو افغانانو او د نړۍ ټولو خلکو ته ډېر څه ور وښودل.

پېښو او واقعیتونو ثابته کړه چې هغه وخت زما پېشبیني او وړاندوېینه حقایقو ته ډېره نژدې وو، خو ده هم د افغانستان له پېښو څخه ښه درس اخېستی و، ځکه خو یې یوې مجلې ته په خپل استولي لیک کې ولیکل: "موږ یو ملت غرق کړ او یو انقلاب مو وشرماوه".

زه فکر کوم چې په دې لنډه خبره د ده غاړه نه خلاصېږي. دی باید لږ تر لږه د حسن شرق یا جنرال نبي عظیمي په څېر د خپلو لیدنو او کتنو په باره کې کتاب یا کتابونه ولیکي جنرال عظیمي په خپل کتاب کې خپل ځان او ببرک کارمل سپین کړي دي. هڅه یې کړې ده چې د خیانت داغونه په تره کې امین او نجیب ولګوي. په دې باره کې د خلکو په سینه کې ډېرې

توپاني پوښتني د ځوابونو په انتظار سر په سر پرتې دي. په تېره بيا دا چې دا څنګه نظريه ورسره څنګه يو انقلاب و چې بايد زښته ډېر پښتانه په کې ووژل تر دې چې د خلقيانو او پرچميانو پښتانه مشران لکه نورمحمد تره کي، حفيظ الله امين او ډاکټر نجيب دې په کې ووژل شي نور دې ژوندي پاتې شي، بړ بړ دې وغږېږي يا دې په شاعرانه ژبه کتابونه وليکي، ايا د پښتون انقلابي ليکوال او شاعر قلم مات شوی دی چې ضروري او حياتي حقايق نه رسوا کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد محمد آصف صميم

شمال، د پښتنو آر. مېشتون او تاتوبی

کله چې سړی د پښتنو د اصل او ريښې په باب په مختلفو آثارو کې راغلي روايات او نظرونه راسپړي، نو له راورټي سره دا خبره هرومرو مني، چې :"د پښتو ژبې د اصل او ريښې په باره کې هم د نظر اختلاف تر هغه کم نه دی، لکه پخپله د پښتنو د اصل او نسب په باره کې چې دی".

(تربی، رښا او دفاع)

خو دا هم يو حقيقت دی، چې په علمي مسايلو کې د اختلاف شتون څوک په حقيقت پلټنه کې لاس اخيستو او نهيلی ته نه اړ باسي، پښتانه متل کوي، چې :که غر لوړ دی، پر سر يې لاره ده.

وروستيو څېړنيزو پلټنو جوته کړې ده، چې : پښتون له خپل ژبني نامه "پښتو" سره ګډه آره او ريښه لري او لکه څنګه، چې پښتو يوه ساکي ژبه ده، دغه راز پښتون د ويونکي په توګه هم له سکه (*Saka*) ساکي، تېر سره اړوند بلل کېږي. د پښتون نور څرمه (فرعي) نومونه (افغان، اوغان، روهي، روهيلی او سلېماني) د پټهان غوندې د نورو له خوا پرې ايښوول شوي دي.

(زيار/ پښتو او پښتانه د ژبپوهنې په رڼا کې)

په سنکسرت کې د اريايانو لومړنۍ ځمکه يا سيمه د هندوکش په شمال کې د اکسوس (آمو) حوزه يا د باختر برخې ښوول شوي دي، چې استوګنو يې ګاونډيو سيمو (هند او فارس) ته لېږد وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اسلام نه ډېر مخکې د افغانستان په شمال کې د آمو پر غاړو او شاوخوا، د پښتنو د مېشتېدنې خبره خو هغه حقیقت دی، چې له دارمستېتر، ګایګر، امېل بنونېست، نه واخله ان تر پوهاند مارکنستېزن او نورو ختیځپوهانو ټولو په یوه خوله منلې ده.

(روهي/افغان ملت)

چې د ملي یووالي غلیمانو د هغو اوسنیو تنګ لیدیو او تنګ سترګیو تور ته یو غاښ ماتی ځواب دی، چې وایي:" پښتانه شمال ته مېلمانه راغلي دي" یانې دغه تاریخي او علمي واقعیتونه دا جوتوي، چې پښتانه د هېواد په شمال کې نه د مهاجر حیثیت لري او نه د مهاجم؛ بلکې د هېواد د دې سیمې پخواني استوګن دي.

(سمسور افغان/دویمه سقاوي)

له خپلو سیمو او استوګنځیو نه د بېلابېلو اقتصادي، سیاسي، مدني او کولتوري لاملونو له مخې د استوګنو لېږد او هجرت هغه بهیر او هغه چار ده، چې تېریز او ژبني بدلونونه او علمي پایلې او بریاوې یا مدني لوړ و ځوړ رامنځته کوي.

زموږ موخه دلته د خبرې د دومره وړاندې بیول نه دي، بلکې مراد مو له دې سپیناوي نه د تاریخ په ګواهۍ هغو یوښت ماتوونکیو او د ملي یووالي دښمنانو ته یو علمي ځواب ورکول و، چې غواړي ځان د "ویې نیسه ، چې ودې نه نیسي" په کوډو له دغه راز ګوزاره وژغوري او خپله راپوریوتنه او پردیتوب ددغسې یوې دښمنېزې دعوې او تور په پرده کې ونغاړي او هغه هم په داسې ستغه او سپوره ژبه، چې نه یې علم او ادب اجازه ورکوي او نه هم فرهنګ، خو د "فرهنګ" دعوه ګیر یې د فرهنګ د مینه والو په توګه کوي.

پښتانه متل کوي، چې :که شپه تیاره ده، منې په شمار دي" نننی بشري حقوقي آرونه هم قومونه او خپلونه د انسانیت د ستري ونې څانګې بولي او د بشر د حقوقو د اعلامیې د حکم په رڼا کې په بشري ټولنو کې د بېلابېلو خپلونو، اولسونو او قومونو شتون خپلمنځي منلیو حقوقو ته په پاملرنه د ټولنیز ژوندانه د پایښت تضمین کوي او د اسلام سپېڅلی دین هم خپلونه،

قومونه او ځانګې د "انسانیت" له لمر نه د هغو ذرو په څېر ګڼي، چې شتون او څرګندتیا یې له لمر نه د چورلیدو په صورت کې جوتېدای شي او د خپلونو او قومي ځانګو شتون یوازې د خپلمنځي پېژند پر بنسټ ارزښتمن ګڼي، نه د ټکر او خپلمنځي تمبوني (دفع) پر بنیاد.

وروستنیو علمي او ډیموګرافیکو (سرشمېریزو) کورنیو او بهرنیو مؤسسو په افغانستان کې د خپلونو او قومونو پر سلنه ډېرې ژورې او دقیقې څېړنې کړي، چې یوه هم. له ۱۹۹۱-۱۹۹۶ ع پورې هغه څېړنه ده، چې د واک فونډېشن له خوا سرته رسېدلې او په دې وروستیو کې "د ساپي د پښتو څېړنو او پراختیا مرکز" له خوا په لویه کچه (۴+۸۶+۹۹+۱۸= ۲۰۷) مخونو کې چاپ شوه او نوم یې دی "د افغانستان قومي جوړښت".

بل دې ته ورته علمي او تحقیقي اثر د پروفیسر داکټر ګلجان وردګ هغه څېړنه ده، چې "د افغانستان په شمالي ولایاتو کې د پښتنو استوګنځي" نومېږي او په لویه کچه په ۳۷۸-۷ مخو کې د پېښور پوهنتون د پښتو اکاډمۍ له خوا پر ۱۹۹۷ کال خپور شو.

خو مخکې له دې، چې ددغو دواړو څېړنیزو آثارو د څېړنې په رڼا کې په بېلابېلو پښتونمېشتو سیمو کې د پښتنو سلنه یوازې په دې نیت راواخلو، چې زموږ د ملي یووالي اډانه او ځاندره یوازې ملي واقعیتونو ته په درناوي پاتېدای شي، د هغو ښاغلیو او د فرهنګ دعوه ګیرو "فرهنګیانو" علمي(!) نظرونو ته لږ څیر کېږو، چې د خپلې "فرهنګي" دعوې شمله په پښتون دښمنۍ جګول غواړي، دا خپلوژ او پردیپال (خود کش، بېګانه پرست) په دې هم نه پوهېږي، چې که دوی پرحقه وای، نو هېواد دښمنه هېوادونه، ټولنې او عناصر یې ولې مادي او سیاسي ملاتړ او هڅونه کوی؟.

که دوی رښتیا هم خپل فرهنګ او خپل پېژند ته رښتیني وای، نو د "اوښ د بار پر ځای د اوښ په ګینګړي (جرس) پورې ولې نښتي دي؟.

که رښتیا یې هم د خپلې فرهنګوالۍ دعوی رښتینې کولای شوه، نو دا به یې نه کول، چې:

"پرې ناست یې.، پریکوې هم هغه څانګه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ربښتیا هم فرهنګوال او فرهنګیال وای، نو دا حقیقت به یې منلی وای، چې:

"خان یې په یاران یې"

او دا به یې منلی وای، چې په پردیو څوک نه درنېږي.

خو که دغه ښاغلي بیا هم زموږ دغه د مشرولۍ ورغځولی لاس، لاس نه، تش لستونی بولي، نو بیا خو پر نورو (موږ) باندې د بلوسګرۍ دعوی د فرهنګ له دعوې سره خیانت دی.

په هېواد کې د پښتو د ودې او پراختیا د هڅو دښمن "فرهنګ" د هغو پښتنو چارواکیو، چې له دعوې سره سره یې ټکی پښتو ویل کولتوري جرم باله، دا هڅه، چې ښوونه روزنه دې په پښتو شي، له هټلري فاشیستۍ سره سمه ګڼي، وایي:

"پس از آنکه در سال ۱۹۳۳ هتلر رهبر حزب ناسیونال سوسیالست المان زمام قدرت را در دست گرفتند.

اینها نظر محمد گل را در باره تعمیم زبان پشتو و طرد سایر(!) زبان ها از خود نموده، پس از انکه انرا با آب و تاب هتلری جلا و صیقل دادند، بعنوان سیاست جدید فرهنگی در محل تطبیق گذاشتند، این وقتی بود که در سطح بین المللی، المان نازی باوج قدرت رسیده و دور نمای پیروزی نهایی و حتمی ان عنصر زورگو و فاشیست مزاج در همه جا بسوی خود جلب میکرد. در افغانستان در قدم اول درین راه توسط فرمانی برداشته شد. که در شماره ۲ حوت سال ۱۳۱۵ مرادف با ۳ مارچ ۱۹۳۷ میلادی راجع به زبان پشتو در جریده اصلاح نشر شد.

(افغانستان در پنج قرن اخیر، ۴۲۶-۴۲۷).

همداراز ښاغلی فرهنګ خپل تاریخي مېشتغالي او ټاټوبي ته د پښتنو په ستنېدو داسې په کرکه ګوري، وایي:

"محمد گل مومند، خانواده های پشتون را حتی از خارج سرحدات افغانستان به تعداد زیاد به شمال هندوکش کوچ داده، با دادن زمین و دیگر امتیازات اسکان و در ماموریت هم به پشتو زبانان ترجیح میداد".

(همدا اثر او مخ)

د ښاغلي فرهنګ یو بل نومورکی لاروی، یا لاروي هم د پښتون دښمنۍ په مبارزه کې دده پر پله تر ده تېز تللي دي:

د لیکونکی په کتابتون کې یوه څلور مخیزه، ټایپ شوې لیکنه ده، چې نه لیکوال لري او نه د خپرېدو ځای او کال، خو سرلیک یې دی:"یکصدو پنجاه سال اپارتاید در افغانستان" چې په یوه برخه کې یې راغلي دي:

"افغانستان کانون تبعیضات نژادی، لسانی، مذهبی، اقتصادی و منطقوی است. این تبعیضات که در مجموع میتوان آنرا اپارتاید پشتونی نامید، توسط شاهان غاصب پشتون از قرن ۱۸ بدنیسو در افغانستان رشد و نمو کرده و به یک سیستم سیاه و ضد انسانی به تبانی در باریان قاجار و امیر دوست محمد محمد زایی بطور بسیار بطی بوجود آمد و در زمان امان الله (۱۹۱۹-۱۹۲۸) پادشاه ناسیونالست و روس طلب پشتون و محمود طرزی پایه های آن طراحی گردید، با گذشت زمان بعدها منافع انگلیس، امریکا، شوروی و چین با منافع پشتون شاهی در یک مسیر قرار گرفت.

افغانستان مانند اسراییل سخت مورد توجه سیاستهای مودرن امریکا و شوروی قرار گرفته است. هر دو ابر قدرت با سرمایه گذاریهاییکه برای حفظ سیاست پشتون شاهی در افغانستان بعمل آورده اند. دیگر این کشور فقیر و نادار را به کشتارگاه وحشتناکی که بدتر از قتلگاههای هتلر در المان نازی است، تبدیل نموده اند.

اپارتاید پشتونی بمثابه طاعون خطرناک و مسری(!) (ساری) بجان و مال اقوام و نـژادهای بومی غیر پشتون مسلط گردیده و به غارت و چپاول بیرحمانه در طول (۱۵۰) سال اخیر ادامه داده است."

د یو موټي هېواد او ملت په دښمنۍ او د ملي یوښت پر سر په ګوزار کې یوازې دوی یوه خوله او یو لاس نه دي، تر دوی نورو درنو ستړو (په لوی سر کې د پښتونولۍ له دعوې سره سره) هم ددې رسۍ سر نیولی دی. منلی مؤرخ او لیکوال غوث خیبري پخپل یوه تازه خپاره شوي اثر "پښتانه د کلتوري ښکېلاک په زنځیرونو کې" په یوه برخه کې لیکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"استاد خلیل الله خان خلیلي (د مطبوعاتو مستقل رئیس) خو ان په پښتو ژبه د ولسي جرګې د وکیلانو د وینا راپورتاژ نشرېدلو ته نه پرېښود."
(۴۰۴ مخ)

وړاندې لیکي:

"پر ۱۳۳۸ کال زه د کابل راډیو د "پښتون ږغ" د مجلې مسوؤل مدیر وم، زما مرستیال یو حسابي سړی و، چې عبدالمتین اندړ نومېده او د غزني د سیمې اوسېدونکی و، ښه د عقیدې خاوند، کلک پښتون و. یوه میاشت یې د لیکوالو د حق الزحمې لست د پښتو مکتوب (لیک) په ملتیا د محاسبې لوی مدیریت ته ورواستولو، لیکن هغو هغه لست په دې دلیل، چې مکتوب یې په پښتو دی او د کنترول او محاسبې مامورین وربانديې نه پوهېږي، بېرته راولېږلو او زموږ د لایلو ته هم مقاماتو غوږ ونه نیوو.

(همدا اثر ۴۱۱ مخ)

بدلژبي پښتانه

"که وېشتلی یم، خو بیا پخپل ټوپک یم"

زموږ په ټولنه کې یو زیات شمېر پښتانه په ژبني لحاظ مسخ شوي دي.

د هېواد ستر او نوماند محقق او لیکوال اکاډیمسین پوهاند عبدالشکور رشاد د خپل یوه یادښت په ترڅ کې دا یو دوه بېلګې وړاندې کوي، چې زموږ ددې پورتنۍ ادعا ټینګ ملاتړ کوي، استاد وایي:

متین خان اندړ راته وویل: یو وخت زه د کابل په چهاردهي کې جبارخان کلا ته ولاړم، چې له رئیس تمییز عبدالرب خان اندړ سره ووینم. کلا ته نژدې دده زوی په مخه راغی، د پلار پوښتنه مې ځنې وکړه، ده راته وویل:" او کتی قومایش در مهمانخانه شسته".

د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه/۳۶ مخ

استاد وړاندې وایي:

یو وخت زه په لېننګراد کې وم، د ختیځ پېژندنې له پوهنځي څخه ټیلیفون راته وشو، چې :"یو ډاکټر د عالي تحصیلاتو په نیامت له افغانستان څخه دغه اوس رارسېدلی او ستا په لټه کې دی" ما چې په ټیلیفون کې له نوي مېلمه سره خبرې وکړلې، ومې نه پېژانده، خو د

وطنداری په خاطر مې ورته وویل: دغه دی دستي دررسېږم. زما لار څاره. زه چې پوهنځي ته ورغلم، له نوي راغلي وطندار مېلمه سره مې روغبړ وکړ، اب شی ژیت (لیلیې) ته مې بوته. ځای مې ورونیوه، ښاغلی ډاکټر... چې خدای پاماني راسره کوله، تر کورودانۍ وروسته یې دا هم راته وویل:" مادر کلان مه نورزایي بود".

همدا اثر. ۳۷ مخ

همدا راز د پښتو وتلی نقاد لیکوال استاد سعدالدین شپون هم خپله یوه خاطره یادوي وایي:

د بېتاب نوم خو به مو اورېدلی وي، عبدالحق بېتاب د فارسي ژبې یو شاعر و، په پوهنځي کې زموږ د بدیع (چې دوی هغه وخت علم باله) استاد و. دده او خلیلي (چې بیا وروسته پوه شوم، دواړه په قام ساپي او تربوران دي) په ملک الشعراء کېدو مقابله وه، خو د ځینو سیاسي دلایلو په وجه بېتاب ملک الشعراء شو. یوه ورځ د تفریح په وخت کې ما د مندتو یوې ونې ته تکیه وځهلې وه، پام مې شو، چې بېتاب صاحب د کوم کلیوال سره، چې دده سره یې کار و، خبرې کولې، غوږونه مې څک کړل، کلیوال په پښتو د بېتاب صاحب نه لکه چې پیسې غوښتې، که ګورم د بېتاب صاحب اواز راغی، "څو ځلې مې درته ویلي، چې ما سکه پیسې نشته" اریان دریان پاتې شوم، چې دا خو پښتون دی، نور غوږ مې هم ونیو او بېتاب صاحب په کره، سره او نړه پښتو او ان چې د کلیوالو په لهجه په پښتو ګډ و. ما د ځانه سره ویل، کور یې ګډ کړې، چا فکر کاوه، چې بېتاب دې پښتون وي؟ بېتاب به په عمر کې یو پښتو توری که دروغژن نه شم، نه وي لیکلی.

د "من لاله ازادم" په نامه ښکلی شعر ویونکی ابراهیم صفا هم همداسې درواخله، ایله دلته په امریکا کې چې مې دده زوی ډاکټر موسی صفا ولید، چې بې چوخه پښتو وایي، پوه شوم چې ابراهیم صفا پښتون و، د هغه ورور انور بسمل هم همداسې.

(رڼا او دفاع. د محمد حسن کاکړ ټولونه. ۲۳۹ مخ)

د هېواد په بېلابېلو ولایتو کې د بدلژبیو پښتنو یادونه د "افغانستان قومي جوړښت" لیکوال داسې کړې ده:

په هرات کې برسېره پر توخو او ترینو ځینو علیزیو، پوپلزیو او بارکزیو پښتنو قومونو هم خپل ژبنی او کلتوري هویت له لاسه ورکړی دی. برسېره پر سدوزیو، محمد زیو، فرمولی پښتنو هم خپل ژبنی هویت له لاسه ورکړی دی.

په بدخشان کې یو شمېر درانیو او وردګو پښتنو خپل هویت پرېښی دی.

په بامیانو کې هم په همدې ډول، وردګ پښتانه په فرهنګي لحاظ دل شوي دي.

په فاریاب کې هم وردګ پښتانه د ژبې له پلوه له ځانه ورک شوي دي.

په کابل، پروان او کاپیسا کې خو ډېر پښتانه په همدې برخلیک اخته دي.

واک فونډېشن د خپلې ساحوي سروې او څېړنې له مخې پر زونونو د پښتنو د وېش په لړ کې په شمالي زون کې افغان قومونه داسې ښوولي دي:

شمالي، لویدیز زون (بدخشان، تخار،کندوز، بغلان، سمنګان، بلخ، جوزجان، فاریاب، بادغیس هرات) ددې زون په سلو کې ۳۹ اوسېدونکي پښتانه دي، چې د ټول افغانستان د نفوسو په سلو کې ۱۳ کېږي. یانې د افغانستان په ټول نفوس کې په سلو کې (په سلو کې له نژدې ۷۳.۶۳۰ پښتنو) څخه ۱۳٪ په دې (شمالي، لویدیز) زون او پاتې ۵۰٪ پښتانه د کوچیانو په ګډون د هېواد په نورو زونونو کې مېشته دي. په بله ژبه ددې زون څه کم نیمایي اوسېدونکي پښتانه دي. (د افغانستان جوړښت ۵۶ مخ

شمال، پښتانه او محمد ګل خان مومند، مومند بابا:

د "افغانستان در پنج قرن اخیر" لیکوال د سترګو د اغزي په توګه اروابناد محمد ګل خان مومند بابا په دې تور غندي، چې "پښتنې کورنۍ یې حتی د افغانستان له پولې - سره له دې چې پخپل تاریخ (!) کې پوله نه مني - بهرنۍ کورنۍ زیات شمېر د هندوکش شمال ته راولېږدولې او د

ځمکو په ورکولو او نورو امتیازونو سره یې مېشته کړل او په ماموریت کې یې هم پښتو ژبیو (نه پښتانه) ته لومړیتوب ورکاوه"۴۲۶ مخ

خو هسې نه، چې په شمال کې د پښتنو پر تاریخي او لرغونی مېشتېدنې بیا راغبرګ نه شو، یوازې دغه د اتلسمې پېړۍ د لومړۍ نیمایي په وروستیو کې یانې د وزیر بابا له مېشتونې په څه کم دوه پېړۍ وړاندې مېشتونې د ښاغلي فرهنګ د اروا غوږونه خلاص کړو. کېدای شي ده به هم لوستي وي، چې:

" د افغانستان په شمالي ولایتونو کې د پښتنو استوګنه د نادر افشار په وخت د نظامي خدمت په مقابل کې پیل شوې وه او زرګونو کورنۍ په شمالي او شمال لویدیزو ولایتونو کې استوګنې شوې وې، نو ځکه د ډوی دا استوګنځایونه او شمېر د تاریخي اسنادو د قیدولو په بڼه ملي او نړیوال ارزښت لري.

د افغانستان په شمالي ولایتو کې د پښتنو استوګنځي/۱۳ مخ

که د "فرهنګ" د اروا سر پرې خلاص شوی وي، نو ددې لیکنې د پایلې په توګه به د ښاغلي مخور مشر غلام زرملوال دا وینا واوري، چې:

راځئ له انصافه به نه تېرېږو، هغه څه چې د مثال په توګه پښتنو، چې زموږ د هېواد اکثریت قام دی، له نورو افغاني قامونو څخه زیات لرل، څه وو؟ په اصل کې که خدای ته مخ کړو، بنده ته شا کړو، په افغانستان کې پښتنو ته خپل حق نه و رسېدلی، د اقتصادی خوا غریب وو، د ماشومانو دپاره یې ښوونځی نه و او د روغتیا دپاره یې روغتون نه درلود، که تاسو په رښتیا په حکومتي دستګاوو کې د دوی برخه وڅېړئ، نو درته څرګنده به شي، چې پښتنو ته خپل حق نه و رسېدلی. په اداره کې، په پوهنه او روزنه کې او کتاب کې د پښتو ژبې برخه په هېڅ شمارېدله او تاسې ته څرګنده ده، چې تعلیم یافته د پښتنو، لکه څنګه چې په پښتو خبرې او لیکنې کولې، په هغه اندازه په دري ژبه خبرې کولې، خپله ژبه یې بلله، بولي یې، مګر هغه څوک چې وایي، په افغانستان کې پر دوی ظلم شوی دی، خپل ګرېوان ته دې سر ټیټ کړي، ایا ادعا کولی شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ چې د پکتیا، ننګرهار، پکتیکا، کندهار او هلمند په دښتو کې وګورو، چې آیا د هغو اولسونو ژوند په دښتو کې د اوسېدونکیو ازبکو، یا ترکمنو، هزاره ګانو او تاجکو تر ژوند ښه دی؟

غلام زرملوال/ژوندی خاطرې، ډاکټر عبدالعلي ارغنداوي ۱۹۹۷ - بي بي سي- ۱۸۶-۱۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدرت الله حداد

پښتانه د بشري تاريخ لويه برخه

له نېکه مرغه نن تاريخ پوهان هغه حقايق څرګندوي چې دوی ته په علمي توګه په لاس ورځي. په دې ترڅ کې هغه اړيکي چې د پښتنو د تاريخ تر منځ شته د دغو اړيکو شتون، د ډېرو څېړنو لپاره لاره هواروي.

په ۱۳۰۷ ل هـ کې زما ورور چې په جرمني کې و، چې د برېښنا د انجنيرۍ درس يې وايه. په کابل کې يوه عکاسي خانه د توفيق په نامه جوړه شوې وه، هلته زما پلار او ورونو يو عکس واخيست او زما ورور ته يې جرمني ته ولېږه.

کوم يو جرمني چې عکس ليدلی و، ويلي يې وو دا د اندواروپايي اصلي څېرې ښيي، دا خبره زما ورور پلار ته وليکله.

پلار مې چې دا خبره ولوستله نو ويې ليکل چې زويه موږ نه "اندو" نه "اروپالي"، موږ پښتانه يوو، دغه د اندو اروپايي اصطلاح اروپايانو ايستلې وه چې يو ډول اعتراف دی چې دوی، جرمنيان له دې لوري هلته تللي دي، مګر که تاسې د اريايانو خط السير وګورئ په هند پورې هېڅ اړه نه لري، د افغانستان له شمال څخه په دريو لارو وتللي، د امو له شمال او د امو سيند له جنوب نه منځنۍ اروپا او د مديترانې غاړوته تللي، درېيم له هندوکش له غره تېر شوي، شمالي هند ته تللي دي، نه اريايان او نه د هغوی ژبه له هند نه راغلې ده او له اروپا او لوېديځ نه دا د اندويورپ خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېره شوې ده، د دغه حقيقت روښول يوه علمي مجادله غواړي څو يو فزيکي حقيقت څرګند کړي.

که چېرې موږ پر پښتنو يوازې خبره و نه تړو نو پښتانه ډېر معتبره قومونه لري، چې هغوی پښتانه دي او په شمېر کې ډېر دي، په بشري فعاليتو کې ډېره برخه لري هر ځای ته رسېدلې دي او هرې قارې ته او دغه پياوړی قوم "ساک" دی چې سکا، سکيت، سکيتين او ساکا، ساکاز Sakas بلل کېږي، په ډېرو ليکنو کې د سکاساکاز او سکتين خبرې او کيسې راغلې دي.

د سکاټلند په تاريخ کې ويل شوي چې دوی شپږ زره کاله دمخه له لوېديزې اروپا څخه اوسني سکاټلند ته راغلي. دوی د پکت په نامه يادېدل، س يا S د جمع لپاره په کارېږي چې پکتس Pects شي يا په جرمني کې د ساکسنيا ولايت چې هلته په ۱۹۹۹ م کال کې د ساکو خزانې وموندل شوې، د باکتر، بلخ، پاکتي، بختي، بخدی دا ټولې کلمې يو له بله اړوند دي.

چينايي منابع کوچې ته (يوچي) وايي، په لوېديځ کې کوشی او بيا کوشانيان ويل شوي چې دا د لهجو او تلفظ خبره ده. کله هم د ځينو تورو نه درلودل دي لکه عربي کې د (پ) توری نه شته جابان او باکستان وايي هم يې ليکي.

باکتر يا بلخ او باختر په شمال او په جنوب کې باکتيا، پاکتيا، پکتيکا اوسنی لهجه کې پښتونخوا هماغه يوناني پاکتسيا pacticya دی.

يوه نظريه داسې وه چې يو نيم زر کاله پخوا تر مسيح اريايان له شمال ختيځ نه افغانستان ته راغلي بيا دا نظريه سمه نه راخېژي چې د سند، اندوس، اباسين حوزې ته کله راغلي؟ چې د سند مدنيت تر هغه زوړ دی.

له بده مرغه چې باکتر، سند او د هغه مدنيت، کوشانيان، ساک او ساکستان وروسته سيستان هر يوه باندې يې هندوستان، ايران، روس تاجکستان دعوی کوي، چې دا زموږ دی او خورا په ډاډه زړه دا خبره کوي.

موږ هم د دنيا غمونو اخېستي يو او د رحمان بابا دا خبره زړه ته نه غورځوو چې وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نه کېږي رحمانه
یا به یار وي یا به دار

دا ډېره لېرې خبره برېښې چې د افغانستان علمي ټولنې دې سرحد ته ورسېږي چې د دغو غلطو مفاهیمو اصل حقیقت د نړۍ علمي ټولنو دایره المعارفو او تاریخي کتابونو ته ورسوي او هغه غلط ټکي سم کړي. د اندو اروپایي په مفهوم کې د ژبې او ځمکې حقیقت خپلو ملي ګټو او هم واقعیت ته راګرځول اسانه کار نه دی، په داسې حال کې چې افغانستان به یې اوس نه پېړۍ وروسته له صفره پیل کوي.

فـــال څه ګوري رحمانه
خپل افعال د سړي فال دی

"لکه ړوند د بل پر اوږه لاس کېښږدي، هېڅ لوړه ژوره نه وي ورمعلومه او لکه خدای را پېښه نری لار کړه نالیدلي لکه ورانه ماشوړه سرګرومه."

(تاین بی) تاریخپوه او فیلسوف وایي: "سړی چې تر اویا کلو تېر شي په ډېرو واقعیتونو پوه شي، نو بیا یې ویلي نه شي". د دې لپاره چې ټولنې یو شکل خپل کړی وي واقعیت نه شي پېژندلی، له چاپېریال سره بدلېدل یوه طبیعي خبره ده، کله چې بشپړ بدل شي بیا پخوانی سړی نه دی یا په بل عبارت مړ شي، خو ژوندی وي.

ژبه او هڅوب دواړه له ټولنې سره اوچتېږي یا لویېږي، ژبه او هڅوب خلک ساتي، خلک ژبه او هڅوب. هڅوب یوه پښتو کلیمه ده چې له هڅې سره تړلې ده، په اروپایي ژبو کلتور یا کلچر، ثقافت عربي، فرهنګ یا پارسي کې، مګر هڅوب خپلې معنی له مخې بشپړه کلمه ده.

کلتور: - انتروپولوجي او ارکیالوژي:

کلتور یا هڅوب یو اصول دی چې ټولنه یې په ځان کې مني، چاپېریال او بشري ټولنې له زرهاو کلونو یوې ټولنې ته شکل ورکوي او ټولنه کولای شي له چاپېریال، پېښو (حوادثو) او بدلونو سره مقابله وکړي.

Archaeology-3 Anthropology-2 CULTURE-1

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ پوهنې ضرورت له وګړو سره

پرون، نن او سبا پېژندنه:

تاریخ سړي ته اوږد عمر ورکوي. یو تاریخ پوه سوچمن دی، چې د ده ژوندون خورا ډېر دی، دې له پرون څخه خبر دی نن وینې او د سبا اټکل کولای شي.

د انسان ژوند پر ځمکې باندې د لوېدیزو تاریخ پوهانو له سترګو تر پینځه میلیونو کلونو پورې لرغونی دی، مګر هغه تاریخ چې لیکلي اسناد لري تر پنځو زروکلونو نه اوړي.

علمي یا ساینتیفیک Scientifice او متریالیستیک (مادي) د ځمکې لټونې، ارکیالوجي کار دی او له هغې مخې دا ده چې بنسټیز هڅوب کلتور، د هغوی د ژوندانه لاره او اصول او د ټولنې پرمختګ او بدلون څرګند کړي.

کله چې یو زوړ ښار موندل کېږي د همغو خلکو کلتور، د ژوند طریقه او پرمختګ څرګند پېږي.

د لیکلو لارې دا وې:

لومړی: دوی به لمده ختېه هواره کړه، لیکل به یې پرې وکړل بیا به یې لمر ته کېښوده چې وچه شي، بیا به یې تودوخه ورکړه بیا به یې کڅوړه ور واچوله او ستوله به یې.

دویم: د لویو یو ټکی به یې د کاغذ په توګه په کارول او همدا د کاغذ پیلانه ده.

درېیم: د څارویو پر پوټکو، لیکل یوه معنی لري، یوه سپینه پاڼه تر هغو اهمیت او وړتیا نه لرله څو یو څه پرې ولیکل شي بیا سند شي او یوه مسئله پرې ثبت شي.

تاریخ پېژندنه:

ارکیا لوجي ARCHAWOLOGY د ځمکې کندنه د لرغونو وګړو د ژوندانه وسایل موندل.

ANTHROPOLOGY انتروفولوژي:

دا د وګړو ټولنیز ژوند څېړي، چې یو له بل سره څه ورته والی او څه توپیر لري او څنګه د مهال له بدلېدو سره بدلېږي.

انتروپولوجیست دا هم ګوري چې انسان څنګه د یوه ژوي په توګه له څه ډول بدلونو سره مخامخ شوی.

مسعودي وایي: سپین اریایان چې هند ته لاړل د هغه ځای له تودې هوا او چاپېریال سره تور شول په غرو کې بل ډول اغیزې وي.

خواړه، ځمکه وچه هوا او لمده لوړه ژوره ټول هغه عوامل دي چې د بېلو علومو متخصصین یې څېړي او تاریخ یوازې هغو ته نه دی پاتې چې حالات ولیکي د هغه تحلیل او تجزیه د نورو پوهانو کار دی.

امکان نه لري چې یو سړی د تاریخ په ټولو اړخونو پوه شي، ځکه تاریخ له طب، ستوري پېژندنې، فزیک، کیمیا هر هغه څه چې د نړیوالو ژوند بدلوي لکه بریښنا، د انرژۍ سرچینې او نور له هوایي سفرونو او ترانسپورټ تر کلتور، ټولنه پېژندنه، فلسفه او ادیان... ټول یو تاریخ لري، جغرافیا او چاپېریال، تاریخ په زړه پورې او ګټور مضمون دی، تاریخ پوهانو ډېر داسې شیان پېژني چې اوس شتون نه لري او موجود نه دي.

کلتور او هڅوب:

د کلتور لپاره ثقافت او فرهنګ هم کارول کېږي، خو هڅوب په پښتو کې چې له هڅې څخه اخېستل شوی، تر ټولو پخه او ښه ښه ولي.

هره ټولنه یو کلتور لري چې د هغې له مخې پېژندل کېږي. هڅوب یا کلتور ټولنې ته شکل ورکوي، چې له مخې یې له نورو ټولنو سره توپیر څرګندېږي هر هڅوب خپل کړه وړه او عادتونه لري چې د هغې له مخې پېژندل کېږي: اقتصادي، ټولنیز، قضایي اصول او اخلاق چې د ټولنې هر یو غړی د هغه په منلو ځان اړ بولي.

هڅوب له یوه نسله بل (کول) ته رسېږي، ګروهني، (عقاید) دین ورځنې مفاهیم یو بل پوه کول او خبرول خپل معلومات شریکول دا ټول یو لاس د ټولنې کلتور ښیي هڅوب خلک په ټولنه کې سره نژدې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ ژمی او تود اوړی د دوی کالي د ژمي او دوبي په څېر وي چې په ژمي کې تود وي او په اوړي کې سوړ، د دوی کالي، ژبه دودونه یو شانې وي.

کله چې پښتانه د افغانستان شمال کې اوسېدل، دوی چپنې اغوستلې، وزیر محمد ګل خان چې د شمال د تنظیمه رئیس و، پښتنو ته یې وویل چې چپنې مه په ځان کوئ او لنګوټې د پخوا په شان تړئ. دی پوهېده چې دا د چاپېریال اغېزه ده، وروګې خویونه او عقاید بدلېږي. دا خبره موږ د هند او ایران په پښتنو کې وینو. ژبه کالي او دودونه چې بدل شي بیا پښتانه نه بلل کېږي. دوی یو یا دوه نسله ځان پښتون وساتي، خو دا څرګنده چې چاپېریال او نوې ټولنه دوی جذبوي، په دې برخه کې داسې مثالونه شته چې نه یې بدلوي لکه د کشمیر پښتانه.

د افغانستان هندوان او سکهان چې پېړۍ پېړۍ یې کلتور حتی خپل رسم الخط ساتلي دی، دا یې ښه کړي که نه، اوس به یې نښه نښانه نه وای.

پښتانه په دې خبرو پسې نه دي ګرځېدلي، یوازې تایلند پښتانه که دریشي ولري، بیا هم پګړۍ تړي.

په کال ۱۳۸۰ - ۱۳۸۱ چې په امریکا د سپتمبر د یوولسمې پېښه وشوه، مګر ډېرو مسلمانانو خپل کالي بدل کړي نه وو، په داسې حال کې د دې لپاره چې د نیویارک تجارتي مرکز وهلو کې ډېر عرب لاس و او امریکایانو مسلمانانو ته په ښه نظر نه کتل او حتی یو سکه په نیویارک کې چې امریکاپانو یې له مسلمان سره توپیر نه شو کولای وواژه.

یو انتروپولوجېست اید وارد تایلر Edward Tylor هڅوب داسې بیانوي:

کلتور د پوهې، عقایدو (ګروهنې) هنر، اخلاق، قانون رواجونو، خویونو، یوه مجموعه ده چې د ټولنې خلک ځانته رابولي.

ارکیاجي، ځمکه کندنه او د تېر تاریخ د ژوند وسایل را ایستل او د هغوی هڅوب پېژندل دي.

د انتروپولوجي د ټولو خلکو دغه ځانګړي هڅوب یو بل سره څرګند وي. دغه درې ډوله پوهنې له تاریخ سره تړلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه تاریخ، ارکیالوجي او انترویولوجي سره اړوند دي او بلېدای نه شي.

بشري ټولنه او تاریخ: تاریخ ښيي چې پخوانو خلکو څه ډول کار کاوه، کومه تکنالوجي يې درلوده، يو بزګر قولبه کوي هماغه يې تکنالوجي ده چې ځمکه تخم ته جوړوي، مفکوره همدا وي بيا يې لاره ماشين (تراکتور) ته جوړه شوه.

همدا ډول دوی کالي اوبدل، هماغه اوبدل لومړني وسايل، و اوس ماشين دی يعنی زرهاو کاله مخکې بشر تکنالوجي درلوده هماغه بشپړ شوي دي بشر له تاريخ سره تړلی دی او له تاريخه خپل سبق اخلي.

د افغانستان تاريخ د بشري مدنيت له مخې:

په نړۍ درې مدينيته ډېر لرغوني دي سند، بين النهرين او نيل، په دې کې تر ټولو لوی، لرغوني، پر مختللي د سند مدنيت دی چې افغانستان په هماغه حوزه کې دی يعنې د اباسين په دواړو خواوو کې د کابل سين له اباسين سره يوځای کېږي.

موږ د سند مدنيت ته چې په نړۍ کې د لرغوني په توګه تر ټولو لوې او پرمختللی دی، دوه نور مدنيتونه هم لرو چې باکتر او ساک دي دا دواړه هغومره اهميت لري لکه چې د سند مدنيت يې لري.

افغان او افغانستان:

د افغانستان مفهوم د ميرويس نيکه ۱۷۰۹م، احمد شاه بابا ۱۷۴۷م له شتو سره شتون لري. ميرويس نيکه د عدالت پلويانو ته غږ وکړ چې د ظلم په مقابل کې پاڅي، د نسل او نژاد خبره يې نه ده کړې نو برسېره پر پښتنو نور قومونه هم ور سره ودرېدل. لومړی بلوڅ و، بيا نور په ايران کرد، عرب، زردشتيان، سنيان... يعنې افغان هغه دی چې عادل وي او د ظلم مخالف.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد شاه بابا د میرویس نیکه په اصولو دارالامان وباله یعنې هر چا ته د امن ځای دی، د عدالت پلویان دلته اوسېږي. شاعر د احمد شاه بابا دوره داسې څرګندوي:

یوه غمجنه څېره نه لیدل کېږي د ده په دور کې
که ټوله نړۍ یو مخ هېنداره شي

د دغو دوو باباګانو سیاسي او اخلاقي اصول په نړۍ او د نړۍ په تاریخ کې ساری نه لري. دا چې تر اوسه دغه اصول نه دي تشریح شوي، خدای دې رحم وکړي.

یو بل ته مسئولیت درلودل دا دي چې خوشال خان شېرشاه سوري ته مسئولیت لري او وایي:

و مغـــلو ته به هغه چار ښکاره کړمه
چې راضي راځخه روح د فرید خان شي

فرید خان د شېرشاه نوم دی، کله چې ده زمری وواژه شېرخان شو، بیا چې پاچا شو شېرشاه دغه ته وایي (ترقي) په پښتونولۍ کې همدا ترقي وبولي چې شیرشاه د زمری له وژلو پیل او بیا امپراتور شو.

احمد شاه بابا وایي:

د حمید او د فرید دور به بیا شي
چې پـــه توره پښتانه کا ګذارونه

حمید لودي سلطان د هند پښتون پادشاه فرید امپراتور شېرشاه سور، یعنې اوسني پښتانه خپل تاریخ او تاریخي باباګانو ته مسئولیت نه لري، خدای دې ورحمېږي خدای دوی ته ورکړه بې مسئولیته ژوند.

بیا دې خدای لـه هغو پښتنو سره ښه وکړي چې پښتو او پښتونولي ساتي، ځکه همدغه هڅوب دی چې وګړو ته څېراو ډول ورکوي یعنې شکل او صورت، هر ګوره که چا ته چې وویل شي بې کلتوره ښه خبره نه ده، د کلتور او هڅوب خاوند ښه بللي شي.

فیروز شاه د ډیلي پادشاه و (۱۲۹۰ م ۱۳۲۰ م) خورشید جهان لیکي، د فیروز شاه په دربار کې (پښتو او پښتوبازي) ډېره وه تاریخ دایره المعارف داسې وایي:

Th Khalji dynasty of Delhji was faunded by Firoz of the Khalji tribe of turks, lang residdent among Afghans

د خلجي لړۍ په ډيلي کې د فيروز له خوا کېښودل شوه، خلجی د ترکو يوه قبيله ده چې د افغانانو تر منځ ډېره موده اوسېدلي ده .دغه دايره المعارف په دوه زرم ميلادي کال کې خپور شوی دی. د افغانستان او افغانانو په برخه کې په سلهاوو داسې مسايل لري چې سمول غواړي دغه کتاب دومره ٬وستونکي لري چې دا دی د شپږم وار لپاره چاپ شوی.

موږ داسې وايو چې خلجيان، غلځيان، د پښتنو ډېر لوی پياوړی قوم دی، ترک يو پښتون قوم دی چې اوس تره کې بلل کېږي، غلځ او ترکهارسيان وايي او انګلسي ته هم د دوی ورغلي.

موږ به څومره داسې غلط معلومات چې پارسيانو، هنديانو او نورو ورکړي دي، اصلاح کوو. په داسې حال کې چې موږ لوستي نه وو يا ته يې لولو، په همدغه منابعو کې د دغو غلطو معلوماتو اصلاح د پېړۍ خبره ده، د هغه اصلاح خو لا پرېږدئ، په ۱۳۸۱ کې له دې وروسته موږ ملي اردو ملي پوليس، ملي معارف او ملي اقتصاد جوړو لا مو پيل کړی نه دی دعا کوئ انډيوالانو!

که زه داسې ټکي راوباسم څو کتابونه به ترې جوړ شي، خير له خدايه غواړئ ملګرو دا نه کېږي، مګر په تاريخ کې افغان يو فعال عنصر دی چې نوم يې تل يادېږي. ځينې وايې چې دولت خدا دا دي کار دی، علم عقل او منطق ته ضرورت نه لري. خو خپل حال ته وګورئ نو لس هېوادونه يا په بله ژبه ټوله نړۍ ورته راغلې ده، امنيت نه شته اوس مو افغاني نوټونه چاپ کړي هر څه په صفر کې دي يا خدايه ته يې له صفره وباسې، خپلواکي مو وساتې د زمري زړه راکړې وروري مو بيرته جوړه کړې بيلتون مو پيوستون کړې توره شپه مو رڼا کړې. *امين يا رب العامين.*

توره شپه ده توره خونه — شين خالۍ نه ده معلومه
توره شپه به خدای رڼا کړي — شين خالۍ به راپيدا کي

کومې معتبرې سرچينې چې په تاريخ کې شته د افغانستان تاريخ له هند، ايران، ماورالنهر، ترکيه، اروپا او چين سره يوځای کتل کېږي، د

افغانانو تاریخ په شپږ سوه کلو کې چې د دوی پادشاهي وه هند کې اوس د ډیلي د سلطنت په نامه یاد ېږي، تر هغه وروسته چې انګلسیان له هند نه ووتل، هندي ناسیونالیزم د افغانانو نوم سلطنت کېښود حتی د ښوونځیو له درسي کتابو څخه افغان وویستل شو.

دا یوه بله موضوع ده چې یو واقعیت د یو لوی دولت له خوا پټېږي.

د احساس له مخې تاریخ نه لیکل کېږي او واقعیتونه دي ۱۱۵۰ م ۱۱۵۰هـ ل چې د غور شنسباني (سوري) له کورني سلطان علاوالدین غزنی ونیوه په تاریخي کتاب کې چې یو دایره المعارف دی، داسې لیکي: "یو شنبانی پارسي شهزاده له غور نه لاړ غزنی یې ونیوه، د غزني پادشاه پنجاب ته لاړو"

وګورئ چې یو شنسبانی شهزاده چې پارسي شهزاده شي څه معنی لري؟

داسې مسایل چې سم ونه لیکل شي خبره جړه شي.

نو پښتانه د بشري مدنیت له پیل نه تر اوسه پورې لویه برخه لري، مګر د دې خبرې روښانول په پټو سترګو نه کېږي.

که زموږ زلمیان په تاریخ ځان پوه نه کړي، د پرون، نن او سبا په راز به پوه نه وي.

نو ماشوړه ورانه ده سر په لاس نه راځي.

موږ پر پرون باندې ځان خبرو، نن مو په واک دی، سبا تنظیمولای شو او هغه داسې کېدای شي چې د پردیو په غرضونو پوه شو او واک خپل کړو.

سبا به څه پېښېږي؟ په دې ځینې پوهانو لکه "تاین"دا وړاندوېینه کړې ده چې د غرب مدنیت مخ په ځوړ روان دی او دې نښې نښانې ډېرې لیدل کېږي، ویسا په ناویسا بدلې شوې ده، تاین لي وایي، اروپا خپله لوړتیا په دوو خپل منځي جګړو کې له لاسه ورکړه دغه برلاسي امریکا ته ورسېده، ښایي بر لاسی ختیزې اسیا ته لاړ شي.

د ژوند چاپېریال ویجاړېدل، کمونیزم چې د پانګه والی نظام ته خطر له منځه تللی دی او د لارې اسلام سره جګړه روانه ده، امریکا دا خبره نه پټوي چې غواړي د نړۍ لاربښوونه په غاړه واخلي، نړیوال پوهېږي چې امریکا د ځان لوړتیا غواړي او ټولې اقتصادي سرچینې په خپل واک کې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه بویه د حالاتو انتظار وباسي چې توله معلومه شي، په راتلونکي مهال کې پښتانه دې ته اړ دي چې تاریخ، هڅوب او پښتونولي وساتي په بهر کې له سنې مذهبه مسلمانانو سره ښه اړیکي ولري، له لوېدیزو هېوادونو سره د قراردادونو له مخې چې هر څه په کې څرګند وي، اړیکي وساتي، طالبانو غوښتل چې امریکې خبره سپینه کړي چې د دواړو هېوادونو کار معلوم وي، خو امریکا دا کار ونه کړ او جګړه یې پیل کړه.

د افغانستان او پاکستان اوسنی حالت نه پاتې کېږي، په دواړو صورتو کې پاتې افغانان او پاتې پاکستانیان سره نژدې اړیکي ولري، هېڅ به دومره زور نه لري چې بل ګیډې ته واچوي، دوی بویه په دې پوه شي یو بل ته دې امکانات برابر کړي، پاکستان به د بحر لاره ورکوي او افغانستان به مرکزي اسیا ته دا دواړو هېوادونو لپاره ضرور دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر نثار احمد صمد

راتلونکې؛ د تېرې په څېر

خشت اول گرنهد معمار کج
تاثریا میرود دیوار کج

افغانستان نن د بې هوښۍ په دارو سره بې سده کړای شوی دی. لمر ته پروت او ډول ډول حشرې او خزندې وربانديې راټولې دي. ځینې یې پر مخ، سترګو، خوله او پزه لګیا دي، وځي ننوځي او نور یې ګېډې او پښو ته جوړېدلې دي. دا د نااهله طبیب د غلط تشخیص اوور ډوز انستیزي ده، چې ټول ورته حیران، پرېشان او دعا په خوله دي. خو طبیب ته څوک څه ویلی شي ځکه هغه مخکې له مخکې لا د ناروغوال څخه د بشپړ صلاحیت لاسلیک اخیستی دی...

افغانستان د نړۍ یوازینی هغه مظلوم هېواد دی چې د یوې پېړۍ نه په لږه موده کې ـ یعنې په ۸۲ کې درې ځله د وخت د سترو ځواکونو تر پوځي نیونې لاندې راغلی دی. برتانیې تر ۱۹۱۹ مخکې. شوروي اتحاد تر ۱۹۷۹ وروسته، امریکې د ۲۰۰۱ په اکتوبر کې افغانستان نیولی دی. په بل عبارت افغانستان په نولسمه پېړۍ کې تر برتانوي واک لاندې، په شلمه

پېړۍ کې تر روسي واک لاندې او په یوویشتمه پېړۍ کې تر امریکایي واک لاندې کښیوتلی دی چې هر یو د خپل وخت ستر ځواک دی.

دغې هرې نیونې د افغانستان ریښې لړزولي او افغانان یې مقاومت ته اړایستلي دی.

افغانان حق په جانب دي چې ووایي که مخکې عربان، پاکستانیان او چیچنیایان راغلي وو خو نن د هغوی پر ځای امریکایان، برتانویان او روسان راغلي دي. که هغوی پردي وو نو دوی هم پردي دي. که هغوی بهرنیان وو نو دوی هم بهرنیان دي. که هغوی په خپل سر راغلي وو، نو دوی هم په خپل سر راغلي دي، که هغوی جنګ کاوه، نو دوی هم جنګ کوي. که افغانانو هغوی نه غوښتل، نو دوی هم نه غواړي. که افغان ولس پرون د هغوی یرغمل و، نو نن د دوی یرغمل دی. او که پرون هغوی وژل نو نن یې دوی وژني.

همدا علت دی چې یوه فاجعه (یعنې د سپتمبر یوولسمه) ښایي په بلې فاجعې (یعنې د اکتوبر پر اوومه) سره دفع شي. ویلیام شکسپیر څه ښه ویلي: "قتل قتل زېږوي ... د تاریخ تر اخره او تل د انصاف یا عدالت په نوم".

ځینې کسان به په اغماض او نور به په بې خبرۍ سره ادعا کوي چې ګویا امریکا افغانستان ته ضرورت نه لري چې اشغال یې کړي، بلکې هغوی ګواکې له تروریزم څخه د خلاصون او د افغانستان د نجات په خاطر دلته راغلي دي. دا ادعا حقیقت نه لري. هر هېواد چې کوم بل هېواد ته په خپل حکم سره په زرګونو پوځیان ورلېږي او د ملت په غیاب کې له خارجه ترپلی حکومت ورباندې تحمیل کوي او د ولسمشر بادې ګارډان یې د خپل بېزاره ولس په وړاندې بهرني کوماندوګان وي او هره ورځ هلته پوځي عملیات مخې ته بیایي نو دا د محکوم هېواد بې له اشغاله او بلواکۍ نه پرته بل څه نه دي. لکه څرنګه چې انګلستان هم په نولسمه پېړۍ کې افغانستان ته نېغ ضرورت نه درلود، بلکې هغه یې د هند د "طلایي مرغۍ" د ژغورنې په خاطر نیوی. شوروي اتحاد هم عیناً په شلمه پېړۍ کې افغانستان نه غوښت، بلکې هغه یې د "ترمو اوبو" د کنټرول په خاطر نیوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ مټ امریکا هم نن په یوویشتمه پېړۍ کې خپله افغانستان نه غواړي، بلکې هغه یې د منځنۍ اسیا "نفتي زېرمو" د خپلولو په خاطر نیولی دی. که امریکا په ظاهره د القاعده د ټکولو او ختمولو په خاطر افغانستان ته راغلې وه، نو دوی خو هغه جنګسالار تروریستان مسلط کړل، چې د همدې القاعدې پالونکي او دلته راوستونکي دي. هغوی شپېته زره افغانان د خپلې څلور نیم کلنې واکمنۍ پر مهال یوازې په کابل کې شهیدان کړل. که مسئلې ته ښه ځېر شو نو وبه پوښتو چې په ۱۹۷۹کې په کابل کې د امریکا سفیر "اُلف ډبز" چا یرغمل او په کابل هوټل کې یې وواژه؟ په ۱۹۹۵ کې په سومالیا کې امریکایي ضد مبارزینو ته له کابل نه چا وسلې ور ولېږلې چې امریکایي سرتېري ورباندې وژل کیدل؟ اسامه بن لادن او ملګري یې ۱۹۹۴ په مې کې چا له سوډان څخه کابل ته دعوت کړل؟ هغوی ته چا افغاني تذکرې او او افغاني پاسپورټونه ورکړل؟ د چا د واک پر مهال هغوی دلته "توره بوړه" او نور استحکامات جوړ او په کې اوسېدل؟ فلهذا واشنګټن ته لازمه ده چې د تروریزم "عامل" له منځه یوسي، نه دا چې امتحاني جنګسالار تروریستان او د مخدره موادو کاروباریان پر افغانستان مسلط کړي. په دې کار سره ښایي هغوی بالاخره افغانستان سیمه، ان خپلې ګټې هم له ستر ګوابښ سره مخامخ کړي ځکه "ازموده را ازمودن خطا است".

سوپرپاور امریکا نن زېرو پاور افغانستان نیولی دی او څه چې یې زړه غواړي هغه کوي. هېڅوک او هېڅ قسمه څه نه شي ورته ویلي. امریکا دا کار یوازې او یوازې پخپله ګټه او د افغان ولس په مطلق زیان سره وکړ. پنټاګون د ویتامین B-52 په زور غله، قاتلین او جنایتکاران له تورو غارونو رابهر او مانیو ته ورسول. په بل عبارت اوسني جنګ سالاران د پردیو سیاسي مخلوقات دي، چې پر افغانستان تپل شوي دي. هغوی هر یو له خپلې ډلې تپلې څخه پرته نور هېڅ ملي پشتوانه او ګرانښت نه لري، بلکې د بهرنیو د ګټو زېږنده عناصر او باندې دی، چې د بېلا بېلو ځواکونو له خوا لاس په لاس شوي - څو چې نن د امریکې په برخه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکا او ملګرو ملتونو د افغان ولس د هیلو برخلاف د ترلو دروازو شاته یو داسې رژیم جوړ، او پر افغانستان یې وتاپه چې د هر وزیر او هر والي او هر قومندان د جنایاتو په دوسیو یې د بشري حقوقو د هر نړیوال جوړښتون الماری ګانې ډکې دي.

دا نن یو نړیوال اصل دی چې وایي امریکا د دیموکراسۍ پلار دی، خو په افغانستان کې د هغې کړنې عملاً دا ښیي چې د دیموکراسۍ سیاست یې یرغمل نیولی دی. واشنګټن په افغانستان کې دیموکراسي پلوه څو محدود اشخاص د دیموکراسۍ له ثابتو دښمنانو سره په یوه قفس کې اچولي دي. په دې کار سره به کله هم د افغان ولس د هیلو څپانده کښتۍ د ساحل مخ ونه ګوري او دا هغه تریخ حقیقت دی چې د تېر یو کال هرې ورځې عملاً ثابت کړی دی.

فعلي تپلي رژیم د یوې داسې په اصطلاح "اضطراري لویې جرګې" محصول دی چې د افغانستان په تاریخ کې هېڅ مثال نه لري، بلکې هغه د بهرنیو (خاصتاً د امریکې) یوه ډرامه وه چې لویه جرګه یې په دې توګه بدنامه او مسخه کړه. که د دې ډرامې د ستېج عقبي پرده پورته کړو، نو وبه ګورو چې فوق الذکر قلابي جرګه (چې ځینې یې لویه جرګه هم بولي) په خپل وار د یوه داسې ساختګي (انتخاباتي کمیسیون) زېږنده ده چې ټول غړي یې د افغان ولس په غیاب کې بهرنیو انتساب کړي وو. نه ملي شخصیتونه، نه ملي مخور او نه هم ملي یا مجرب کسان وو. همدغو کسانو د لوي جرګې لپاره "شخصیتونه" غوره او راوبلل چې نتیجه یې هر چا عملاً ولیده. که تر دغه کمیسیون یو ګام نور هم ورتېر شو نو وبه ګورو چې نوموړی کمیسون پخپله ولي د یوې داسې په اصطلاح "لنډ مهالې اداري" محصول و، چې هغه پخپله هېڅ حقوقي او قانوني صبغه نه لرله، بلکې بنسټ یې د افغان و س په غیاب کې د بهرنیو تر څارنې لاندې یوازې څلورو ډلو ایښی و. د حیرانتیا ځای لا دا چې له څلورو ډلو (روم، قبرس، پېښور او شمالي ائتلاف) څخه بیا هم دوی ډلې (قبرس او پېښور) په عبوري اداره کې له سیاسي ګډون څخه بې برخې کړای شول. دغه کار د عبوري اداري حقانیت او مشروعیت نور هم له مځکې وواهه. په هر صورت

(c) ketabton.com: The Digital Library

که فوق الذکر عبوري اداره (چې شپږ میاشتې د کاغذ له مخې لاکن دوه کاله عملاً روانه ده) پسې راوسپړو نو وبه ګورو چې هغه د ۲۰۰۱ کال د دسمبر پر پېنځمه په بن کې غیر افغان ځواکونو رابللې او تړپلې وه. د دې غونډې د بېلا بېلو منفي او چپه اجراتو په لړ کې تر ټولو ناوړه او د دیموکراسۍ ضد پرېکړه هله پلې شوه چې د عبوري ادارې د مشر ټاکنې په خاطر د روم د ډلې له منځه عبدالستار سیرت (۱۱) رایې او حامد کرزي یوازې دوه رایې وګټلې، خو د سیرت پر ځای امریکایانو حامد کرزی غوره کړ. پس له دې ټولې ډرامې نه معلومېږي چې څلور واړه نمایشونه (د بن غونډه، د عبوري ادارې استقرار، د لویې جرګې د رابللو کمیسیون، د اضطراري لویې جرګې جوړول او بالاخره د اوسني لنډمهاله حکومت نصبول) ټولو بهرنیو د افغانستان ولس په مطلق غیاب کې په افغانانو تپلی او دا هر څه د امریکا د پوځي نیونې تر سیوري لاندې د هغوی د پوځي عملیاتو پر سپنسي پېیل شوي دي. هو، دا ټول او دا هر څه غیر افغاني پرمختیاوې دي چې کیزه (قیزه) یې په زرګونو کیلو متره لرې د نورو په لاس کې ده.

د بن تړون لیک تر پردې شاته د یو لړ هغو غیر اصولي او نامشروع اقداماتو د اصولي ښودلو او مشروع بللو یو داسې سرپوښ دی، چې د نړیوال سیاست دلالانو د ملګرو ملتونو ترماسک لاندې پر افغانانو وروتاپه.

دا چې فعلي اتلس میاشتنی حکومت له خپله اره دیموکراتیک او پرګنیز نه دی، حقوقي او قانوني پړاوونه یې نه دي طي کړي او ملي صبغه نه لري پر دې ټولو علاوه کړنې او اجراات یې هم جعلي او نامشروع دي.

د کرزي مشرۍ عبوري حکومت صرف شپږ میاشتنې عمر درلود، مګر یو لړ اجراات یې په دونه عجله سره وکړل چې ته به وایې د یوې پېړۍ لپاره ګومارل شوی و. د بېلګې په توګه ستر جنګ سالار احمد شاه مسعود یې "ملي اتل" او لوی جنګ سالار قسیم فهیم یې (مارشال) اعلان کړل، چې دا اصلاً یوه ملي غلا ده. کرزي د ځان د دایمي کولو پر خاطر په مسعود او فهیم باندې پنځوس کلنه دوره صرف په پنځوسو دقیقو کې ووهله. کرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه د نظار شورا (۳۱۰) جنګسالارانو ته د جنرالۍ ساختګي رتبې هم ورکړې چې دې کار هغه نور نو په نظار شورا پورې سنجاق او له ملت څخه جلا کړ.

کرزی د لویې جرګې د رابللو د کمیسیون د اکثریت غړو په هکله د شمال ائتلاف پلویان او حواریون وو، د ملت په فریاد او غوغا باندې نه خو هېڅ سر خلاص نه کړ او نه یې هم کوم اعتراض یا اقلاً ملاحظات څرګند کړل؛ چې دا پخپله یوه ملي ضربه ګڼل کېږي. د بن پریکړه لیک د دولتي لویو مامورینو او افسرانو د ټاکنې په غرض د یوه "مستقل کمیسون" د جوړولو سپارښته کړې وه. لاکن کرزي هغه جوړ نه کړ او نظار شورا هر ځای خپل کسان او افسران وګومارل. دا یوه بله ملي جفا ده چې کرزي وکړه. د ملکي هوابازۍ د وزیر ډاکټر عبدالرحمن په قتل کې د نظار شورا غټان پخپله کرزي متهم وبلل، خو ژر یې بېرته خاموشي غوره کړه او هېڅ یې هم ونه کړل چې دا یو بل ملي پیغور دی. په همدې ترتیب کرزی د شمال د پښتنو د وژنو، تښتونو، شړنو، بې عزتیو او لوټولو په هکله چې ټولې نړۍ منجمله د ملګرو ملتونو د بشري حقوقو کمېسیون په شواهدو وښودل خو هېڅ کوم غبرګون یې ونه ښود ان تر دې چې هغه یې مبالغه وباله.

بل دا چې د بن تړون لیک واضحاً شپاړښتنه کړې چې له کابل او د نورو ولایاتو له مرکزنو څخه دې وسلوالې ډلې ووځي او ځای دې نړیوال سوله ساتی پوځ ونیسي، خو کرزي د کابل ښار د نظار شورا په ببر سرو جګړه مارو سره ډک کړي او هغوی یې ډول ډول ظلمونو او جنایتونو ته ازاد پرېښي دي چې دا پخپله ستره ولس ځپنه ده.

دا چې (د عیني شاهدانو له خولې) په ساختګي لویه جرګه کې اوسنۍ کابینه نظار شورا جوړه کړې او په کرزي باندې یې اعلان کړه اصلاً هغسې یوه څپېړه ده چې د افغانستان په تاریخ یې ورګوزار کړه. نوموړي پخپله جعلي لویه جرګه کې پخواني پاچا ته هم لنګته واچوله او هغه یې په صفر کې ضرب کړ. د پاچا له نفوذ څخه یې ښه بهره برداري وکړه، مګر له هغه نه یې یو سیاسي یرغمل جوړ کړ. بله سپکه یې لا دا چې د هغه د پلار لقب

يې مسعود ته او د هغه د تره لقب يې فهيم ته عطاء کړ؛ حال دا چې د هغه ځاني اعتبار او نوم يې ځان ته ورنه واخېستل.

له خپل ملت سره د کرزي بله جفا لا دا چې کله د تېر جولای پر لومړۍ نېټه امريکايي الوتکو د ارزګان په دهراوود کې د واده پر يوه محفل د بمبارۍ په نتيجه کې شپېته ملکي کسان شهيدان او تر (۱۲۰) يې زيات ټپيان کړل. نو هغه امريکې ته ننواتې وکړي چې دغو قربانيانو ته (۱۸۵۰۰) ډالر تاوان ورکړي، (داسې چې د هر وژل شوي پاتې کسانو ته به دوسوه ډالر او هر ټپي ته ۷۵ ډالره تاديه کېږي). دا په اوسني تاريخ کې هغه لږ ترين او ارزان ترين قيمت دی چې د يو ستر دښمن مؤکل يې خپل ولس ته ټاکي. امريکې چې کله د ۱۹۹۹ په مې کې د بلګراد کې چينايي سفارت بمبارد او درې کسه يې مړه او ۲۷ نور يې ټپيان کړل. نو واشنګټن د هغوی کورنيو ته څلورنيم مليونه ډالر غرامت ورکړ چې هر قرباني ته يو نيم لک ډالره ورسېدل.

څه موده وروسته چې کله په امريکايي بمباريو څو ايټالويان ووژل شول، نو د هغوی هر يو قرباني ته يې دوه ميلونه ډالر ورکړل. په همدې ترتيب د هند په بوپال کې چې کله امريکايي (يونين کار بايډ) فابريکې په زرګونو کارګران مسموم او ووژل نو امريکا جمعاً (۴۷۰) ميليونه ډالر يعنې هر يو وژل شوي ته (۳۲۰۰) ډالره او هر ټپي ته (۸۷۰) ډالره ورکړل. پس له دې پرتليزې څېړنې څخه ښکاري چې حامد کرزي خپلو افغانانو (په تېره پښتنو) ته څومره غټ!! ارزښت ورکوي. يعنې تر چينايانو اووه سوه ځله لږ تر ايټالويانو لس زره ځلي لږ او تر هنديانو پنځلس الی پينځه ويشت ځله لږ بيه ټاکي ايا دا د خپلو افغانانو د ارزښت او اهميت کمولو يا سودا بازي نه ده؟

له دې ټولو جعل کاريو صحنه سازيو او تېرايستنو څخه ښکاري چې اوسنی رژيم د خپل ولس په غياب کې افغانستان مخ پر يوه مبهمه او نامعلومه اينده روان کړی دی چې انجام به يې دردناک او افسوسناک وي.

نن پر افغانستان جنګ سالاران، قاتلان، قاچاقبران او تباه کاران مسلط دي، چې يو ځل په خپل څلورنيم کلن امتحان کې ناکام شوي هم دي. دوی

ټولو په مجموع کې تقریباً هم هغه حالت راغبرګ کړی چې د طالبانو تر ظهور او تسلط مخکې پر هېواد مسلط و ـ فرق یې صرف دا دی چې هغه وخت یې پکول او چارخانه دستمال ګرځاوه. خو نن پتلونونه او نیکټایېګانې استعمالوي. همدغه کسان چې نن نورو پر هېواد ترپلي ـ هم دوی اسامه بن لادن افغانستان ته راوستلی، افغاني تذکره او پاسپورټونه یې ورکړي وو. تر څو په ازاده په نړۍ کې خپل سیاسي، مالي او نور پټ فعالیتونه سازمان کړای شي. د ښځو بې پته کول، چور او غلا، جنګ او قتلونه، د مخدره موادو کرل او تجارت، د ملي شتمنیو لوټول او هېواد پر څو خان مختاره سیمو ویشل، ظلم، شر او فساد دا ټول هغه کرغېړن جنایات دي چې ۱۹۹۲ ۹۶ کلونو تر منځ په دومره تفاوت جاري وو، چې هغه مهال میدان هغوی ته ایله و. خو نن امریکایان د هغوی د ولي نعمتانو په حیث د هغوی تر شا ولاړ دي. له روان مسلط حالت څخه په زغرده ښکاري چې د افغانستان اینده د تېر تکرار ده. پس هر څه باید له سره یا صفره بېرته راپیل شي. خکه ورځنۍ پرمختیاوې دا ښیي چې امریکایي پوځیان پخپل ټول طاقت سره د پورتنیو جنایاتو په مخنیوي کې یا خو بې وسه دي او یا هم هغه نه کنټرولوي. په دواړو حالاتو کې د هېواد اینده د تېرې تکرار ده.

ډېره مهمه خبره دا ده چې افغان ولس په عام ډول او پښتانه په خاص ډول د بن ناکامه غونډه (چې د مابعده نامشروع توالد او تناسل مور ده) خکه مجبوراً منلي او غلي دي چې وګوري امریکا. ملګري ملتونه او لوېدیځ په رښتیا هم د هغوی غم خوري او که یه؟! په نظار شورا او نورو باندونو باندې افغانان (خصوصاً پښتانه) نور هم وهي او که یه؟! ۱۹۹۲- ۹۶ کلونو ملي فاجعه بیا راغبرګوي که یه. حق به حقدار او کار به اهل کار ته سپاري که یه؟ او بالاخره تر ټولو مهمه دا چې ایا یو ازاد افغانستان، ملي یووالی، ملي شتمني او ملي واکمني یې تامینوي اعاده کوي او که یه؟!

د دې ټولو پوښتنو د "یا" په صورت کې هم د امنیت د مسلسل نشتوالي، د بشري حقوقو د حق تلفیو، د شمال د پښتنو د قومي تصفیې،

له طالبانو او القاعدې سره د تړاو په بهانه د مخالفانو تعقیب او خوږ. د غربي کولو تر نوم او پلمې لاندې د اسلامي افغاني کلتور د سپکاوي او ګاونډیو ته د ملګرو ملتونو تر سیوري لاندې د ناوړه مداخلو په جواز سره به بالاخره افغانان دې ته مجبورشي چې یوه بله لاره غوره کړي؟ هو. ژر یا وروسته به هغه هګۍ چې امریکا او ملګري ملتونه یې شاربي داسې تولید ورکړي چې ممکن سیمې بې ثباته او ولړزوي. که (خدای مه کړه) دغسې وشي چې نن شونې هم ښکاري. نو بیا به امریکا او لویدیځ په تېره بیا ملګري ملتونه په خپله تګ لاره کې مخکې له دې چې ناوخته شي له سره غور وکړي تر څو د یو ستر ناورین مخ راوګرځول شي.

فعلي ناوړو شرایطو ته په ژوري کتنې سره د حل غوره لار د افغانانو په تېره د پښتنو لپاره دا ده چې نن زموږ هېواد خپلواک نه بلکې بلواک دی. هره کړنه او پرېکړه په کابل کې د جارج بوش د خاص نماینده په مرسته دېکته او بیا عملي کېږي. د نورو له خوا د کیښنول شوي ولسمشر باډي ګارډان د خپل ولس په وړاندې یا غیاب کې اشغالګر کوماندوګان دي. هېواد مافیا او جنګ سالاران تپل شوي دي. د نړۍ د شلو پرمختللو هېوادونو د شل زره کسیز پوځ له شتوالي سره سره امنیت. حفاظت او ضمانت نه شته. کله د مخورو کاروان بمباري کېږي. کله د واده محفل او کله هم د جنازې مراسم په بې رحمانه ډول بمباري کېږي دا ټول هغه عیني حقایق او ورځني پېښې دي چې که د چا خوښه وي او که نه په شدت سره جریان لري

افغانان رښتیني مسلمانان دي او رب العزت د هر ناوړه او هرې ناخوالې په وړاندې د صبر هدایت فرمایي او الله بېشکه د صابرانو مل دی. له روانو ظلمونو او تېریو څخه د ژغورنې تر ټولو غوره لاره الهي فرمان ته تسلیمې دد او هغه فعلاً واقعي صبر او په ځانونو کې د مثبت بدلون راوستل دي. الله تعالی فرمایي چې "یو قوم تر هغه نه بدلوم تر څو چې هغوی پخپله د بدلون په لټه کې نه شي" د ظالم واکمن په وړاندې د حق ویل پر هر مسلمان فرض دي چې افغانان عموماً او پښتانه خصوصاً دا امر به سر سترګو مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو، خاموشه افغانان که نن مثبت بدلون ونه کړي ممکن جاري فشار يې ژر يا وروسته بدلون ته مجبور او چمتو کړي، ځکه د هغوی پلرونو له روسانو سره او نيکونو يې له انګرېزانو سره مجبوراً دغسې بدلون راوستو، چې حق ويلو او الهي رضايت ته يې غاړه ايښې وه.

و ما ذالک علی الله به عزيز

د ۲۰۰۲ کال د اکتوبر شلمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر نبي مصداق
اکتوبر ۲۰۰۲

پښتانه د افغانستان په شمال کې

پښتانه د افغانستان په شمال کې د پېړیو پېړیو سابقه لري. لومړی د اریایانو په دوره کې، د امو له سیند نه په راپورې کېدو کې په بلخ، ننني مزارشریف، خلم (چې احمد شاه بابا یې نوم په تاج قرغان بدل کړو)، میمنه او نورو ځایو کې ځای پر ځای شول. بیا پېړیو وروسته موږ د پښتنو شاهانو نوم له غور نه اورو چې هلته یې خپل بشپړ حکومتونه درلودل او د پښتو ژبې لومړی شعر په ۷۱۲ م کې چې امیر کروړ ویلی، د همدې غور د شعر او ادب نمونه ده، او دا شعر د وزن او قافیې او موزونو تورو د استعمال نه دومره پوخ دی چې ژبپوهان دې نظر ته رسېدلي چې پخوا تر دې شعر باید تر پېړیو پېړیو وړاندې د پښتو شعر ویل شوي وي، تر څو دې درجې ته رسیدلي وي. له همدې غور نه، سوریانو او غوریانو د بیلا بیلو قبیلو په صفت په هند کې حکومتونه کړي چې شېرشاه سوري او د هغه اولاده چې اصلاً د غور دي نو هم پخپله غوریان، د پښتنو د سلطنت او خودارادیت بهترین مثالونه دي. [د غوریانو، لودیانو او سوریانو د تفصیل لپاره د M, A,Rahim 1961 کتاب ته دې رجوع وشي] د پښتنو دا دورې د هند په تاریخ کې، د "ډهلې د سلطنت" په نوم یادېږي چې د ظهیرالدین محمد بابور، د هند د مغلو د ادارې له شر نه پخوا یې، هلته حکومتونه درلودل.

زما په دې مضمون کې بې له دې ځغلنده نظرنه، نور نه غواړم چې د پښتنو په دې پخوانیو دورو باندې زیات څه ولیکم، ځکه د مقالې پر ځای

به یو پنډ کتاب ورڅخه جوړ شي زما هدف د هغو پښتنو په باره کې معلومات وړاندې کول دي. چې د امیر عبدالرحمن خان په وخت کې او بیا د ظاهرشاه په دوره کې. د افغانستان شمال ته ولیږدول شول. ځکه د همدې پښتنو په باب اوس ډېر ناوړه دروغ او مبالغه امیزه مضمونونه او تبصرې لیکل شوي دي چې نتیجه یې د پښتنو بې ستري. د هغو د مالونو چور او غلا کول او پښتانه بالاخره دې ته اړ کول چې له خپلو کلو او باندو نه. د مهاجرو د یو بل سیلاب په ډول د افغانستان جنوب او پاکستان ته وکوچېږي

نو لومړی پوښتنه چې باید ځواب یې ولیکل شي دا ده چې ولې امیر عبدالرحمن خان پښتانه د افغانستان شمال ته ولېږل؟

افغانستان په ۱۹ پېړۍ کې د ابر قدرتونو تر منځ پروت و چې ختیځ ته انګریزان او شمال ته تزاري روسیه وه. انګریزان چې د تجارت په پلمه په ۱۶ پېړۍ کې په مدارس کې پلي شول. د دوه سوه کالو په موده کې یې ځانونه له افغانستان سره پولې ته را ورسول او په دې لړ کې یې له سکانو سره مرسته وکړه چې د ابدالیانو په مقابل کې راپاڅېږي او وروسته د پنجاب له نیولو نه ځانونه پېښور او سوبه سرحد ته راورسوي او په ۱۸۹۳ کې د ډیورنډ د کرښې په لاسلیک سره، لر او بر پښتانه سره جلا کړي. په همدې ډول د شمال له لوري ترازي روسیې د سیر د دریاب نه په راپورې کېدو سره له جنوب لورې ته په حرکت کې و او د لوې کترینې له هیلې سره سم یې غوښتل چې ځانونه یوه ورځ د هند د سمندر تورو اوبو ته ورسوي. له تورو اوبو نه مطلب دا چې د روسیې په شمال. ختیځ او لوېدیځ کې سمندرونه د ژمي د څو میاشتو لپاره کنګل نیولي وي چې نه د جنګ او نه هم د تجارت لپاره په دې وخت کې ورڅخه استفاده کیدای شي، پس د هند بحر ته لارې پیدا کول به د دوی لپاره ستراتیژیکي لوی مشکل حل کړي.

له یوې خوا د تزازي روسیې دا هېر وي چې جنوب لورې ته په حرکت کې وه او بل دا چې د ترکمنانو درې قبیلې چې دوره یې. سار او سارق نومېدې. تل به په اسونو باندې له امو سیند نه راپورې وتل او د افغانستان په شمال کې به یې په بې رحمه ډول چور او چپاول کولو. دا نارامي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرحلې ته ورسېده. چې د امو د سیند په جنوب کې په تېره بیا په فاریاب او باد غیس کې ټولو خلکو خپل کلي پرېښودل او بیا حتی په میمنه کې به هم د همدې ترکمنانو غلو او چپاولګرو تر حملو لاندې راتلل.

کله چې به امیر عبدالرحمن خان ته د روسانو له خوا د خطرنه یادونه کیدله، چې د امو هغه لوري پنجده او د سیند جنوب ته به یې متوجه شي. امیر به د ترکمنانو دا قومونه په ګوته کول چې هغوی به روسان پرې نږدې چې دا سیمې ونیسي. خو کله چې روسانو په پنجنده لښکرې ویستلې او په ۱۸۷۳ کې یو لک او دېرش زره کیلو متر مربع ځمکه په پنجده کې ونیوله او بیا یې په ۱۸۹۱ کې واخان او ذوالفقار ونیول. نو عبدالرحمن خان برسېره پردې چې ۱۲ کاله یې په تبعید کې د روسیې په مرکزي اسیا کې تېر کړي وو، دې نتیجې ته ورسېد چې له پښتنو پرته نور هېڅوک به هم د روسانو مخه ونه نیسي. [نانسي ټپر ۱۹۸۳، ۲۳۴مخ) یو ځل چې امیر د برتانوي هند د لاهور ښار په سفر بوخت و، ورته د روسانو د حملې خبر ورسېد، هغه له انګرېزانو نه غوښتنه وکړه چې ورته وسله ورکړي چې د دې تېري مخه ونیسي، خو څرنګه چې انګرېزانو له روسانو سره په مشوره لا پخوا د دې سیمو په برخه کې فیصله کړې وه امیر ته یې هېڅ هم ورنه کړل. یوازې دومره تلسي یې ورکړه چې روسان له امو سیند نه، راپورې وتل نه غواړي.

امیر چې د یوې خوا د روسانو له بهرنې سیاست نه، کله چې په تبعید کې و پوره خبر و چې هغوی تورو اوبو ته تلل غوښتل او له بلې خوا، په داخل کې له ټولو نه زیات له غلزایې پښتنو سره د شپږو کالو لپاره د غزنې په شاوخوا کې په جنګ کې و، نو فیصله یې وکړه چې د افغانستان شمال ته د پښتنو په لېږلو سره به د هغه ډېر مشکلات حل شي: اول دا چې د غلزایانو قوت به د هغه په موجوده ځایو کې کم شي، دوهم دا چې پښتانه به د روسانو د تېري مخه ونیسي او درېیم دا چې د هغه لوی هدف چې غوښتل یې یو متحد افغانستان جوړ کړي، د قومونو په مخلوطولو سره به، د بېلا بېلو اتنیکي ډلو تر منځ د بدبینۍ او مصافه مخه ونیول شي، ځکه

هغوی به په یو ځای اوسېدو سره سم، ودونه سره وکړی، په یو جومات کې به لمونځونه کوي او بالاخره په یوه هدیره کې به خپل مړي ښخوي.

امیر عبدالرحمن خان د داسې افکارو په پس منظر سره ۱۸ زره پښتانه فامیلونه چې اکثره یې غلزیان وو، د افغانستان په شمال کې له روسیې سره په پوله ځای پر ځای کړل. دا پښتانه، د نورو استوګنو خلکو په ځمکو او باغونو بې دې ځای پر ځای نه شول، لومړی هغوی د امو د سیند په غاړه کې خواره واره شول، خو د وخت په تېرېدو سره څرنګه چې په شمال کې ځمکې زیاتې او نفوس خورا کم و، هغوی یو څه ځمکې واخیستې او نور یې چې دښتې او وچې وې، تر یوې لاندې راوستلې. په بل عبارت هېڅوک هم نه شي کولای چې د یوه محلي قوم مثال پیدا کړي چې د هغوی کلي او ځمکې په زور پښتنو نیولې وي.

پښتانه د توري او مېړانې تر څنګ په کرهڼه او د کرهڼې په صنعت کې خاص استعداد لري. کله چې سوریان، لودیان، غوریان او نورې کوچنۍ پښتنې ډلې د هند شمال ته، چې هوا یې د هغو له مزاج سره تطابق کاوه، وکوچېدل، هغو د همالیا د غرونو په لمنو کې بایر ځمکې تر یوې یا قلبې لاندې راوستلې او هم یې د غرونو له منځ نه، تونلونه ووهل، چې د غره د یوې خوا اوبه، د غره بلې خوا ته واړوي. انګریز لیکوال ګومانځ -- چې د پښتنو د امپراتورۍ په اقتصادي وضعه یې بو کتاب لیکلی د داسې مثالونو ذکر کوي [J.L.Loss Sommans په هند کې د پښتنو امپراتوري ۱۹۹۵] نو کله چې پښتانه د افغانستان په شمال کې د امیر عبدالرحمن خان په وخت کې او بیا په شلمه پېړۍ کې ځای پر ځای شول، هغو د خپلو څو پېړیو د کرهڼې له صنعت نه په استفادې سره ته یوازې کندز ته نژدې ارچې دښته له صفر نه اباده کړه، خو د کندوز د ملاریا غوماشې چې په زرګونو کسان به یې هر کال وژل هم د خپلو متهو په زور ورکې کړې، او کندوز یې عصري استوګنې ته برابر کړ. په همدې ډول د افغانستان په شمال کې پښتنو بایر او لامزرع ځمکې تر اوبو او یوې لاندې راوستلې او د نورو قومونو تر څنګ په ورورۍ او ورورګلوۍ سره استوګنه شول. یوازې په سر پل کې د نظرځیو خانان چې په اسحق خېلو ګډېږي، له استوګنو ازبکو

سره سخته رویه نیولې وه. پخپله وزیر محمد ګل خان، په هغه وخت کې نظرځی خانان وغندل او د هغوی پر ځای یې د شورا د وکالت لپاره یو ازبک د خلکو له منځ نه انتخاب کړو [تپر ۱۹۸۳ .مخ ۲۴۲]. ځکه په شمال کې ډېر قومونه د شلمې پېړۍ تر نیمایي پورې ځای پر ځای شوي وو او د هغو ورورګلوي د حکومت مهم هدف و تپر لیکي چې د سرپل او شبرغان تر منځ د سړک پر غاړه دا قومونه څنګ په څنګ پراته دي. ازبک، دراني، ملکي، ازبک، هزاره، دراني، بلوچ، عرب، سید، دراني، غلزايې، دراني" [تپر ۱۹۸۴ ، مخ ۲۳۷].

د سرپل او شبرغان تر منځ د سړک په دواړو خواو کې پورتنی مثال ښيي چې د افغانستان شمال ته عرب چې په اوومه پېړۍ کې په مرکزي اسیا کې د اسلام له خپرېدو سره راغلي وو او بیا فارسي ژبي شوي وو، هم راغلي وو. بلوڅان، سید او هزاره هم، شمال ته تللي وو. خو یوه پوښتنه دا ده چې ولې د هغوی په مقابل کې دومره بدبیني او بدنظري نه شته، لکه چې د پښتنو په مقابل کې شته ده؟ د دې پوښتنې ځواب اصلاً د نورو قومونو نیمګرتیاوو ته ګوته نیسي، هغوی هېڅکله هم د افغانستان د ازادیو په جنګونو کې په پراخه او دوامداره توګه د پښتنو په شان برخه نه ده اخیستې. ځانونه یې ناقلین او اقلیتونه ګڼل چې د "اوغانانو" تر څنګ هر چېرې پراته وو. ځکه هم نن ټول ملي افتخارونه او ملي قهرمانان پښتانه دي. پښتنو د موجوده افغانستان د جوړېدو لپاره په لوېدیځ کې د صفویانو د ۱۵۰ کاله سلطه په ۱۷۰۹ کې له منځه یوړه او ملي قهرمان میرویس نیکه، نه یوازې صفویانو ته ماته ورکړه او د افغانستان لوېدیزې سیمې یې ازادې کړې، خو د هغه زوی او وراره، ټول ایران ونیوه او تر دریو لسېزو پورې یې هلته حکومت وکړ. په همدې ډول پښتنو مخکې تر دې په ختیځ کې د ۱۵۰ کالو لپاره د مغلو په مقابل کې جنګونه وکړل او بیا درې ځلې یې له انګرېزانو سره جنګونه وکړل، بل هېڅ قوم په افغانستان کې داسې قهرماني او مېړانه نه ده ښودلې. په حقیقت کې په شمال د افغانستان کې دې غېر پښتنو قومونو له یوې خوا پنجده، واخان، ذوالفقار روسانو ته تسلیم کړل او له بلې خوا یې تر هغو دمخه، د بخارا امارت قبول کړی و.

حال دا چې احمد شاه بابا نه. حتی قزاقانو چې په ۱۷۶۲ کې ورڅخه خواهش وکړ چې د اسلام د یوه پیاوړي پاچا په صفت ورسره مرسته وکړي تر څو د چین د منچو اداري له ولکې نه، ختیځ قزاقستان ازاد کړي. احمدشاه بابا چې وروسته ۱۷۴۷ نه یې د تاریخي افغانستان د یووالي لپاره لښکرې ویستلي او په موفق ډول یې د افغانستان په لوېدیځ کې تر کرمان او په ختیځ کې تر ډهلي پورې یو موټی کړ، نو له قزاقانو سره یې د مسلمانۍ ورورګلوۍ پر اساس، د هغو د ملک د ازادولو ژمنه وکړه. همدا و چې په ۱۷۶۳ کې یې د محلي ځواکونو یو لښکر جوړ کړ. خو هغوی ونه شو کولای چې د منچو قواوې وباسي. احمدشاه دراني پنځه کاله وروسته د پښتنو یو لوی لښکر جوړ کړ چې د منچو چینایان یې له ختیځ قزاقستان نه وشړل. د همدې مېړانې له امله، هغه ته خرقه مبارکه ورکړه شوه چې تر دې وخته په بخارا کې وه، په لاره یې په زرګونو خلکو ته وښودله وروسته په کندهار کې تبرک کړه او تر نن ورځې پورې هلته ده.

د قزاقانو مطلب ما د دې لپاره ذکر کړو چې غیر پښتانه پوه شي چې پښتنو په خپلو وینو حتی د هغو لپاره هم جنګونه کړي دي. بل دا چې د لوی احمد شاه بابا دا کارناڅه د "ګردن کلفت" موجوده قزاق مشرانو به هېره وي او باید ورته په یاد شي چې که نن هغوی په اصطلاح د شمال ائتلاف تر څنګ درېږي باید په یاد ولري چې همدا پښتانه وو چې هغوی د چینایانو له منګولو څخه خلاص کړل.

مخکې له دې چې د موجوده وضعې څېړنې ته راشم غواړم د یوه امریکایې له قوله بیا واضح کړم چې پښتنو په شمال کې هیڅ وخت د کوم بل قوم یا اتنیکی ډلی کور او مال په زوره نه دی نیولي. د مثال په ډول کله چې صافیان د ظاهر شاه د حکومت په وخت کې فرار شول، یوه برخه یې له نورو پښتنو سره قطغن ته فرار شول. بار فیلډ وایي چې هغوی نه امام صاحب ته ولیږل شول او نه هم تالقانو او یا خان اباد ته، خو په دشت ارچي کې چې واقعاً یوه لامزرع اوبایر دښته وه واچول شول. دا دښته په هغه وخت کې نه ترکمنانو، عربو، ازبکو له خوا نیول شوي وه او نه هم هغوی کومه علاقه درلوده. پښتنو دې دشتې ته ، نهر راوست او بېیا یې په ډېره حاصل

خیزه خمکه بدله کړه. لکه چې د کندز ډنډونه او خندکونه یې وچ کړل او د ځای پر ځای اوبو دلدلزارونه یې له منځه یوړل چې ورسره د ملاریا غوماشو د هګۍ اچولو ځایونه هم له منځه ولاړل او بیا یو بل خروټي پښتون د ناشر په نوم عصري صنعت او فابریکې راوړلې چې قندوز د هر چا لپاره د مرګ له ښار نه، د هر چا لپاره د استوګنې او ژوند پر ښار بدل شو. [بار فیلډ ۱۹۷۷ ، مخ ۳۰].

ولې د کمونستانو له شکست نه را په دې خوا په شمال کې له پښتنو سره ناوړه چلن غوره شوی دی؟

په افغانستان کې د ډاکتر نجیب اله د کمونست حکومت د سقوط مهم دلیل هغه کودتاه وه چې په فبروري ۱۹۹۲ کې په مزار کې وشوه. دا کودتاه د پښتنو پر ضد، صف نیول و چې د لمړی ځل لپاره قلابي مجاهدین لکه د نظار شورا او جمعیت ډلې له کمونستانو او د روسانو له ملیشو سره چې دا ستمیان او کیهانیان وو د شیعه حزب وحدت او اصف محسني شیعه ډلې تر څنګ یو ځای شول او یو حکومت یې هم جوړ کړ چې په هغې کې مسعود، مزاري، دوستم او نورو ته لوړ مقامونه ورسېدل. دوی غوښتل چې دا حکومت په مناسب وخت کې اعلان کړي، خو په کابل کې د نجیب تر حکومت وروسته پخپل منځي جنګونو کې بې له دې چې هغه اعلان شي، له منځه ولاړ او په ضمن کې یې هزاره حزب وحدت او د ازبک جنبش له پښتون حکمتیار سره د تاجک مسعود او رباني پر ضد یو ځای شول.

وروسته له پنځه کاله قتل وقتال، بې ناموسیو، غلا، زنا او هر ډول نورو کړاوونه چې هم د اسلام او هم د افغان او پښتون د عنعني او دود پر ضد دي، طالبان راپیدا شول او د هغوی لومړی وعده، د جنګ سالارانو له منځه وړل، د افغانستان د یو موټي پاتې کېدو ضمانت او پر ښځو او بې وزلو خلکو باندې تعرضونه ختمول، او هم دا ژمنه چې قدرت به هر هغه چاته ورکړي چې اسلامي حکومت ټینګ وساتي ورسېږي. په دې کې شک نه شته چې طالبانو امن او ارامي راوستله. ملک یې بیا یو موټی کړو او پر ۹۵ فیصده یې خپل حاکمیت ټینګ کړو، بې ناموسي ختمه شوه، وسلې تر یوه حده ټولې شوې او چا به نه شوای ګرځولی. ټوپکي قومندانان په

غارونو او سوړو کې ورننوتل. خو له بده مرغه چې طالبانو نه له قدرت څخه لاس واخېست او نه یې هم حکومت کول زده وو. ډېر بادرده افغانان د هیئتونو او په جلا ډول هغو ته د نړۍ له ډېرو برخو نه ورغلل چې د ملک په ابادۍ کې د اوسني وخت او زمان له شرایطو نه خبر کړي، خو هغو به په ډېر احترام د مېلمنو خبرو ته غوږ نیوه، لیکن په یوه یې هم عمل ونه کړو. همدا دلیل و چې د هغوی په له منځه تللو لکه د پخوانیو ډلو په شان [د داؤد جمهوریت خواهان، خلق، پرچم، د نجیب د ملي پخلا کېدو حکومت، ستمي او افراطي ډلې] چا ورپسې اوښکې تویې نه کړې، اوښکې د هغو تنکیو ځوانانو لپاره تویېږي چې د اسلام لپاره یې ملا وتړله خو د طالبانو په بې سنجشه پلانونو کې محوه او نابود شول. دوستمیانو د روسانو د ځواکونو د ملېشو په ډول، په کندهار، کابل او ګردیز کې زیات پښتانه ووژل، د طالبانو په لومړي شکست کې په مزار کې ۱۹۹۷ چې له قاتل مالک سره په یوه سازش کې یو ځای شوي وو، د ۷ او لسو زرو تنو پورې پښتانه او طالبان ووژل شول او د لیلا دښته او ژور کوهیان یې ورڅخه ډک کړل. یو کال وروسته د جون پر ۱۹۹۸ کله چې طالبانو مزار ونیو، د بي بي سي د خبریال له خولې چې اولین بهرنی خبریال و چې مزار ته ورته د تګ اجازه ورکړل شوه، وویل "د ۵۰۰ - ۱۰۰۰ تنو پورې ازبک او هزاره د مزار په جنګ کې وژل شوي دي. خلک خوشاله دي چې دا دی افغانستان سره متحد شو، خو د طالبانو له اسلامي کړو وړ څخه په وېره کې دي" [د بي بي سي خبریال ویلیم رافیز رپوټ له مزار نه سپتمبر ۱۹۹۸].

طالبانو وروسته له دې چې مزار یې ونیو، د هزاره جات، هرات، کندهار او نورو ځایونو په شان د انتقام وژونکي لار یې ونه نیوله. له همدې امله په دې او نورو ځایونو کې د خلکو ملاتړ ورسره شو. حتی په مزار او بامیانو کې خلکو هېڅ باور نه کاوه چې په افغانستان کې هم د تېرو شلو کالو په بربادیو سربېره، "د طالب" په شان یوه طبقه پاتې وي چې نه یې د چا په سر، مال او ناموس باندې تجاوز کاوه او نه یې هم زغملی شول چې افغانستان یو موټې پاتې نه شي. خو د طالبانو مشرانو ځانونه یا پوه نه کړل او یا یې

هم اختیار نه درلود چې د تېرو ډلو تېپلو تجربو نه استفاده وکړي چې ولې هغوی د ملت نه تجرید شول او دوی باید هغه سهوې تکرار کړې نه وای.

خو د امریکې بمبارۍ چې د اکتوبر پر شپږمه ۲۰۰۱ کې پیل شوې، که څه هم د امریکې هدف د القاعدې د مشرانو نیول او د هغو د کمپونو ړنګول و، خو ډېر ژر یې خپلې ستراتیژۍ ته بدلون ورکړ او د طالبانو په لومړۍ کرښه یې په کابل او تخار کې فرشې بمبارۍ پیل کړې. څکه ورته څرګنده شوه چې د القاعده د مشرانو نیول به وخت ونیسي او په امریکې یې د خلکو توقع دومره زیاته کړه چې باید عملاً وښیې چې د هغوی پر ضد یې ګام پورته کړی دی.

نو څرنګه چې طالبانو په لوېدیځ کې ځان ته یو دوست هم نه و پرېښودلی او چا د هغو غږ نه پورته کاوه، امریکا هم د ۷۲ ساعتوپه منځ کې د هغوی د تباهۍ لپاره لستوڼې رابډ وهل.

کابل د بمباریو په ۳۴ ورځ طالبانو پرېښود او ټولې هغه ډلې او ټپلې چې طالبانو د جنګ په میدان کې له منځه وړې وې یو په یو بېرته راپیدا شوې او د امریکې له ځمکنیو او هوایي ځواکونو سرد په یو لاس یې د طالبانو سنګرونه په شمال، مرکزي افغانستان او نورو ځایونو کې ونیول.

د ائتلافي ډلو چلن له پښتنو سره:

د امریکا په بمباریو کې د شمال تبعیضي ډلې چې یوازې مشترک ټکي یې د پښتنو پر ضد دریدل و او د نجیب حکومت په پای کې د لومړي ځل لپاره دا ائتلاف منځ ته راغی. یو ځل بیا سر راپورته کړ. که څه هم دا ائتلاف څو ځلې منحل شو او د ائتلاف مهمې ډلې چې د دوستم جنبش او د مزاري وحدت ډلې وې، څو میاشتې وروسته له لومړني ائتلاف څخه ووتې او د حکمتیار تر څنګ د نظار شورا او جمعیت پر ضد ودریدې. خو د ائتلاف په انشعاب سره ځینې کسان یې یوې خوا ځینې یې بلې خوا شول چې تفصیل ته یې دلته ضرورت نه شته. له دې ډلو څخه چې زیات تېري یې پر پښتنو کړي دي هغه په مزار کې د دوستم جنبش، د محقق هزاره ګان او د نظار شورا تاجکان دي.

تورن اسماعیل هم په هرات او فراه کې د پښتنو تجاوز او د ځایي خلکو پر ضد جنګ او تعصب شروع کړي دي، خو د شمال د ډلو په شان بې ناموسي دلته نه ده شوې چې دلیل یې هم دلته پخپله د پښتنو زور او شمېر دی. نه د اسماعیل خان لطف اوشفقت.

د افغانستان په شمال کې د پښتنو پر ضد تعصب، بې ناموسي، چور، چپاول او قتلونه بې سابقه دي چې باید د تاریخ پاڼو ته وسپارل شي.

په نیویارک کې د بشر د حقوقو موسسې غړی د ۲۰۰۱ او ۲۰۰۲ کالونو تر منځ د افغانستان شمال ته یو لړ سفرونه وکړل چې په پښتنو باندې ظلمونه پخپلو سترګو ووینې، د امریکایي ورځپاڼو او جریدو خبریالانو هم په دې باب په تفصیل سره په تېر یو کال کې رپوټونه لیکلي دي. په بل عبارت پر پښتنو باندې د جهاد په ټوله دوره کې دومره مواد د لویدیځو ملکونو او د هغو د مطبوعاتو له خوا نه وو لیکل شوي لکه چې په دې تېر کال کې لیکل شوي دي. افغان پوهان او لیکوال باید د دې عیني شاهدانو په اسنادو د پښتنو د تېر کال په باب په تفصیل سره مقالې او کتابونه ولیکي، تر څو هغوی تاریخ ته ور وپېژني. دا مقاله د دې پېښو د تفصیل د لیکلو حوصله نه لري. خو غواړم چې له دې تېریو او ظلمونونه پرده پورته کړم. د بشر د حقوقو د رپوټونو د تفصیل لپاره د هغو د برېښنا وېب سایټ نه استفاده کولای شئ چې پته یې http:\\www.hrm.org ده:

دا لاندې پېښې په Homun Rights Watch او په واشنګټن پوست کې لیکل شوې دي:

الف: اختر محمد چې وروسته له ۱۵ میاشتو مزدورۍ او مهاجرت نه په ایران کې بېرته، د افغانستان په شمال کې خپل کورته راستون شو، نو د دې پر ځای چې د فامیل غړي یې تود هرکلی وکړي د سرویس نه په کښته کېدو کې یې ازبک ټوپکیانو ونیو او خپلې قرارګاه ته یې یوړو، هلته یې دومره وواهه چې ضعف یې وکړ او څه چې یې په ایران کې په مزدورۍ ګټلي و، هغه یې ورڅخه غلا کړل. کومې تحفې چې یې د فامیل غړو ته اخستې وې، هغه یې هم ورته پرې نښودې.

کله چې وروسته له څه مودې اخنر محمد ازبکانو خوشی کړ، هغه خپل کور ته ولاړ او ویې لیدل چې کور یې هم تالا شوی و او د کورنۍ درک یې نه و.

ب: ۱۴ کلنې فاطمې، هزاره عسکرو ته عذر او زاری وکړې چې ورباندې تجاوز ونه کړي، ځکه عمر یې کم او باکره ده. خو یوه هزاره ګې ټوپک ورباندې را واړه چې ((کالي دې وباسه او که نه نو وژنو دې؟)) او عسکرو پرې تجاوز وکړ او بیا نورو چې ټول د حزب وحدت غړي وو د هغې په سپین سرې مور هم جنسي تجاوز وکړ. د فاطمې مور له دې کسانونه پوښتنه وکړه چې تاسو ولې زموږ په حق کې دومره ظلم کوي، هغوی ورته وویل چې ته طالبه او پښتنه یې)).

مخکې له دې چې دا عسکر ولاړ شي هغو د فاطمې پلار چې یو بوډا شل او شوټ سړی و، دومره وواهه چې بې سده شو، بیا یې د دې کورنۍ هر څه په چور او غلا سره یوړل. د فاطمې مور خبریالانو ته وویل چې موږ ته نور هېڅ نه دې راپاتې. موږ عزت واده او ننګ ټول له منځه وړل شوي دي.

د واشنګټن پوست نماینده لیکي: په شمال کې اوس پښتانه، د طالبانو د نیمګړتیاوو تاوان ورکوي. د بشر د حقوقو Human Rights (H.R) ټولنه وایي چې موږ په تېرو څو میاشتو کې د شمال په څو ولایتونو کې، لکه بغلان، تخار، بلخ، جوزجان او سرپل کې له یوه کلي نه بل کلي ته تللي یو او و مو لیدل چې ذ پورته دوو مثالو په شان. هر چېرې د جنبش، وحدت او نظار شورا له خوا په پښتنو باندې ظلمونه تحمیل شوي دي. د رپوټ په بله برخه کې لیکي چې په یوه کلي کې ۳۷ تنه ناریښه په دې ووژل شول چې ورڅخه غوښتل شوې پیسې یې نه درلودې چې دې ملیشاوو ته یې ورکړې وای. رپوټ وایي چې اوس د پښتنو کلي بې ارواح باندو ته ورته دي او اوسېدونکي پښتانه یې یا پاکستان او یا هم د افغانستان په جنوب کې، د پښتنو سیمو ته مهاجر شوي دي.

ج: رپوټ وایي چې د فاریاب په یوه کلي کې زموږ ناڅاپه رسېدل یو ازبک ټوپچکی وهېراوه چې له یوه سپینږیري پښتون نه یې په زوره پیسې غوښتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د: د سمنګان په ولایت کې په هغه ورځ چې موږ ورسیدو د کلي یو مشر پښتون مجبور کړای شوي و چې خپله ټوله رمه په هماغه سهار توپچکی قومندان ته د خپل ځان او د فامیل د ژوند په مقابل کې ور وسپاري.

واشنګټن پوست ورځپاڼه د خپل رپوټ په پای کې لیکي چې د امریکا په مرسته دا سرغړوونکي په قدرت راغلل خو اوس امریکا او زموږ متحدین باید په بېړي سره قدم پورته کړي تر څو دا جنګ سالاران له هغه څه نه چې د القاعده او طالبانو پر ضد تر لاسه شوي، له لاسه ورنه کړي. ځکه امریکا د روسانو له وتلو نه وروسته افغانستان ته شاه کړه او د سپتمبر د ۱۱ یوولسمې تاوان یې ورکړ. دا ځل که د افغانستان د خلکو لپاره نه وي، نو موږ باید د خپل ځان لپاره د افغانستان امنیت او استقرار ته په درنه سترګه وګورو.

هـ: پر پښتنو باندې د تېریو له امله د ملګرو ملتونو د بشر د حقوقو رئیسه مېرمن رابین سن د ۲۰۰۲ په مارچ کې د افغانستان شمال ته ولاړه او وې ویل چې په پښتنو باندې د تاجکو ازبکو او هزاره. اتنیکي ډلو د تېریونه هغې "شوک وخوړ". ځکه په مزار او بلخ کې پښتنو په خپله خوله، هغه قتل و قتال، غلا او چور او بې ناموسۍ چې د هغوی په حق کې شوي، ورته حکایت کړی. د اسلام اباد په یوه مطبوعاتي کنفرانس کې میرمن رابین سن وویل چې دواړه نارینه او ښځینه وو هغې ته د جنسي تېریو د سر او مال د تجاوز په باب کیسې وکړې. هغې خبریالانو ته وویل چې دا تجاوز ډېر جدي دی چې په هغو کې قتل، وهل او ټکلول، پر ښځو باندې جنسي تجاوز، په یوه کلي کې د زرونو پسونو غلا کول او د پښتنو له کورونو نه د هر شی په سرقت او غلا وړل شامل دي.

د کوریا ازادي راډیو چې په پراګ کې د امریکي په پیسو چلېږي ۲۰۰۲ کال د مارچ پر ۱۴مه وویل شول چې په شمال کې تر یو میلیون پښتانه، ټول د ازبک، هزاره او تاجک اتنیکي ډلو، له انتقام اخیستنې سره مخامخ شوي دي.

و: په یوه رپوټ کې چې له تاجکستان څخه د ۲۰۰۲کال په سپتمبر کې رالېږل شوي وو تاجک او ازبک ټوپچکیانو خبریالانو ته په پښتنو باندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو تېریو کیسې وکړې چې څرنګه موږ حتی په ۸ کلنو نجونو چې بدن یې هلکانو ته ورته و اونه پوهېدل چې موږ څه ورسره کوو، جنسي تیري کړي دي. هغوی وایي چې موږ ته ویل شوي و چې له وژلو نه هم په پښتنو باندې جنسي تېري وکړئ چې ټول عمر د بې ننګۍ پور ورباندې وي، له دې څخه ښکاره ده چې دا ټوپکماران نظر یو پلان ته چې د هغو مشرانو طرح کړی دی دا ډول تېري کوي. ممکن یو هدف هم د افغانستان د شمال او لوېدیځ تصفیه له پښتنو نه وي. تر څو که ورځ یې راغله چې دا سیمې بې له کوم مقاومت نه په شمال کې له تاجک او ازبکستان او په لوېدیځ کې له ایران سره یوځای شي.

ز: ځکه د بشر د حقوقو (H.R) په رپوټ کې له بغلان نه لیکل شوي چې د شورای نظار او سیدکیان اسماعلیه ډلې د پښتنو پر کلیو ذ تعرض په وخت کې هغوی ته ویلي وو: "تاسې پښتانه یئ ستاسو له دې سیمې سره اړیکې نه شته، تاسې باید کابل ته ولاړ شئ، نور دغه سیمه موږ ته پرېږدئ" د دې بشري ټولنې څلور تنه چې د ۲۰۰۲ کال د مارچ او فبروري په میاشتو کې بغلان، سمنګان، بلخ، او فاریاب ولایتونو ته ولاړل او هم یې له هغو مهاجرینو سره چې له کندوز نه بې ځایه شوي وو خبرې وکړې، ټولو ورته ویلي چې د ښځو له ګاڼو او د کور له غلې دانې څخه نیولې تر جنسي تېریو، وهلو او وژلو پورې ورباندې د دې اتنیکي ډلو د لوټمارانو له لوري تحمیل شوي دي.

د بشر دحقوقو اداره (H.R) د رپوټ په پای کې وړاندیزونه لري چې څرنګه د دې حالت مخه ونیول شي. او هم ملګري ملتونه وړاندیزونه کوي چې څه باید وکړي او درېیم په منځ مهاله حکومت کې دوستم، فهیم، او محقق ته ګوته نیسي چې باید د خپلو سرغړونکو کنټرول په لاس کې واخلي، هغوی چې دا جرمونه کوي باید لرې کړل شي او له حکومت سره د دې تېریو په پلټونو کې مرسته وکړي ځکه هغوی هر یو د دې عبورې ادارې غړي دي. په شمال کې پښتانه بیرته په خپلو کورونو او کلیو کې ځای پر ځای کړي او د پخلاینې لاره تر مخه شي.

د بشر د حقوقو او دملګرو ملتونو د بشر د کمیسون د مشرې مېرمن رابین سن له رپوټونونه دا دي اته میاشتې تېرې شوې خو د پښتنو پر ضد، تېري او تعصب دوام لري. عبوري حکومت د دې پر ځای چې مخه یې ونیسي، د هغوی ویاند یوسف نورستانی خبریالانو ته د ۲۰۰۲ په مارچ کې وویل چې د "تیریو رپوټونه مبالغه امیزه دي" دا هغه خبرې ته ورته ده چې خلقیانو به د مهاجرو په باب کوله چې هغه کوچیان دي او له کلونو کلونو راپه دې خوا پاکستان ته اوړي او را اوړي. خدای(ج) دې ظالمان په جزا ورسوي.

اخځونه:

۱- م، ع، رحیم: د افغانانو تاریخ په هند کې ۱۵۴۵ - ۱۶۳۱ م پورې، پاکستان پبلشینګ هوس کراچي ۱۹۶۱

۲- ج، ل، لوس ګومانځ: د هند و افغان د امپراتورۍ پیدا کېدل ۱۷۱۰ - ۱۷۸۰

۳- ای، جی، برل لایډن، هالنډ ۱۹۹۵

۴- ریچارډ تپر [سر محرر]((مقدمه)) ، د په افغانستان او ایران کې د قوم او دولت تر منځ مخالف، ګروم هلم، لندن ۱۹۸۳

۵- نانسي تپر مقاله په همدی کتاب کې.

۶- توماس، جی، بارفیلډ: د ناقلو پښتنو تاثیر په کوچي تګ لاره، د مرکزی اسیا اتحادیه، نیویارک ۱۹۷۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجنیر محمد انعام واک

د افغانستان قومي ـ ژبنی جوړښت

او قومي تجانس

یادونه: دا څېړنیزه لیکنه د واک فونډېشن سروې او څېړنې (۱۹۹۱ــ ۱۹۹۶) هغه لنډیز دی چې د سږ کال د مې د میاشتې پر یوولسمه نېټه د جرمني د کولن په ښار کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې له خوا په رابلل شوي سیمینار کې ما ولوسته.

لیکوال

د افغانستان قومي جوړښت:

د افغانستان قومي جوړښت په ټول افغان نفوس کې د ختې پر بنسټ د افغانستان د قومي ګروپونو له فیصدۍ څخه عبارت دی.

له شپېتمې لسیزې (۱۹۶۰) نه وړاندې په افغاني ټولنه کې په ختې نسب او قوم پورې د ځان د تړلو روحیه پیاوړې وه، خو په هېواد کې د "دولتي حاکمیت" او "ملي احساس" نسبي پیاوړتیا په خلکو کې د قوم او نسب پر ځای په مربوطه اداري سیاسي واحدونو (ولایتونو) پورې د ځان تړلو احساس منځ ته راوست.

د ۱۹ پېړۍ د پای او د شلمې پېړۍ د منځ په کلونو کې یو شمېر ټولنیزو، کلتوري، مواصلاتي او اقتصادي پروژو د افغانیت او افغان کولو (Afghanization) په بټۍ کې د قومي ګروپونو په نسبي ویلې کېدنې یو "لوړ" ملي پیوستون منځ ته راووست. خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموکراسۍ د لسیزې (۱۹۶۴ ـ ۱۹۷۳) ناوړو پایلو شته ملي احساس کمزوری او په دې ډول شته ملي پیوستون نور هم لواړ شو:

په اتیایمه لسیزه کې د "طبقاتي مبارزې" په بڼې کې د یوې ایډیالوژۍ او په ۹۰مه لسیزه کې د "مذهب" په بڼې کې د بلې ایډیالوژۍ د ټولنې او دولت جوړونې ناکام پخلي د شته ملي پیوستون او قومي ژبني جوړښت خام کوشیرونه نور هم وخېژول. په پای کې ټولنه په ۱۹۹۲ـ۱۹۹۶ دوره کې په قومي بنسټونو ټوټه شوه. په اتیایمه لسیزه کې څه پخپله افغانانو او څه بهرنیو محافلو د افغان قومي ګروپونو د نوي تناسب او فیصدیو په وړاندې کولو د قومونو د فیصد دا بالقوه ټولنیزه ستونزه په یوې بالفعل سیاسي ستونزې بدله او هغه یې د نننې افغان سیاست په محراق کې ورننه ایسته.

په دغسې یوه ټولنیز ـ سیاسي چاپېریال کې واک فونډېشن د یوې ټولنیزې پروژې په توګه په ۱۹۹۱ م کال کې په افغانستان کې د قومي ګروپونو د کره فیصدۍ د لاس ته راوړلو کار پیل او په ۱۹۹۶ م کال کې یې په بریالیتوب پای ته ورساوه.

د نفوسو دقیق شمار او د قومونو کره فیصدي به زموږ د وېشلې ټولنې او وران ویجاړ هېواد په فزیکي بیا ودانولو او اقتصادي پرمختیا کې د لنډې مودې او د ملي ټولنې په جوړښت کې به د اوږدې مودې د هدف په توګه لوی لاس ولري.

د واک فونډېشن دا سروې او څېړنه د دې پروژې پای نه، بلکې د پیل ټکی دی. موږ هیله من یو چې راتلونکې او نورې څېړنې به زموږ دا موندنې لا هم غښتلې کړي.

د دې سروې او څېړنې نتایج د ولسوالیو، حوزو او زونونو په تفکیک یو ځل په ۱۹۹۸ کال کې په پښتو او بیا په ۱۹۹۹کال په انګرېزي ژبه په پېښور کې چاپ شول.

موږ دلته په لنډ ډول یوازې د زونونو او ټول هېواد په کچ د قومي ګروپونو دا فیصدي وړاندې کوو.

۱- شمال+ لوېدیز زون (بدخشان، تخار، کندز، سمنګان، بغلان، بلخ، فاریاب، جوزجان، بادغیس، هرات، فراه):

پښتانه په سلو کې ۳۹ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۱۳).
تاجک په سلو کې ۲۱ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې۷).
ازبک په سلو کې ۱۸ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۶).
هزاره په سلو کې ۶ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۲).
ایماق په سلو کې ۶ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۲).

یادونه: د هېواد د ټول نفوس په سلو کې ۳۴ په دې زون کې اباد دي.

۲- مرکزي زون (غور، بامیان، ارزګان):

هزاره، په سلو کې ۵۰ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۳).
پښتانه په سلو کې ۳۵ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۲).
ایماق په سلو کې ۱۲ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۲).
نور اقلیتونه په سلو کې ۱ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۱).

یادونه: د هېواد د ټول نفوس په سلو کې ۶ په دې زون کې اباد دي.

۳- جنوب + ختیز زون:

پښتانه په سلو کې ۷۶ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۳۷).
تاجک په سلو کې ۱۱ (د ټول هېواد د نفوسو کې په سلو کې ۵).
هزاره په سلو کې ۸ (د ټول هېواد د نفوسو په سلو کې ۴).
نور اقلیتونه په سلو کې ۴.

یادونه: د هېواد د ټول نفوس په سلو کې نژدې نیمایي، په سلو کې ۴۹، په دې زون کې مېشت دی.

کوچیان:

ټول کوچیان د افغان نفوس په سلو کې ۱۸، ۱۱.
پښتانه کوچیان د هېواد د ټول نفوس په سلو کې ۹,۹۵.
نور کوچیان د هېواد د ټول نفوس په سلو کې ۱,۳۲.

د قومونو وېش د هېواد په کچ:

۱- پښتانه په سلو کې ۶۲,۷۳.

۲- تاجک په سلو کې ۱۲,۳۸،

۳- هزاره په سلو کې ۹,۰.

۴- ازبک په سلو کې ۶,۱.

۵- ترکمن په سلو کې ۲,۶۹.

۶ ایماق په سلو کې ۲,۶۸.

ټول: ۹۵,۵۸

نور اقلیتونه په سلو کې ۴,۴۲.

ټولټال: ۱۰۰

د افغانستان په شمال+ لوېدیز زون یانې له بدخشان نه نیولې تر فراه پورې په یوولسو ولایتونو کې دا چې تاجک په سلو کې ۲۱، ازبک په سلو کې ۱۸، ترکمن په سلو کې ۸، هزاره او ایماق هر یو په سلو کې ۶ دي. نو، پښتانه په سلو کې د ۳۹ اوسېدونکو په توګه د دې زون اکثریت قوم دی.

د یادونې وړ ده چې د هېواد د ټولو تاجکو په اندازه پښتانه یوازې په شمال + لوېدیز زون او د هېواد د ټولو ازبکو په اندازه تاجک په همدې زون کې اباد دي.

پښتانه: په ټول افغان نفوس کې په سلو کې له ۶۲,۷۳ پښتنو څخه ۲ د هېواد په مرکزي زون ۱۳ د هېواد په شمال + لوېدیز زون په سلو کې ۳۷ په جنوب + ختیز زون او په سلو کې پاتې ۱۰ یې د کوچیانو په توګه ژوند کوي.

تاجک په ټول افغان نفوس کې په سلو کې له نوموړو دولسو (۱۲) تاجکو څخه (۷) یې له هندوکش نه هاخوا په شمال ختیز کې له بدخشانه نیولې په لوېدیز کې تر فراه پورې په یوولسو ولایتونو کې او پاتې (۵) یې په عمده ډول په ختیځ ـ مرکزي ولایتونو یانې کاپیسا، پروان او کابل کې اباد دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واک فونډېشن د سروې او څېړنې په نتیجه کې د قومونو وېش ښیي چې اصلي تاجک مېشته سیمې د پروان، کاپیسا، تخار او بدخشان ولایتونه دي. په نورو ولایتونو کې لکه کابل، بغلان، کندز، بلخ، جوزجان کې تاجک حاشیوي او څېرمه ییز نفوس لري. نو که د پورتنیو څلورو ولایتونو اوسېدونکي ټول هم تاجک وګڼل شي، بیا هم د دې ولایتونو نفوس ۲۰۷۵۷۴۹ (۱۹۹۰کال) د ټول افغان نفوس په سلو کې ۱۲ جوړوي، خو داسې نه ده:

د کاپیسا ولایت ۵۳ په سلو کې د پروان د ولایت ۶۰ په سلو کې د تخار د ولایت ۴۵ په سلو کې او د بدخشان د ولایت په سلو کې ۱۷ اوسېدونکي غیر تاجک دي. یانې د دې څلورو ولایتونو ټول تاجک په منځنۍ توګه د دې ولایتونو په سلو کې ۵۷ نفوس جوړوي. چې دا د افغانستان د ټول نفوس په سلو کې ۷ کېږي، په سلو کې پاتې ۵ تاجک په نورو ولایتونو کې مېشت دي.

هزاره:

بامیان په مرکزي افغانستان کې هغه هزاره مېشته سیمه ده، چې د افغانستان د ټول نفوس په سلو کې یوازې څه ناڅه ۲ هزاره ګان په کې اباد دي. په عمومي ډول په ټول افغان نفوس کې په سلو کې ۲ هزاره په شمال + لوېدیز زون په سلو کې ۳ په مرکزي زون او په سلو کې پاتې ۴ یې په جنوب + ختیز زون کې مېشت دي.

د واک فونډېشن په عقیده د هزاره ګانو لپاره د فیصدي د ۶ (L.Dupree) او یا د ۱۹ (CIA) اعداد هېڅکله هم د منلو وړ نه دي.

د بامیانو هزاره ګان په سلو کې نژدې دوه ۱,۷.

د ارزګان ولایت د شهرستان او دایکندي د دوه ګڼ مېشته ولسوالیو په ګډون د دې ولایت ټول هزاره ګان د دې ولایت په سلو کې ۴۷ نفوس جوړوي؛ چې دا پخپل وار د هېواد د ټول نفوس په سلو کې ۳,۱ کېږي.

د غزني ولایت هزاره ګان د دې ولایت د نفوسو په سلو کې ۴۵ دي، چې دا د ټول افغان نفوس په سلو کې ۹,۱ کېږي.

د هېواد نژدې نهمه برخه هزاره ګان (۰,۹) په کابل او پروان کې اباد دي.

نو د همدې ولاتونو هزاره ګان د هېواد د ټول نفوس په سلو کې څه ناڅه ۶ هزاره ګان جوړولای شي. په سلو کې پاتې درې هزاره ګان په لوګر، وردګ، بادغیس، بلخ، کندز، جوزجان، او سمنګان کې مېشت دي.

کوچیان: د افغان نفوس په سلو کې ۱۱,۱۸ دایمي یا اصلي کوچیان دي. د کوچیانو په سلو کې ۸۹ پښتانه دي چې د افغان نفوس په سلو کې ۹,۹۵ کېږي، نور کوچیان د هېواد د ټولو کوچیانو په سلو کې ۱۱ دي، چې دا د هېواد د ټول نفوس په سلو کې ۱,۲۳ کېږي.

د افغانستان ژبنی جوړښت:

افغان ژبنی جوړښت هم یو وېشلی جوړښت دی. د ملګرو ملتونو د معلوماتو او یونیډیټا (UNIDATA) د ۱۹۹۱ کال د سروې او څېړنې له مخې په افغانستان کې د بېلو بېلو ژبو د ویونکو منځنی حد په لاندې ډول دی:

دري ژبي په سلو کې ۴۸.
پښتو ژبي په سلو کې ۴۰.
ازبکي ژبې په سلو کې ۵,۸.
ترکمني ژبې په سلو کې ۱,۴.
بلوڅي ژبې په سلو کې ۱,۸.

د ختې پر بنسټ د واک فونډېشن او د ژبې پر بنسټ د ملګرو ملتونو د نوموړې سروې د نتایجو له پرتلې نه جوته ده چې افغان قومي او ژبني جوړښتونه یو پر بل کې ننوتي دي. یانې یو شمېر

افغاني قومي ګروپونه په کلتوري - ژبني لحاظ يو په بل کې ورک شوي دي. پښتانه او هزاره زيات ورک شوي قومي جوړښتونه دي.

موږ له نوموړې پرتلې څخه په ټول هېواد کې په ژبني بنسټ د ورکو شويو قومي ګروپونو فيصدۍ لاس ته راوړې دي. دلته يوازې څو مثالونه وړاندې کوو.

په فراه کې په سلو کې ۵۵، په هرات کې په سلو کې ۳۳، په غور کې په سلو کې ۴۱، په پروان کې په سلو کې ۲۱، په کابل کې په سلو کې ۴۲ او په پای کې په ټول هېواد کې په سلو کې ۷,۷۳ پښتانه له کلتوري ژبني پلوه ويلي شوي دي.

هزاه ګان، ايماق، ازبک او ترکمن هم په همدې ډول له کلتوري ژبني لحاظ ويلي شوي دي. داسې چې هزاره ګان او ايماق څه ناڅه په سلو ۳۳.

ازبکي ژبې په سلو کې ۵,۸.

ترکمني ژبې په سلو کې ۱,۴.

د يادونې وړ ده چې يو شمېر تاجک (ا) د پکتيکا ولايت په ارګون، د ننګرهار ولايت د چپلياو او روداتو په ولسواليو او د کونړ ولايت په دم کلي کې په ژبني لحاظ پښتانه شوي دي. د ننګرهار ولايت د خوږيانيو د ولسواليو د قليغو په کلي کې نژدې پنځوس کورنۍ اباد قزلباش د ژبې له پلوه پښتانه او د مذهب له مخې په مطلق ډول (سنيان) شوي دي. دا يو نادر مثال دی چې مذهبي چاپېريال د ګوتو په شمار خلک په مذهبي لحاظ اړولي دي.

د واک فونډېشن څېړنې ښيي چې مذهبي برلاسۍ يا مذهبي اکثريت په افغانستان کې قوميت نه دي اړولي. د مثال په ډول د بدخشان ولايت د کران او منجان روشان، شغنان، واخان او زيباک د ولسواليو اسمعيليه تاجک شيعه ګان اوس هم په ختيه تاجک دي. قزلباش د ژبې له پلوه پښتانه او د مذهب له مخې په مطلق ډول (سنيان) شوي ديز دا يو نادر مثال دی چې مذهبي چاپېريال د ګوتو

په شمار خلک په مذهبي چاپېريال د ګوتو په شمار خلک په مذهبي لحاظ اړولي دي.

د واک فونډېشن څېړنې ښيي چې مذهبي برلاسيو يا مذهبي اکثريت په افغانستان کې قوميت نه دي اړولي. د مثال په ډول د بدخشان ولايت د کران او منجان روشان، شغنان، واخان او زيباک د ولسواليو اسمعيليه تاجک شيعه ګان اوس هم په ختکه تاجک دي. قزلباش شيعه ګان (پرته له پورتنۍ استثنا نه) د يوه ډېر کوچني اقليت په توګه چې د پښتنو، تاجکو او نورو سني قومونو سره ګډ اوسېږي اوس هم قزلباش دي. د بغلان د ولايت د دهنه غوري، دوشي او پلخمري د ولسواليو اسمعيليه شيعه ګان هم په ختيه هزاره پاتې دي. سره له دې چې سني او شيعه هزاره ګانو د نورو افغان قومي ګروپونو په څېر نړيوالې نه دي مات کړي بيا هم په باميان، بلخ، کندز، ارزګان، جوزجان او غزني کې هماغسې هزاره ګان پاتې دي.

نو ويلای شو چې: برلاسي په افغانستان کې په عمومي ډول کلتوري ـ سياسي وه! نه قومي او مذهبي يانې د اکثريت مذهب نه اقليتي مذاهب او نه يې د اقليتونو قوميت، يو هم نه دي اړولي. همدې کلتوري ژبنۍ برلاسي منځ ته راوستې وه.

په افغانستان کې د قومونو د ويلي کېدلو او ژبنې ورکېدنې عدد زموږ د څېړنې له مخې ۲۱ دي. يانې، په ټول افغانستان کې د غيرتاجک قومي ګروپونو ۲۱ تنه له کلتوري ـ ژبني پلوه فارسيوان شوي دي. نو افغان ژبنی جوړښت په لاندي ډول ګڼلای شو.

د پښتو ژبني جوړښت په سلو کې ۵۵، لومړنی مستقل ژبنی ګروپ.

دري ژبنی جوړښت په سلو کې ۳۳، دويم ژبنی خو ائتلافي ګروپ:

په دې ډول چې تاجکو په ژبني لحاظ:

په سلو کې څه ناڅه ټول هزاره ګان،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سلو کې سل واړه ایماق.
په سلو کې ۱,۲۹ ترکمن،
په سلو کې ۰,۳ ازبک،
او پـه سـلو کـې نـژدې اتـه (۷,۷۳) پښـتانه پـه خـپل ځـان کـې ویلـي کړي دي. نو د افغانستان ژبنی جوړښت په لاندې ډول دی:
پښتون ژبنی جوړښت په سلو کې ۵۵.
تاجک، ژبنی جوړښت په سلو کې ۳۳.
هزاره ژبنی جوړښت په سلو کې څه ناڅه صفر.
ازبک ژبنی جوړښت په سلو کې ۵,۸.
ترکمن ژبنی جوړښت په سلو کې ۱,۴.

قومي تجانس:

یـو پـه بـل کـې د قومـي ـ ژبنـي ګـروپونو ویلـي کېـدل او ورکېـدل عامـه خبره ده.

نـه یـوازې پـه افغانسـتان، بلکـې پـه درسـته بشـري ټولـنه کـې دا ویلـي کېـدل لـیدل کېـږي. دا ویلـي کېدنـه پـه لـنډه مـوده کـې کلـتوري او پـه پـای کـې د ملـي ټولـنې د جوړېـدو پـه درشـل کـې قومـي تجـانس مـنځ تـه راوړي.

طبعـي قومـي تجـانس پـه افغانسـتان کـې د نولسـمې پېـړۍ لـه پـای څخـه کمـزوری شـو. د ۱۹مـې پېـړۍ تـر پایـه ۱۸۹۳ قومـي تجـانس پـه افغانسـتان کـې څـه ناڅـه ۸۰ و.اوس قومـي تجـانس ۶۳ او کلـتوري ژبـنی تجـانس د پښـتو ژبـې پـه بنسـټ ۵۵ او د دري ژبـې پـر بنسـټ ۳۳ دي.

قومـي تجـانس پـه پاکسـتان کـې ۴۸، پـه ایـران کـې ۴۵,۶، پـه تاجکسـتان کـې ۶۲، پـه ازبکسـتان کـې ۷۱ او ترکمنسـتان کـې ۶۵ دي.

پـه پاکسـتان کـې پـه سـلو کـې ۲۳، پښـتانه پـه پنجابـي، سـرایکي، سـندي او بلوڅـي کلـتور کـې ویلـي شـوي دي، نـه یـوازې پښـتانه، بلکـې

د پښتنو په ګډون ټول پاکستان مېشت پورتني قومي ژبني ګروپونه په (پنجابي قومي - ژبني) ګروپ کې ویلي شوي دي. ویلای شو چې په پاکستان کې قومي تجانس ۴۸ دی، خو کلتوري - ژبني تجانس تر دې ډېر اوچت دی.

په ایران کې غټ قومي ګروپ فارس دی. چې د ایران د ټول نفوس په سلو کې ۴۵,۶ کېږي. د ایران ملي ژبه فارسي ده. د ایران نور غټ او واړه قومي ګروپونه اذري، کرد، عرب، بلوڅ، قشقاري، ترکمن، بختاري، لر ارمنیان او نور ټول او ټول په فارسي کلتور کې دل شوي دي.

ویلای شو چې د پاکستان په څېر په ایران کې هم ژبنی کلتوري تجانس د قومي تجانس نه ډېر اوچت دی او لیدل کېږي چې:

په ایران کې اقلیتونه د اکثریت په کلتوري ژبني بټۍ کې ویلي شوي دي.

په پاکستان کې د غټو او کوچنیو قومي ګروپونو د کلتوري ویلي کېدنې په نتیجه کې یو نوی قومي ژبنی جوړښت منځ ته راغلی دی، خو؛

په افغانستان کې د غټ قومي ګروپ پښتانه په ګډون یو شمېر کوچني قومي ګروپونه په تېره بیا هزاره او ایماق په یوه کوچني قومي خو پیاوړي قومي ژبني ګروپ، تاجک کې ویلي شوي دي.

د کلتوري ویلي کېدنې بهیر په پاکستان او ایران کې د پاملرنې وړ ملي احساس منځ ته راوستی دی، خو په افغانستان کې په تاجک کلتوري بټۍ کې په سلو کې د ۲۱ غیر تاجک قومي ګروپونو له ویلي کېدنې سره سره بیا هم ملي احساس او د ملي ټولنې د جوړېدو یو "افغان" بهیر بریالی نه دی.

د تېرو څلوېښتو کلونو سیاسي ـ کلتوري تجربو وښوده چې افغان قومي توکي د ملي ټولنې د جوړېدو په افغان بټۍ کې هماغسې لوړ پراته دي، لکه د کمونېزم د ۷۰ کلن پخلي په بټۍ کې د مرکزي اسیا قومي توکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاره ده چې د قومي تجانس او د ملي ټولنې د جوړېدو لپاره تاجک کلتوري بڼې په سلو کې په خپل ۱۲ قومي ظرفیت په سلو کې د پاتې ۸۸ افغان قومي ظرفیت د ویلي کېدو لپاره ډېره کوچنۍ ده. ویلای شو د قومي تجانس او ملي ټولنې د جوړېدو لپاره ۶۳ پښتون قومي ظرفیت او ۵۵ پښتون کلتوري ژبنی ظرفیت مناسب ظرفیتونه دي، خو؛ بیروکراسۍ له دوه نیمو پېړیو او ایډیالوژۍ له نیمې پېړۍ راهیسې د ملي ټولنې د جوړېدو لپاره په افغان پټۍ کې د قومي جوړښت د ویلي کولو ناکامې تجربې کړې دي.

د پښتو ژبني جوړښت مخالف مثلث

الف، ایډیالوژي:

۱- یو نیم افغان سیاسي سازمان، لکه د افغان ملت ګوند، چې څه یې پرون او څه یې نن د ډموکراتیکو اصولو له مخې له کلتوري پلوه د پښتون ژبني جوړښت په بنسټ د ملي ټولنې په جوړېدو باندې ټینګار کړی خو په عمل کې یې څه غټ ګام نه دی اوچت کړی.

۲- د داسې ایډیالوژیو په تېره ولاړ سیاسي سازمانونه چې د ژبې ستونزه ورته ملي ستونزه نه ښکارېده او نه ښکاري، او نن دې سازمانونو ته یوازې او یوازې پښتانه غړي پاتې دي.

پښتانه خلقیان او پښتانه مذهبي بنسټپالي د مثال په توګه اخوانیان او طالبان.

پښتانه خلقیان: سره له دې چې د خلقیانو د لنډمهالي حاکمیت په دوره کې د ژبې او قومي په بنسټ نه، بلکې د اجتماعي ـ اقتصادي طبقه بندۍ په بنسټ د اکثریت او اقلیتونو تفکیک له یوې خوا او د اکثریت او اقلیتونو ټولو ژبو ته د ملي او یوې ته په دولتي ـ رسمي سترګه په کلتوري له بلې خوا، د ژبې دملي مسئلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حل پالیسي د ستالیني مکتب د ایډیالوژیک تاثیر لاندې وه، خو بیا هم په دې لاره کې په یوه نه یوه بڼه څه کار وشو.

پښتانه اخوانیان: دوی لا هم د "پښتو او فارسي په اسلام کې نه شته" او د "اکثریت او اقلیت په اسلام کې نه شته" په نظریاتو باندې کلک ولاړ دي.

یو څوکسان او یوه نیمه سیاسي حلقه شته چې د پښتو پښتو خبره کوي، خو د هغوی د دې خبرو په وړو کې د هغوی د ایډیالوژۍ شګه ګډه ده او له پښتو نه د یوه سپر کار اخلي.

پښتانه بنسټپالي لکه څنګه چې په شلمه پېړۍ کې د خپل ایډیالوژیک انجماد په تېره کلک ولاړ و، نن په یوویشتمه پېړۍ کې هم هماغسې ولاړ پاتې دي. دوی ته د ژبې ملي ستونزه او نور ملي منافع له خپلې ایډیالوژیکي ونې نه ډېر ټیټ ښکاري.

ایا په ختې پښتنه مذهبي بنسټپالنه هم شته؟

اسلامیزم په ټوله مرکزي او جنوبي اسیا کې په پښتنو کې ډېره وده وکړه، خو دا چې ایډیالوژي قومي پولې نه پېژني او هغه ماتوي هم. نو؛ پښتون اسلامیزم شونی دی؟

ایا د طالبانو دوره د پښتون اسلامیزم دوره وه؟ که د پښتون نشنلیزم؟

او که د دې دواړو "ایزمونو" د ګډون او امتزاج دوره؟

ځینې افغاني پوهانو د طالبانو دوره د پښتون نشنلیزم دوره ګڼلې ده او ځینې یې پښتون اسلامیزم ګڼي. خو دا یوه درنه تېروتنه او سرسري نظر دی.

واک فونډېشن د ۱۹۹ کال په وروستیو دریو میاشتو کې په پاکستان او افغانستان کې د یوې سروې په ترڅ کې له ۲۰۰۰ دوه زرو تنو باخبرو افغانانو څخه د طالبانو "د سیاسي ایډیالوژیک" هویت پوښتنه وکړه. په سلو کې ۸۶ کسانو نه یوازې د طالبانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تحـریک "پښـتون نشـنلېزم" او "پښـتون اسـلامیزم" و نـه ګانـه، بلکې هغه یې سوچه بنسټپالې اسلامي وباله.

واقعیـت دا دی چـې لـه تیوریکـي پلـوه هـم نـه پښتـنه مذهبـي بنسـټپالنه شـته او نـه پـه عملـي لحـاظ مذهبـي بنسـټپالنه، د ۱۹۹۲ کـال نـه تـر ۲۰۰۰ کـال پـورې د اخوانـیانو او طالـبانو پـه خـپلو دواړو بنوکـې نـه د پښـتو ژبـې او نـه د نـورو پښتنـي او افغانـي ارزښـتونو پـه یوه تیږه هم و نه درېده، نو ویلای شو چې:

ایډیـالوژي پـه خـپلو دواړو "کمونیسـي" او "مذهبـي" بنـو کـې د پښتو ژبنی جوړښت په وړاندې د مخالف مثلث یو کونج جوړ کړ.

ب، بیروکراسي:

بیروکراسـي نـه د افغانسـتان د ۱۳۴۳ ل کـال د اساسـي قـانون درېیمه مـاده چې پښـتو او دري ژبـې د هېـواد رسـمي ژبـې ګڼـي او نـه د همدې اساسـي قـانون پېنځه دېرشـمه ۳۵ مـاده چې پښـتو ژبـه د هـیواد ملـي ژبـه "ګڼـي" یـوه هـم پـه رسـمیت نـه پېژنـي، بیروکراسـي نـه پښـتو لیکـي او نـه پـه پښـتو غږېـږي. بېروکراسـي پـه واقعیـت کـې یـوازې او یوازې دري ژبه د هېواد رسمي او ملي ژبه منلې ده.

یانې:

بېروکراسي د پښتو ژبې جوړښت د مخالف مثلث راس.

ج:

یـوه ډـله دوه اتشـه غـیر ګونـدي پښـتانه څېړونکـي او لـیکوالان شـته چـې سـوچه پښـتو لیکـي او لـه هـر چـا زیـات د پښـتو ژبـې جوړښـت ملاتـړ کـوي، خـو دا ښاغلـي پـه خـپلو کورنـو کـې لـه خـپلو ماشـومانو سره په پښتو ژبه نه غږېږي.

لـه یـو غـیر پښـتو ژبـي افغـان سره څـو کسـه ناسـت پښـتو ژبـي افغانـان په دري ژبه غږېږي.

ځیـنې پښـتانه څېړونکـي د پښـتو ژبـې شـپږ اوه سـوه څېړنـیز کـتاب په پښتو، خو سریزه یې په دري ژبه لیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډول درانه څېړونکي لیکوالان، پښتو ژبي پښتانه او فارسیوان پښتانه او د پښتو ژبنی جوړښت انقلابي غوښتونکي په لوی لاس د پښتو ژبنی جوړښت د مخالفینو تبر ته لاستی اچوي.

ویلای شو چې په بېروکراسۍ پورې نښتي ښاري شوي او محافظه کار پښتو روښانفکره قشر لږ تر لږه له دغسې یوه کلتوري انحطاط او لوېدنې سره وران نه دی، یانې دا دول کلتوري ـ ژبني بهیر د پښتو ژبني جوړښت د مخالف قشر بل کونج.

ئنلو یر

ایدیالوژۍ، بېروکراسۍ او نوموړي کلتوري ـ ژبني بهیر د پښتو ژبني جوړښت پر وړاندې د مخالف مثلث جوړ کړی.

واقعیت دا دی چې قومي جوړشت بېله کلتوري - ژبني جوړښت څخه یو کمزوری او بې بنسټه جوړښت دی. دا خو ژبنی جوړښت او بنسټ دی چې قومي جوړښت ښکته پورته بیایي.

کلتوري - ژبنی جوړښت په افغانستان کې پښتانه په سلوکې ۱۳؛
او هزاره ګان په سلو کې سل را ښکته کړي.

خو،
تاجک یې درې ځلې پورته کړي دي.

پورتنۍ څېړنې او ارقام ښیي چې:

پښتون "قومي اکثریت" په واقعت کې په سیاسي لحاظ پر یوه کلتوري اقلیت بدل شوی دی.

پښتو ژبه له "یوه سیاسي واقعیت" نه یوه کمزوري کلتوري واقعیت" ته راښکته شوې ده.

په حقیقت کې قومي جوړښت د یوې تولنې بطي او "ژبني جوړښت" یې سیاسي پوله ده. یو په بل باندې د دې پولو لړول مطلوب قومي تجانس منځ ته راوړل شي.

وړاندیز

پښتو ژبنی جوړښت له مخالف سیاسي کلتوري مثلث نه لږ تر لږه د خلاصون درې پخې رسمي، ملي او دموکراتیکې لارې لري:

د نوموړي اساسي قانون د دریمې مادې له مخې د پښو ژبې رسمي موقف؛ د همدې اساسي قانون د ۳۵ مادې او د اکثریت د ژبې په توګه د پښتو ژبې ملي موقف؛

او په مرکزي او جنوبي اسیا کې د یوې سیمه ییزې ژبې سیمه ییز موقف،

نو؛

د پښتو ژبني جوړښت غوښتونکي، د تولنې د کلتوري واقعیتونو په توګه د هېواد نورو ژبو ته په احترام، د پښتو ژبې د کلتوري او علمي انکشاف لپاره نوموړي لارې خپلولی شي.

تر څو پښتو ژبه له نننې کمزوري "کلتوري واقعیت" نه "سیاسي واقعیت" ته اچته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنمل محمداسمعیل یون

راتلونکې لویه جرګه او انتخابات

تشویشونه، اټکلونه او وړاندیزونه

تشویشونه: وخت او ژوند د باد او اوبو مثال لري، ډېر ژر ژر تېرېږي او شاته نه ګوري. هوښیار خلک هغه دي چې له وخت څخه پر خپل وخت ډېره ګټه پورته کړي، رحمان بابا خو ان تېر وخت او تېر ساعت د لحد مړی ګڼي چې ان په سختو ژړاګانو هم نه را ژوندی کېږي او نه بېرته لاس ته راځي.

د بن د تړون او د بېړنۍ لویې جرګې د پرېکړو له مخې د همدې بېړنۍ لویې جرګې تر جوړېدو یو نیم کال وروسته د اساسي قانون د تصویب لپاره بله لویه جرګه رابلل کېږي او تر هغه وروسته بیا د شپږو میاشتو په بهیر کې عمومي انتخابات کېږي او په نتیجه کې به یو منتخب حکومت رامنځ ته کېږي. اساسي قانون، لویه جرګه، انتخابات او منتخب حکومت هغه ډېرې ستري سیاسي مسئلې دي چې د افغانانو او افغانستان برخلیک ټاکي. د زمانې څرخ په ډېره بیړه تاوېږي، خو زموږ ولس په تېره بیا ملي سیاسي ډلې، ملي شخصیتونه او نورې سیاسي ډلې لا تر اوسه کوم فعال سیاسي تحرک، خوځون او فعالیت نه لري او ددې طلایي وخت طلایي شېبې یې له لاسه وځي. راتلونکې لویې جرګې او انتخاباتو ته خورا کم وخت پاتې دی که سیاسي ډلې همداسې ویدې پاتې شي او یا هم نوې متحرکې سیاسي ډلې او ګوندونه رامنځته نه شي، نو داسې اټکل کېږي چې د افغانستان راتلونکې به تردې هم مبهمه او بدتره شي.

که چېرې په هېواد کې د ملي ګوندونو همدا ډب حالت همداسې ډب پاتې شي او د اوسنۍ واکمنې انحصارګرې ډلې پر وړاندې یو ملي بدیل، جبهه او ائتلاف جوړ نه شي او د هېواد په سیاسي چارو کې د اوسنۍ واکمنې سیاسي ډلې لاس همداسې خلاص پاتې شي نو د سترو سیاسي ناورینونو د پېښېدو اټکل کېدی شي چې ځینې یې دلته په ګوته کوو:

اټکلونه:

الف_ د بدیل مخنیوی: اوسنۍ واکمنه سیاسي ډله غواړي تر راتلونکې لویې جرګې پورې په هېواد کې هېڅ یوه لویه سیاسي ډله او جبهه چې ددوی ګټو ته خطر او ضرر پېښولای شي رامنځ ته نه شي، دوی غواړي همدا حالت تر لویې جرګې پورې همداسې وساتي. که چېرې دوی تر بلې لویې جرګې پورې له پوځي پلوه همداسې برلاسي پاتې شي، نو بیا هم لویه جرګه تر خپل اغېزلاندې راوستلای شي، لکه څنګه چې دې جرګه کې امریکایانو او ملګرو ملتونو دوی ته د ویتو حق ورکړ او سولې ته دګوابښ په پلمه یې دوی ته امتیازونه ومنل، نو بله لویه جرګه هم همداسې وګڼه. واکمنه انحصارګره ډله غواړي د زور او پیسو په وسیله د قوي اپوزیشن مخه ونیسي، هر مخالف ته د طالب او القاعدې نوم او رنګ ورکړي او د هغو د ځپلو لپاره د بهرنیو ځواکونو په تېره بیا د امریکایي ځواکونو پام راواړوي.

ب_ راتلونکی اساسي قانون: د راتلونکي اساسي قانون سوده دیوه ځانګړې کمیسیون له خوا ترتیبېږي او لویې جرګې ته د تصویب لپاره وړاندې کېږي، په اساسي قانون کې به دوه موضوعګانې تر نورو زیاتې جنجالي وي، یوه د فېډرېشن موضوع او بله د ملي ژبې موضوع. د فېډرېشن پلویان اوس دومره ځواکمن نه دي، خو کېدی شي په افغانستان کې د یو مرکزي حکومت موضوع د زیات تائید وړ وګرځي، نو د پښتو ژبې هغه خپل حقوق چې د ۱۳۴۳ل کال اساسي قانون کې ورته ورکړل شوي او هېڅکله عملي نه شول، هغه هم کېدی شي له ګوابښ سره مخامخ شي، ځکه چې اوس د پښتو ژبې هغه ډېر شعوري مخالفین په بشپړ واک کې

دي، دوی به اوس هڅه کوي چې پر کمیسیون خپل فشار راولي چې د اساسي قانون ددې مادې متن بدل کړي او بیا به په لویه جرګه کې د خپلو پلویانو له لارې هڅه وکړي د پښتو ژبې حق سلب کړي. د فېډرېشن او ژبې له موضوع پرته په اساسي قانون کې نورې موضوعګانې ځکه د زیات تشویش وړ نه دي چې هغه پر ټول ولس، پر شمال وجنوب، ختیځ او لوېدیځ یو شان تطبیقېږي.

ج ـ عمومي ټاکنې (انتخابات): په اساسي قانون کې به د انتخاباتو ماده هم راځي او کېدی شي د یوې بلې ځانګړې ضمیمې په توګه د انتخاباتو قانون جوړ شي، د هېواد د راتلونکي سیاسي برخلیک او حکومت په ټاکلو کې د انتخاباتو قانون تر ټولو مهم رول ادا کوي، دلته مهمه خبره داده چې د انتخاباتو قانون د ټولنیز عدالت او ټولنیزو واقعیتونو پر بنسټ جوړېږي او که نه؟ دا هم تر اوسه معلومه نه ده چې د انتخاباتو د قانون بشپړ متن لویې جرګې ته وړاندې کېږي او که نه؟ که چېرې د راتلونکو انتخاباتو لایحه د بېړنۍ لویې جرګې د ځانګړي کمیسیون د انتخاباتو په شان وي، نو بیا خو ښکاره خبره ده چې ټولنیز عدالت تر پښو لاندې کېږي، د بېړنۍ لویې جرګې د انتخاباتو یوه بېلګه به وړاندې کړو: په بېړنۍ لویه جرګه کې د لغمان له ولایت څخه ټول (۲۵) له لوګر څخه ټول (۱۸) خو له پنجشېر ولسوالۍ څخه له بېلابېلو لارو تر (۳۰) تنو هم زیات راغلي وو. د بدخشان اداري واحدونه له (۱۳) څخه (۲۸) ته پورته شوي وو. د انتخاباتو په قانون کې به حتما د اداري واحدونو او نفوسو خبره زیاته مطرح کېږي. دې کې بیا د ټولنیز عدالت تر پښو لاندې کولو اټکل زیات دی، یو خو دا چې په تنظیمواکۍ کې استاد رباني په خپل سر د تاجک مېشتو سیمو اداري واحدونه زیات کړي او د نفوسو په اټکل کې هم کېدی شي مبالغه وشي لکه په تېره لویه جرګه کې چې دا کار وشو، په بېړنۍ لویه جرګه کې د خوست یو وکیل محمداکبر نېکزاد استاد رباني ته د پارلمان د اشخاصو د ټاکنې په برخه کې وویل: "استاد در افغانستان شما (تاجیکها) اکثریت هستید یا ما (پشتونها)؟" استاد رباني ورته وویل: "شما" نو نېکزاد صیب ورته وویل: " دا نو چې زه په لویه جرګه کې له هر لسو تنو څخه یو تن د

پارلمان د غړو په توګه ومنم نو دې کې خو ته اکثریت کېږي او موږ په اقلیت کې راځو. نو دا خو معلومېږي چې تاسو او د لویې جرګې کمیسیون له موږ سره درغلي کړې او زموږ حق مو سلب کړی. اکثریت مو په اقلیت بدل کړی. نو هغه پارلمان چې اکثریت په کې په اقلیت بدلېږي نو موږ یې ولې ومنو؟ ښه به دا وي چې له هر ولایت څخه دوه دوه تنه پارلمان ته راشي". استاد رباني چې د اکبر نېکزاد دا خبرې واورېدې نو غلی شو او څه ځواب یې نه درلود.

نو ګه د انتخاباتو په قانون کې بیا هم څوکۍ په همدې ډول وویشل شي، لکه د بېړنۍ لویې جرګې له خوا چې ویشل شوې وې. نو ښکاره خبره ده چې د انتخاباتو په نتیجه کې به یو ملي حکومت رامنځته نه شي. ځکه چې د هېواد اکثریت به په لومړي ګام کې له واکه محروم شي.

د- راتلونکې لویه جرګه: تر اوسه دا معلومه نه ده چې د راتلونکې لویې جرګې لپاره بیا انتخابات کېږي او که نه؟ یا همدا وکیلان لویې جرګې ته ځي؟ او که نه په دې برخه کې به څه کمی وزیاتی او یا غورچاڼ کېږي؟ او که غوراوی کېږي دا به دچا له خوا کېږي؟ د انتسابي غړو، وزیرانو او والیانو د ګډون مسئله به چې اکثره د واکمنې ډلې پلویان وو څنګه اوارېږي؟ دا ټولې هغه پوښتنې دي چې باید تر لویې جرګې ډېرې دمخه سپینې او اوارې شي. که لویې جرګې ته د همدې انتسابي غړو په ګډون همدا ترکیب بیا راشي او واکمنه ډله هم تر هغه وخته په همداسې قوت کې پاتې وي او بهرنیان یې هم همداسې ملاتړ وکړي، نو داسې دې وګڼل شي چې نه به داسې اساسي قانون تصویب شي چې هغه پر عدالت ولاړ وي او نه به هم د انتخاباتو عادلانه قانون.

هـ- راتلونکې انتخابات: راتلونکې انتخابات د راتلونکې لویې جرګې، اساسي قانون او د انتخاباتو د لایحې له کیفیت څخه ښه څرګندېږي، که چېرې لویې جرګې ښه وړتیا درلوده او د پوره عدالت پر بنسټ یې اساسي قانون تصویب کړ او تر هغه وروسته د انتخاباتو قانون هم د ټولنیز او ملي انډول او عدالت پر بنسټ ولاړ و. نو بیا خو د راتلونکو انتخاباتو نتیجې هم

مثبتې بوله، کله چې د انتخاباتو نتیجې د عام ملت د هیلو ښکارندويې وي، نو د هغو پر اساس به جوړ شوی حکومت هم ملي او د ولس د خوښې وړ وي او که په پورته ټولو مسایلو کې درغلي شوې وه، نو حکومت یې هم همداسې بې کفایته او بې ثباته وګڼه.

و- د ټاکنو د نتیجو تضمین: تر ټولو ستره او سیاسي وېره د انتخاباتو د نتیجو تضمین دی، که چېرې په افغانستان کې رښتیني انتخابات هم وشي او د ولس د خوښې استازي په ټاکنو کې غوڅ بری هم ترلاسه کړي، خو دې سره سره بیا هم واکمنه نظامي ډله د واک له اساسي لېږد څخه ډډه وکړي نو ایا داسې کوم تضمین او سرچینه شته چې واکمنه ډله دې ته اړه کړي چې واک نوي منتخب حکومت ته پرېږدي؟

په خواشینۍ سره باید ووایو چې تر اوسه داسې کوم تضمین او د واک کومه بله سرچینه نه شته چې واکمنه ډله واک پرېښودو ته اړه کړي. په افغانستان کې اوس د واک اساسي سرچینې بهرني پوځي ځواکونه او په کورنۍ کچه د نظار شورا پوځي سیاسي ډله ده، بهرني پوځونه نه غواړي چې په افغانستان کې د ټولنیز عدالت د تضمین او تامین لپاره خپله وینه قربان کړي، غوره مثال یې همدا تېره بېړنۍ لویه جرګه ده.

دا واقعیت ټولو ته څرګند دی، چې که پخوانی پاچا اعلیحضرت محمدظاهرشاه په لویه جرګه کې ځان کاندید کړی وای نو (۸۰ ـ ۹۰) سلنې وکیلانو هغه ته رایه ورکوله، خر د نظار شورا د مخالفت له وجې هغه ځان کاندید نه کړ او امریکایانو نه غوښتل له نظار شورا سره د جګړې او یا د هغوی د خپګان په بیه د شاه ملاتړ وکړي، په دې وخت کې له ملګرو ملتونو او امریکایي پوځونو پرته بل مطرح قوت نه و چې پر نظارشورا باندې یې د زور له لارې د ولس حق منلای وای. کله چې پخوانی پاچا له خپلې کاندیدۍ تېرشو، نو په کاندیدانو کې تر ښاغلي حاه مرزي بل غوره شخص نه و، نو ځکه وکیلانو هغه په ډېر اکثریت یانې (۱۵۰۰) رایو څخه په (۱۲۹۵) رایو د هېواد د مشر په توګه په دې نیت چې د اوسنۍ واکمنې ډلې انحصاري واک پای ته ورسوي.

خو کله چې د حکومت د جوړېدو خبره شوه بیا له جرګې څخه واک واخېستل شو او خبره د پردې شاته ولېږدول شوه. نظار شورا ځکه اساسي پوستونه او کابینه انتخاباتو ته وړاندې نه کړه چې دوی پوهېدل د انتخاباتو له لارې یې نه شو ګټلای. د لویې جرګې د رئیسه هیئت د پنځو څوکیو لپاره انتخابات دوی ته غوره بېلګه وه، چې د نظار شورا یا پنجشېر ولسوالۍ دکاندیدانو له جملې څخه یو تن هم بریالی نه شو، نو کله چې د جرګې د رئیسه هیئت څوکۍ نه شي ګټلای، نو وزارتونه به څنګه وګټي؟

همدا علت و چې بیا یې له خپل نظامي زور څخه ګټه پورته کړه، کرزی صیب امریکایان او ملګري ملتونه یې دې ته اړ کړل چې اساسي وزارتونه بیا دوی ته ورکړي او بیا په داسې وخت کې یې جرګې ته اعلان کړي چې د مخالفت لپاره هېڅ وخت پاتې نه وي. د کابینې تر معرفۍ څه موده وروسته په یوه خصوصي غونډه کې ښاغلي کرزي صیب دا اعتراف کړی و چې: " موږ په لویه جرګه کې عدالت تر پښو لاندې کړ او سولې ته مو ترجیح ورکړه". له "سولې ته ترجیح" څخه دښاغلي کرزي مقصد دادی چې نظار شورا اخطار ورکړی چې "که چېرې د کابینې په ټاکنه کې زموږ شرطونه ونه منل شي نو موږ به کابل په وینو ولمبوو". نو کرزي صیب ځکه غوره وبلله چې څه که عدالت تامین نه شي نو لږ تر لږه خو به موقتي سوله رامنځ ته شي، نو د راتلونکو انتخاباتو د مثبتې نتیجې د تطبیق او تضمین لپاره هم همدا وړه شته چې بیا به د بېړنۍ لویې جرګې پېښې تکراریږي.

اوس پوښتنه داده چې راتلونکې لویې جرګې، اساسي قانون، انتخاباتو او منتخب حکومت ته د دومره تشویشونو او اټکلیزو خطرونو د مخنیوي لپاره د حل کومه لاره هم شته او که نه؟ ددې پوښتنې په ځواب کې باید وویل شي چې د حل لارې شته، خو دا د حل لارې زیات کار، زغم، پوره تدبیر او زیاته قرباني غواړي، دلته به ځینو حل لارو او وړاندیزونو ته هم اشاره وکړو:

وړاندیزونه:

۱. **د یوه ملي سیاسي بدیل جوړول:** د اوسني انحصار د مخنیوي لپاره تر ټولو ضروري خبره د یوه افغانشموله سیاسي بدیل جوړول دي. په دې سیاسي بدیل کې باید په افغانستان کې د ټولو قومونو د استازی تمثیل وشي، که چېرې داسې وشي نو د یوې ځانګړې ډلې د انحصار ماتېدل ډېر اسانېږي، اوسنی انحصارګره ډله غواړي تر راتلونکې لویې جرګې او انتخاباتو پورې هم سیاسي حالات او هم نظامي وضع همداسې پاتې شي او په دې موده کې کوم قوي مخالف تحریک سر راپورته نه کړي، که چېرې حالات همداسې بې تحرکه روان وي، نو د اوسنی سیاسي نظامي ډلې د بري اټکل زیاتېدی شي.

۲. **د لویې جرګې د وکیلانو رول:** که چېرې د راتلونکې لویې جرګې لپاره بیا له سره ټاکنې کېږي، نو باید د هغو لپاره سم ترتیبات ونیول شي او هغه نیمګړتیاوې چې په بېړنۍ لویه جرګه کې وې د هغوی د مخنیوي لپاره باید هڅه وشي، کوښښ دې وشي چې غوره ملي او مسلکي شخصیتونه لویې جرګې ته ولېږل شي، ولایتونو او ولسوالیو ته د زیات وکم سهم د ورکړې هغه نا انډولي چې په بېړنۍ لویه جرګه کې وه هغه باید بیا تکرار نه شي او که چېرې همدا وکیلان بیا لویې جرګې ته ځي او یا په کې غورچاڼ کېږي، نو ددې لپاره باید یا یو بېل ناپېیلی کمیسیون وټاکل شي چې د هېڅ سیاسي ډلې اغېز پرې پروت نه وي او یا دې هم د هر ولایت له خپلو وکیلانو یوه یوه جرګه جوړه شي او هغوی دې له خپل منځه لویې جرګې ته غوره او مسلکي کسان ور وپېژني، په دې لویه جرګه کې د مسلک پر خاوندانو څکه زیات ټینګار لازم دی، چې دا د اساسي قانون د تصویب لپاره جوړېږي، نو د فن او مسلک خاوندانو ته په کې ډېره اړتیا لیدل کېږي، که لویې جرګې ته په رښتیا هم ډېر غوره غوره وکیلان لاړ شي نو زیات اټکل دی چې دوی به په هېوادنۍ کچه غوره پرېکړې وکړي او د اساسي قانون هغه مادې چې د ملت د ګټو پر ځای د ځینو خاصو ډلو د نظر او ګټو د تمثیل لپاره وړاندې کېږي د هغو مخه به ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳. **د انتخاباتو څانګړی کمیسیون:** د انتخاباتو څانګړی کمیسیون باید بشپړ ناپېیلی او د ملګرو ملتونو تر مستقیمې څارنې لاندې کار وکړي، د واکمنې ډلې او نورو تنظیمي ډلو تر اغېزې لاندې باید نه وي. انتخابات هم باید د ملګرو ملتونو تر نظر لاندې ترسره شي، د انتخاباتو طرزالعمل باید روښان او د عدالت پر بنسټ ولاړ وي، که چېرې سیمه ییزه، ژبنۍ، قومي او تنظیمي لېوالتیا په کې په پام کې نیول شوې وي او په انتخاباتي حوزو کې د څوکیو او یا استازو شمېر ناعادلانه وي، نو مخکې تر دې چې عملي انتخابات پیل شي ـ باید سمون په کې راوستل شي، که د انتخاباتو د ناعادلانه طرزالعمل له مخې عادلانه ټاکنې هم ترسره شي نتجیه به یې منفي وي، د ساري په توګه که د انتخاباتو په طرزالعمل کې یوې ولسوالۍ ته (۱۰) څوکۍ او یوه ولایت ته (۱۰یا ۱۲) څوکۍ ورکړل شي نو دا عدالت نه دی. د بېړنۍ لویې جرګې د طرزالعمل له مخې پنجشېر ولسوالۍ (۹) څوکۍ، لوګر او نورستان ولایت ته (۱۷) (۱۷)) څوکۍ ورکړل شوې وې، خو وروسته د ښځینه استازو او نورو غړو په ګډون له پنجشېر ولسوالۍ څخه (۳۰)، له لغمان څخه (۲۵)، له نورستان څخه (۱۹) او د لوګر څخه غالباً(۱۸) کسانو ګډون کړی و، نو که دا او دې ته ورته نورې دا ډول هڅې کېږي، نو دا به طبعاً انتخابات تر پوښتنې لاندې راولي، که فرضاً د انتخاباتو طرزالعمل له دا ډول بېلګو څخه ډک وي. نو بیا انتخابات ځکه ضرور نه دي چې طبعاً یې همغه خلک ګټي چې چا پر طرزالعمل خپل دا ډول نظر او غوښتنه تحمیل کړي. په تنظیمي پړاو کې د اداري واحدونو خبره بله لانجمنه مسئله ده، که د هغو پر بنسټ نویو زیاتو شویو اداري واحدونو ته امتیازات ورکړل شي، نو بیا به اکثره مستحق ولایتونه او د هغو اوسېدونکي زیانمن شي، د تنظیمي پړاو له مخې د پنجشېر یوه ولسوالۍ پر څلورو ولسوالیو بدله شوې، لغمان ولایت هم څلور ولسوالۍ لري، مانا دا چې لغمان او پنجشېر ولسوالۍ ته به یو ډول حقوق ورکول کېږي، که چېرې د انتخاباتو کمیسیون هم د بېړنۍ لویې جرګې د کمیسیون لاره تعقیب کړه نو څرګنده خبره ده چې عدالت تر پښو لاندې کېږي.

د اداري واحدونو تر څنګ د نفوسو شمېر بله جنجالي مسئله ده چې د انتخاباتو کمیسیون به ورسره لاس وګرېوان وي. په افغانستان کې هېڅ قوم هم پر خپل هغه شمېر چې په ځینو احصائیو کې ښودل شوی قانع نه دی، اکثره احصایې هم دقیقې نه دي، نو که د نفوسو د همدې اټکلي شمېر له مخې ولایتونو او ولسوالیو ته سهم ورکړل شي، ځینې نور به پرې ځکه قانع نه شي چې هېڅوک تربل ځان کم نه ګڼي او که په انتخاباتو کې نفوس په پام کې ونه نیول شي نو دا هم لویه بې انصافي ده، که چېرې د ملګروملتونو له خوا واقعیت ته کومه نږدې احصائیه وي، نو هماغه دې په پام کې ونیول شي، هم نفوس او هم اداري واحدونه دواړه دې په پام کې ونیول شي او که دقیقه احصائیه نه وي، نو د هرې سیمې او په مجموعي ډول د هېواد د نفوسو تر دقیقې سرشمېرنې پورې دې انتخاباتي سیستم تر تنظیمي اداري دمخه اداري واحدونو له مخې اعیار شي. هغه ولایتونه چې په ښکاره تر نورو لوی دي او زیات نفوس لري لکه کابل، ننګرهار، کندهار، هرات، مزارشریف او پکتیا دوی ته دې تر نورو ولایتونو نسبتاً زیات سهم ورکړل شي او نورو ولایتونو ته دې مساویانه ونډه ورکړل شي، کله چې تر منتخب حکومت وروسته په هېواد کې عمومي سرشمېرنه وشوه بیا دې په نورو انتخاباتو کې هم اداري واحدونه او هم نفوس د ګډه په پام کې ونیول شي، لنډه دا چې د ببړنۍ لویې جرګې د ځانګړي کمیسیون له خوا چې داخل کومه بې انصافي شوې وه هغه باید بیا تکرار نه شي.

۴. **د انتخاباتو د نتیجو د برې د عملي کولو تضمین:** ډېر زیات احتمال دی چې تر انتخاباتو پورې به په افغانستان کې ملي پوځ او ملي پولیس (څارندوی) جوړ نه شي، البته تر اوسني حالت به یو څه پرمختګ وشي، خو د داسې ملي پوځ او ملي پولیسو جوړول چې د ولس زړه پرې راټول او ډاډه شي تر هغه وخته ستونزمن بریښي، که چېرې اوسنۍ واکمنه ډله په همدې ډول له خپل نظامي او سیاسي زور سره په واک کې پاتې وي، نو طبیعي خبره ده چې نه یوازې پر ټاکنو خپل اغېز غورځولای شي، بلکې د هغو تګلوری هم بدلولای شي، که چېرې همدا ډله انتخابات وګټي نو بیا یې د نتیجې د عملي کولو لپاره تضمین ته ځکه اړتیا نه پیښه کېږي چې خپله

همدوی دي نو دوی به په خپله دولت هم جوړوي او خپل نظامي دریځ به هم غښتلی کوي. خو که چېرې د دوی مخالفینو انتخابات وګټل لکه په تېره لویه جرګه کې چې تقریباً اکثره وکیلان د دوی له انحصار سره مخالف وو، نو بیا به څه کېږي؟ واکمنه ډله به په خپله خوښه نظامي او سیاسي واک پرېږدي او که نه؟ په هېڅ ډول فکر نه کېږي چې هغوی دې په خپله خوښه واک پرېږدي. که فرضاً ډېر زیات نړیوال سیاسي فشار پرې راشي نو بیا به هم ووایي چې څه ملکي برخه یې د منتخب حکومت خو د نظامي چارو امتیاز باید موږ سره وي، ځکه چې د "طالب او القاعدې پر ضد مو جګړه کړې ده؟!!" نو که بیا هم همداسې حکومت چې نظامي چارې یې د تنظیمي اشخاصو او ملکي چارې یې د ملت د استازو له خوا ترسره کېږي رامنځ ته شي ګومان نه کېږي چې ډېر دوام به وکړي. تل به ملکي حکومت د پوځي هغو له خوا ترګواښ او خطر لاندې وي. نو تر ټولو ښه لاره یې داده چې یو نړیوال سیاسي او پوځي تضمین موجود وي. ګومان نه کېږي چې امریکایي پوځونه او نړیوال سوله ساتی ځواک تر راتلونکو انتخاباتو دمخه له افغانستان نه پښې سپکې کړي، ځکه که دوی ووځي د اوسني حکومت عمر هم شاید را لنډ شي.

نو ښه لاره خو داده چې د ملګرو ملتونو تر نظر لاندې سوله ساتي ځواکونه تر نویو انتخاباتو پورې د اوسنۍ واکمنې ډلې ټولې ملېشې بې زسلې کړي او د ملي پولیسو او ملي اردو د جوړولو کار دې ډېر زیات ګړندی کړي، په ملي اردو او پولیسو کې باید د جهاد او الحاد په نومونو د تنظیمي اشخاصو او ټوپکوالو داخلول بند شي. د بن کنفرانس پرېکړې هم وایي چې له کابل ښار څخه باید ټول وسلوال کسان ووځي. تر هغه چې کابل ښار له وسلوالو ملېشو څخه پاک نه شي او د ملګرو ملتونو تر چتر لاندې سوله ساتي ځواکونه او همدارنګه د نړۍ ستر زبرځواکي؟ د امریکا متحده ایالتونه، انګلستان او نور مطرح هېوادونه په افغانستان کې د راتلونکو انتخاباتو د نتیجو تطبیق تضمین نه کړي او افغان ملت ته یې ډاډ ورنه کړي راتلونکي انتخابات به بې باوره او بې نتیجې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهاند دکتور مجاور احمد زیار

د افغانستان اوسنی ژبتو کمیز رغښت

(Ethno – Linguistic composition of Afghanistan)

پورتنۍ لیکنه چې د پوهاند صاحب زیار یوه ژوره څېړنیزه او پوهنیزه لیکنه ده، د "پښتو او پښتانه د ژبپوهنې په رڼا کې" خپره شوې ده او د لیکنو له دغې ټولګې سره سمون خوري. ځکه درانه لوستونکي د نوموړې ښوونیزې لیکنې لوستلو ته رابولم چې د اثر په شپږم څپرکي کې (۲۶۸ ـ ۲۹۸ مخونو) بشپړه راغلې ده.

په مینه اومننه

ډاکټر جاوید

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر جاوید

د افغانستان په شمال کې د طالب او القاعده په نومونو د پښتنو وژنې

د لـــيلي دښـته يـــوازې دښته نه ده
چې له مني نه يې زه پکښې مدفون يم
هـــره دښـته د وطـــن ليلي ـ ليلي ده
زه د خـــپل وطن له سره تېر مجنون يم

يادښت:

د روان زېږديز کال د اګست په پيل کې د همدغه کتاب چې اوس يې تاسې لولئ د ليکنو د راټولو هوډ وکړ او د همدغې مقالې تر سرليک لاندې مې موضوع ښاغلي ډاکټر سبحان هاتفي ته وسپارله، هغه په ورين تندي ومنله. خو وروسته بيا ښاغلي هاتفي صاحب زيات بوخت شو، او د نومبر تر اومې نېټې پورې مې په دې اړه د هغه له خوا کوم احوال تر لاسه نه کړ، نو پرېکړه مې وکړه چې د په همدې برخه کې په مطبوعات کې خپرې شوې مستندې ليکنې او راپورونه ستاسې په وړاندې کېږدم.

په دې کې خو هېڅ شک نه شته، چې پښتانه له خپلې ژبې سره ګډه ریښه لري او د میشتېدنې اولېږدیدنې لومړنې مرکزونه یې د هندوکش شمالي برخې دي.چې ګڼو بهرنیو څېړونکو او ختیځپوهانو لکه، ګایګر، ډاکټر مارګنستېرزن او ډېرو نورو په اثبات رسولې او همداراز یو شمېر افغاني څېړونکواوپوهانو هم په خپلو اثارو کې ورته اشاره کړې ده.

که چېرې موږ د خپل ټاټوبي د لېږدیدنو لنډ تاریخ ته ځیر شو نو د موتنګرې په قول په منځۍ اسیا کې د کمونستانو تر واکمنېدو وروسته (۱۹۲۶ - ۱۹۱۷) څه له پاسه نیم ملیون په تېره بیا تاجک او ازبک کډوال زموږ هېواد ته راوکوچېدل او ګڼ شمېر یې د افغانستان په شمالي سیمو کې مېشته شول او د هغه مهال افغاني واکمنانو په ډېره ورینتدي او اسلامي روحیه ځمکې او افغاني هویت وروبخښل.

(ژبا او دفاع. د محمد حسن سهاک لیکنه)

خو د دېموکراسۍ له لسیزې را په دېخوا کله چې د افغانستان په اساسي قانون کې پښتو د ملي ژبې په توګه ومنل شوه، روسیې د همدغو کډوالو په مرسته د اقلیتونو او ملیتونو د مارکسېستي اصطلاحاګانو او اطلاعاتو په مرسته زموږ د ملي کور د ورانېدو بنسټ کېښود، چې په یو اړخیزه توګه د پښتنو پر وړاندې، ان تر ننه دوام لري.

"د ټولنپوهنې علم، په بېلا بېلو ټولنو کې ورځني ژوند او سیاسي چارو دا ثابته کړې چې اقلیتونه یا لږکي په هره ټولنه کې د هغې د اکثریت په اندول بې ثباته وي، له استثنایي حالاتو پرته دوی هغه وخت زیات سر راپورته کوي چې هېواد له عمومي بحران سره مخ وي او همدا حالت دوی د خپل ځان او ژوند د خړوبېدو او د خپلو غوښتنو د لاس ته راوړلو وخت بولي، ان که د دوی غوښتنې د ټولنې او د هېواد له ملي ګټو سره په تضاد کې هم وي. هر هغه ټولنه چې لږکي ولري په خپل ځانګړي موقعیت او حالت کې د خپلو اقلیتونو له دې ډول غوښتنو سره مخ وي. اقلیتونه کېدای شي مذهبي وي او یا کېدای شي قومي وي. هغه هېوادونه او ټولنې چې ګڼ قومیزه وي له دې ستونزو سره مخ وي. په ځانګړی ډول هغه ټولنې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقلیتونه یې له نورو هېوادونو سره قومي او مذهبي اړیکي لري، په خطرناک ډول له دې بحران سره مخ وي.

افغانستان هم له هغو هېوادونو څخه دی چې د یو لوی (اکثریت) قوم تر څنګ ځینې واړه قومونه او مذهبي لږکي هم په کې ژوند کوي. دا اقلیتونه کېدی شي پر دوو کټګوریو ووېشل شي: یو هغه لږکي چې له بهرنیو هېوادونو سره ژبني، قومي او مذهبي اړیکي لري او په اصطلاح د طمعې، لمسونې، هڅونې او پارونې اصلي سرچینې یې هم هماغه هېوادونه وي.

دویم هغه ډول اقلیتونه دي چې تر هېواد دننه ژوند کوي، ځانګړې ژبه، تقریباً ځانګړی کلتور لري، خو له بهرنیو هېوادونو سره قومي اړیکي او نور ټینګ تماسونه نه لري.

افغاني ټولنې ته د لومړي ډول اقلیتونو د حقوقو مدعیان د زیات خطر او سر دردی سبب کېږي. په دې لږکیو کې تاجکان، چې د پخوانې شوروي له تاجکستان او له ژبني پلوه له ایران، ازبکان چې د پخواني شوروي له ازبکستان او هزاره ګان چې له مذهبي پلوه له ایران سره اړیکي لري، ځینې وختونه په افغانستان کې د خپلو قومي، ژبنیو او مذهبي "حقوقو" د تلف کېدو چیغې پورته کوي.

سره له دې چې افغانستان یو داسې هېواد و چې د اقلیت او اکثریت خبره په کې چندان مطرح نه وه، که ظلم هم شوی، نو پر ټولو شوی او که د سوکالۍ لمر هم لګېدلی نو پر ټولو لګېدلی دی. البته د ځینو واکمنو له خوا به د پردي تېري د مخنیوي او اقتدار ته د خطر د له منځه وړولو په نیت پر کوم ځانګړي اتنیکي ګروپ فشار راوړل شوی وي، خو دا ټولټال په دې مانا نه دي چې ګڼې چا پر کوم ځانګړي اقلیت ظلم او تعدی کړي دي. د نفوس په اندول په افغاني ټولنه کې تر ټولو خراب ژوند د پښتنو و او دی، یوازې د کوچیانو پښتنو له خواریو ډک ژوند او د هغو د وګړو شمېر، د افغانستان د هر اول، دویم او درېیم اقلیت له وګړو څخه زیات دی، پاتې نور پښتانه لا خو پر ځای پرېږده. له دې سره سره بیا هم په افغانستان کې ځینو اقلیتونو ته منسوب اشخاص په قراره کېنناستل او له لرې او نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچینو سره یې اړیکې ټینګ کړل، یا هغوی ورسره اړیکې وساتل او په افغانستان کې یې د"اقلیتونو"، محرومو اقلیتونو "ملیتهای ستمدیده" او په نورو نومونو شعارونه پورته کول.

له پخوا زمانې راهیسې روسان په دې ګروهه وو چې د منځنۍ اسیا د قومونو تر اېل کولو وروسته به د افغانستان ځیې سیمې هم د همدغو قومونو د قومي اړیکو په واسطه اېل کړي، خو ځینې پښتانه د دوی پر دې نیتونو پوه وو، نو د روسانو د احتمالي او یا هم څرګند او جدي خطر پر وړاندې یې پښتانه په شمال کې د یوه پولادي دیوال په توګه ودرول او هم یې د هغه ځای شاړې ځمکې پرې ابادې کړې. روسان هم ارام کېنناستل او خپلې هڅې یې پیل کړې. کله چې د افغانستان په اساسي قانون (اعلیحضرت محمد ظاهرشاه د وخت) کې پښتو ژبه رسمي او ملي اعلان شوه، نو روسانو د یوې تبصري په ترڅ کې وویل: "د افغانستان د دولت سیاست د پښتو پالنې پر لوري روان دی".

دویمه سقاوي، سمسور افغان

بې وزله افغانانو لا د شوروي پوځ او بیا ورڅېرمه دویمې سقاوۍ وروسته د سولې اوهوساني دمه نه وه ایستلې چې د سپتمبر یوولسمې د بدمرغۍ غبرګون هم زموږ پر ولس وروتېل شو. تر نوموړی نېټې وروسته زموږ مظلوم ولس چې د امریکا تر سختو اوغیر انساني بمباریو لاندې شو، د "الجزیره" تلویزیون د ارقامو له مخې څه له پاسه ۶۳ زره افغانان په شهادت ورسېدل، شمالي ټلوالي ته یو ځل بیا موقع په لاس روغله چې د کلدارو او روبلو ځای ډالرو ونیو. په دې ترڅ کې امریکا د خپلو موخو د ترلاسه کولو لپاره پر هغو کسانو تکیه وکړه چې په افغانستان کې د ترهګرۍ (تروریزم) بنسټ اېښودوونکي، د مخدره توکیو دقاچاق مافیا او د همدې مظلوم ملت ښکاره او څرګند جنایتکاران دي.

عام ولس او څېړونکیو دا تمه لرله چې په دې ځل به د امریکا دا نوی سیاست څه نا څه د دوی په ګټه وي او د هېواد د بیارغونې کار به په ډېره چټکۍ پر مخ لاړ شي، څه له پاسه درې نیم میلیونه کډوال به په تېره بیا له

ګاونډیو هېوادونو څخه ژر بېرته هېواد ته راستانه شي او همداراز په سوله او امن کې به د کاروبار او عزت څښتنان شي، خو دا د عام ولس یو خوب و، چې نه یوازې هېڅکله رښتیا نه شو. بلکې په ځانګړې توګه د پښتون تېر پر ضد د هېواد په هر ګوټ کې د وژنو، ټولوژنو او نورو جنایتونو لکه د کورونو، شتمنیو غلاوې او بې ناموسۍ د قومي تصفیې تر بریده دود شوې او د دې جنایتونو او بې ناموسیو ریکارډ ـ فاشیزم، سهیونیزم او ستالینیزېم ته پېغور شو.

هو، په دې ځل بیا د شمالي ټلوالې جنایتونه لکه تېر ځل چې د روسیې، ایران او نورو غلیمو هېوادونو له خوا رهبري شوي وو او د جنرال مالک او د شمالي ټلوالې د نورو غړو له خوا په نامرده ـ غیر افغاني، غیراسلامي او غیرانساني عمل چې په زرګونو تشلاسي طالبان او د طالب په پلمه د شمال بې وزله اوسېدونکي پښتانه یې په ډله ییزه توګه په ډېر بربریت سره ووژل، نه یوازې دا چې بې محاکمې پاتې شول، بلکې نن د امریکا په پلوۍ دغه بې فرهنګه قاتلین او ګوډاګي داړه ماران د سولي حامیان او مدعیان هم وبلل شول او دا خو لا څه چې دغه نالوستي غله زموږ د مظلوم ملت پر ضد پر جنرالۍ، ستر جنرالۍ، مارشالۍ او ان وزارتونو هم ونازول شول، چې سلیم عقل یې په هیڅ وجه نه شي منلی. په هېواد کې د تنظیمي سیالیو ځای پردو غلیمانو ته د یو څو ډالرو په بدل کې د جاسوسۍ ناوړه عمل په ټولیزه شمالي ګډۍ (ټلوالي) او په ځانګړي توګه د نظار پنجشېرۍ او منفورې مافیا ورځنۍ روزي وګرځیده، چې په وجه یې ډېرې پښتون مېشتې سیمې، کورنۍ او د پښتنو مخور مشران د طالب یا القاعده په نامه شهیدان کړای شول چې تر ننه دوام لري او د همدغه ګوډاګیتوب په مرسته له دې کمکۍ ولسوالۍ څخه د منځمهالې ادارې شپږ نااهله کسانو ځانونه په زور وزیران او په ګڼو نورو وزراتونو کې جګپوړي استازي وټاکل، ځکه نن یې رښتینی مظلوم افغان ولس له خوږ ګوتې ټینګ او یرغمل نیولی او هرې لوړې څوکۍ ته د رسېدو معیار یې له پوهې او وړتیا څخه پر پنجشېریتوب او دویم پړاو کې د شمالي ټلوالې غړیتوب اړولی دی. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایران او روسي په مرسته کابل.ته د یو بین المللي جاسوس د عکسونو لپاره چاپخونی راوړل شوې او د دوی د عبادت معبود ګرځېدلي، چې پر ټول ولس یې غواړي وروتپي او سلو زر نور ورته جنایتونه چې یادون یې د دې کمکۍ ټولګې له وسه پورته ښکاري، خو د افغان شهیدپال تاریخ یې د حساب او عدالت تر ورځې تکي په تکي په پام کې ساتي او ثبتوي.

د دې ټولو غلاوو، وژنو، ډلوژنو او بې ساري جنایتونو په اړه به ډېري رسالې او پنډ پنډ مستند کتابونه چاپ شي او د نړۍ په سینماګانو کې به یې په اړه فلمونه خپاره شي، چې بیا به هم لږ وي، خو موږ دلته د مشت نمونې خروار په توګه یوازې د یېنځو بهرنیو ژورنالېستانو او دوو هېوادوالود سترګو لیدلی حال په پوره امانتداری سره راخلو او هیله ده چې د دغه ویده ولس د خبرتیا، ویښتیا او یووالي لپاره د اسرافیل شپیلۍ وګرځي، تش په نامه قبیله پرستۍ او سیمه ییزو توپیرونو ته شا کړي او ټول مجرمین او بې رحمه قاتلین په یو غږ د عدالت محاکمي ته وړاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قعلـه جنګي قصابه

د لومړي ځل لپاره د قلعه جنګي په اړه دقیقترین او بوږنوونکی راپور

وروسته لـه یوې اوونۍ خونـي جګړو په سلګونو عربان او لـه پردیو وطنو راغلي فدایـان او طالـبان پـه دې کـلا کـې پـه داسې توګـه ووژل شـول چې د انسـانیت په تـاریخ کې بـه د مـثال پـه توګـه یادېږي؛ ځکـه چې دوی د جنګي کلا بغـاوت پـه نـوم لـه دغـو محاصـره شـویو ګسـانو سره هغه څه وکړل چې د شریف وجدان خاوندان یې هېڅکله هم نه شي تبرئه کولی. خو زه نه پوهېږم په هغـو درواغجنو او غلطو راپورونو چې جنرال دوستم او امریکایي سرتېرو خـبري رسـنیو تـه ورکـړي، تـر څـه حـده د دې قصـابخانې پـه بربریـت پـرده غوړلې؟ خو زه پـه داسې حال کې هلته ورسېدم چې ګڼ شمېر مړي پراته وو، د هر لاش پـه سر دوو دریـو خړ پړو خډرو سپیانو خپلې ژامې او پنجې شخې کړې وې او دارل یې.

د دغـو مړو په منځ کې یو څو اسونه هم مړه پراته وو چې سپیانو یې خېټې څیرلې وې او بـد بـوی تـرې لتېـدو. یـو بـل زخمـي اس هـم تـړل شـوی و چې د زخمونـو او درد لـه وجې لېونی شوی و. پورته پورته غوړځېدو او زګیروی یې خوت او چیغې یې وهلې، یوه پښه یې په لاندې بند کې پرې شوې وه، پورته پـه کړکیو کې څوکسـه ملیشـې ورتـه ناسـت وو او خـندل یـې، دوی تـه د اس وحشـي شغار او زخمونـو د یـوې ډرامـې حیثیـت درلود چې دوی په ډېر لذت او خونـد ورتـه پـه تماشا بوخت وو. اقـلاً پـه لـږ نژدې فاصلـه کې یو دوه سوي

ټانکونهٔ او څو سوي ډاټسنې هم پرتې وې، دغه ټانکونه د شمالي ټلوالې (دوستم د مليشو) وې، خو ډاتسنې د عربانو مربوطې وې.

د کلا په لويه دروازه چې وردننه شوم، نو کتل مې چې يو روسي غولپيکر ټانک په پولادي چينونو سره د کتار پرتو مړو او زخميانو پر سر ورخېژوي، د کتلو تاب مې نه درلود. هلته به د زخميانو د لااله الا الله فريادونه اورېدل کېدل. دغه اوازونه به ډېر لوړ شول، ټانګ به چې څومره نژدې کېدو د دوی د لا اله الا الله اوازونه به هم لوړېدل. د کلا پر بامونو بې شمېره مليشې ولاړ وو او له صحنې څخه په لذت اخېستو سره يې د مړو او زخميانو سرنوشت ته خندل. د مړو او زخميانو او ژوندیو اسيرانو لاسونه او پښې سره ګډ تړل شوي وو او ټول په يوه اوږد کتار د چيندار ټانک مخې ته اچول شوي وو. د ټانک پر سر يو ازبک افسر له پيکا ماشيندار سره ناست و، مردکي اوګردنه يې تر غاړې او ملا تاو کړې وه، غټ کاڼي يې هم څنګ ته ايښي وو، ده به د پرتو کسانو سيل کاوه، اوکه به له دوی نه چا سر پورته کاوه او يا غوښتل به يې چې د ټانک له چين څخه ځان وژغوري، نو په همدې غټو کاڼو به يې پر سروېشتو، په همدې عجيب حالت کې يو مليشه د يوه مړه په خوله لګيا و او د سرو زرو غاښ يې ترې ايستو، په داسې حال کې چې سپي يې هم د همدې مړي په خېټه بوت و. بله خوا د بامبوټې پر سر د فيروزيي ګمبډې (چې په چونې او ژېړو خاورو رنګ شوې) څنګ ته په مورچل کې د CIA افسر د يوه مړي لاش په داسې حال کې پروت دی چې يو عرب مجاهد له تړل شويو بمونو سره ځان پرې اچولی او د دواړو غوښې يې باد باد کړې دي، خو په مورچل کې د دواړو مړو د وجود زياتې برخې پاتې دي، په يوه بله مورچه کې دوه تکي عرب ځوانان په داسې حال کې مړه پراته دي چې د دواړو تر منځ د لاسي بم کړۍ تړل شوې او په مجرد د دې چې څوک دغه مړی وښوروي او يا يې سره بېل کړي، نو بم به هم ورسره والوځوي، بله خوا ته د يوې بلې خاورينې ګمبدې لاندې د زېرزميني لور ته د زينو لاندې لاره ده، نه پوهېږم په زېرزميني کې به څومره مړي پراته وي؟ ډېر څه په کې نه معلومېږي، ځکه چې ډېره ژوره او تياره وه، لرګيني زينې يې هم سوې وې، د سويو انسانانو بوی ترې

راخوت، چې سړی د لوګو او بوی زغم نه درلود. ووېرېدم او په بیړه بېرته ترې راستون شوم.

کلا ډېره لویه ده، هره خوا په کې سوړې او زېرزمینې او لغمونه دي، په ځینو زېرزمینیو کې مرداري او چټلې اوبه هم راغونډې شوې او د دغو مردارو اوبو پر سر تور تور مړي پراته وو.

د کوټو او زېرزمینیو د باندې ګډې وډې ملیشې ګرځېدې راګرځېدې، چا پلنګي درېشې، چا ګوپیچې او چا برګ برګ څادرونه تر سر تاو کړي وو، د اکثرو ملیشو عسکري بوټونه او د ځینو سسوړې په پښو وې. په دوی کې ځینې ملیشې لګیا وې او د مړو لباسونه او بوټونه یې اېستل، د یوه مړه عرب پښو ته یو سورمخی جنګیالی ناست و او د هغه کرمچ یې را ایستل، ده په داسې حال کې چې د مړي یو کرمچ په خپله پښه کړی و او بله پښه یې لوڅه وه او غوښتل یې د مړي دویم کرمچ هم راوباسي، په داسې حال کې چې خپلې سسوړې (لبرین بوټونه) یې د مړو خوا ته ورغورځولي وو. د کلا هرې خوا ته چې سترګې اړوې د بربادۍ او دهشت مناظر تر سترګو کېږي. هره صحنه او هره منظره د انسان زړه ګروي، هره خوا مړي او زخمیان پراته دي، هره خوا وېرانۍ او بربادۍ دیو هره خوا پرې کړي سروته او بند بند شوي اندامونه او د وجود ټوټې پرتې دي، د بوی او وحشت ساری نه دي لیدل شوي.

افغانان دې ته جنګي کلا وایي خو اوس د جنګ تر څنګ څنګ باید ورته د مړو او دهشت کلا هم ووایي.

زه دلته په داسې حال کې راغلی وم چې د نومبر میاشت وه، د سهار د لمر زرینې وړانګې او د ژمي ساړه بادونه او څیلې د سیمې فضا ته ډېر مغموم رنګ ورکړی و، زه که څه هم دغه کلا ته د معرکو تر کرارۍ او سکون وروسته لومړنی شاهد نه یم، خو له څو ورځو وروسته هم انسان د مړو او بربریت په لیدو سره اټکل کولی شي چې دلته به څه قیامت تېر شوی وي! د وسلو پاتې شوې ذخیرې او درجن درجن مړي د مقاومت او نبرد زور پخپله بیانوي. دکلا منځ له مرمیو او پېکچکو (تولیو) داسې ډک دی ته به وایې د مرمیو فابریکه ده. د سپکو او درنو وسلو ګولۍ او باروت هره خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامنظم او کوټه کوټه پراته دي، د لاسي بمونو او د PRG راکټونو چاودلې او ناچاودلې مرمۍ له شماره وتلې وې، د دې ټولو باروتو او مرمیو د انبارونو په منځ کې په همدې خوني کلا کې زه هم ګرځېدم راګرځېدم، نه پوهېدم چې چېرته پښه کېږدم، تر څو د لاسي بمونو او ناچاودونو مرمیو خوراک نه شم. عيناً د هغه پېښو په څېر لکه چې د اوبو په فوارې کې را ايساره وي او زيار باسي چې اوبه پرې تويې نه شي. موږ هم د مرګ له وېرې په ډېر احتياط پل د بل پله پر سر کېښود. زما شاوخوا د امريکايي توغندیو ټوټې پرتې وې، چې هر څه يې تباه کړي وو. دغه راکټونه د کلا په منځ کې د موټر او ټانکونو تر منځ د کلا په دېوالونو او چتونو راپرېوتي وو. د سوځل شويو ډاټسنو په منځ کې هم دغه راکټونه ليګېدلي وو. په ډاټسنو کې د سپرو عربانو غوښې يې هره خوا باد باد کړې وې. د يوې ډاټسنې په منځ کې صرف څو سوي هډوکي پراته وو. په کلا کې د سنوبر ونې له چرو او کوفته شويو غوښو، داغ داغ ولاړې وې، جنګي کلا د مرګ باغچې ته ورته ښکارېدله. تا به ويل چې دا تورو داغدارو ونو هم خون کړی وي. مهيبه او وحشتناکه ولاړې وې. د باغچې دېوالونه هم تک تور اوښتي وو، يوه اوونۍ د کلا په باغچې کې اورونه بلېدل. د کلا تر مسجدي ګمبدو لاندې په يو لېرې کونج کې يوه پلنه بنده دروازه ده، ښکاري له کلونو کلونو پرې د چا ګوزر او دخول نه دی شوی. شاخوا يې وچ بوټي او کاڼي پراته دي، لکه د پېريانو ځای، ځکه د کلا تر ټولو خلوت رکن همدا و. دلته بې شمېره پټکي، لونګۍ، څادرونه، او په وينو لړلي واسکټونه يو پر بل برسېره نامنظم پراته وو، لکه د پشمينه بافۍ زباله داني لوی ډېران ترې جوړ شوی و.

مانا دا چې دا کلا جنګي ده، يو وخت د شاهانو او ملکانو قصر و، دا د خانانو کلا وه، ۱۲۰ کاله پخوانۍ کلا. دا کلا په اصل کې ختېنه ده، خو کاڼي او لرګي په کې هم پرېيمانه کارول شوي دي. د کلا دېوالونه او ودانۍ په ژېړې خاورې او ګچ رنګ شوي دي. خو کلونه کلونه کېږي چې چا يې مرمت نه دی کړی. د کلا محوطه لوړ لوړ پخځه يې دېوالونه لريوچې تر نيم متر زيات سور لري. د دېوالونو لوړوالی يې ۱۰ مترو ته رسېږي. د کلا

دننه ودانۍ په دوو برخو وېشل شوې، جنوبي او شمالي برخه د دواړو ودانیو پر سرد شلو مترو په لوړوالي برجي مورچلونه جوړ شوي دي، چې دکلا شاوخوا صحرا ترې په ښه توګه څارل کېدای شي. له همدې جګړو څخه مخکې په کلا کې د بزکشۍ ۳۰۰ اسان ساتل کېدل. د کلا شاهي اهمیت که څه هم ډېر کلونه کېږي چې ختم شوی، خو د اسونو له غوجل خانې سره یې شکل او اهمیت بلکل ورک شو، کله چې په عربانو او طالبانو له هرې خوا حملې پیل شوې او له دوی څخه یې د پناه لاره ورکه کړه، نو ځینو یې (چې اکثره عربان وو) دې کلا ته پناه راوړه، په هغه ګړۍ کې لا په کلا کې ډېر زیات اسونه ولاړ وو. د امریکا او محلي متحدینو (لزبکو ملیشو، د نظار شورا، د حزب وحدت او حرکت محسني) په ګډو عملیاتو کې د وسلو او وسایلو له فوق العاده تفاوت سره سره د دې عربانو مقاومت یو ځل بیا جنګي کلا ته نړیوال شهرت ورکړ، داخل به تاریخ څه چې د زمانې ضمیر هم د شوي استبداد او وحشت کیسه هېره نه کړي، د ژوند په صفحه کې مې دغسې کیسه بله نه شته او نه پوهېږم نورو ته به دا روایت څنګه ښکاري او څه ډول به یې تعبیروي؟

خو زه یې د یو بې طرفه انسان په توګه لیکم او بیانوم، یوازې د صحنې ذ یو شاهد او ګواه په توګه، او کیسه داسې وه:

د کلا جنګي محاصره شویو جنګیالیو د تسلیمۍ اعلان وکړ، دوی پوهېدل چې په هېڅ صورت کې جنګ نه شي ګټلی. د سیمې قوماندان شمس الحق ناصري وایي: زما کسان په دې بریالي شول چې بې شمېره طالبان او عربان په مزارشریف کې اسیران کړي، موږ دغه نیول شوي، کسان ژوندي او سلامت دجنرال دوستم ځواکونو ته تسلیم کړل.

شمس الحق ناصري اوس د بلخ سرپرست دی، لوړه ځواني او توري برندې سترګې لري، خړه پلوي لونګۍ یې تر سر تړلې، له مظاهرو یې برېښې چې د بارسوخه کورنۍ غړی دی. په پیاوړي اوګټیالي چاپنداز یې هم شهرت موندلی.

کله چې زما سره غږېده، نو له ډېر ځوراو غضب څخه یې ګوتې پړېدلې. دی ځان ته د جنګي کلا د بغاوت د ختمولو فاتح وایي او په فخر سره وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ترکمنستان کې د امریکا قونسلګرۍ سره تعهد لري. د سپتمبر له پېښې وروسته یې له امریکایي ډیپلوماتانو سره اړیکې نور هم پاخه شوې. اوس چې په سیمه کې طالبان او القاعده ختم شوي، د دوی راج چلېږي، امریکایان اوس په مزارشریف کې درې مخابروي مرکزونه لري چې په هوا کې د دریو مصنوعي ستوریو له خوا ورته اطلاعات راغونډېږي.

له مزاره تر کندز پورې:

د مزار له سقوط څخه یوازې دوه اوونۍ مخکې امریکا، جنرال دوستم ته د مزار د عملیاتو لپاره ۳۰۰۰۰۰ ډالره ورکړل، په داسې حال کې چې شمس الحق ته یې ۵۰ زره ډالر او ستلایتونه ورکړل. د ورځې په اوږدو کې د قوماندان شمس الحق جنګیالي لومړۍ ډوله وه چې د مزارشریف مقاومت یې ختم کړ. شمس الحق د دوستم په مشوره او د هغه د حکم په اساس د کندز په لور روان شو. دی په دې هم مکلف و چې د طالبانو او القاعدې غړي چې په هر ځای کې پټ او پراګنده شوي باید ژوندي یا مړه تر لاسه کړي. شمس الحق ته امریکایانو د سپوترس Spotters دستګاه هم ورکړې، چې په ډېر دقت سره د معلوماتو په لېږدولو کې ترې کار اخېستل کېږي، د همدې د ستګاه د شفري فعالیت په اساس امریکایان کولی شي خپل اهداف په نښه کړي او د عسکري نقشې په درلودو سره یې په اتوماتیک ډول او له رادار سیستم سره تماس ټینګېږي، دغه دستګاه په اسانۍ سره د توغندیو او الوتکو بمبارد رهبري کوي. شمس الحق د مزار د سقوط په اړه وایي: "کله چې د مزارشریف نظامي مرکزونه او امنیتي کمربندونه د هوایي بریدونو په واسطه فلج شول، زموږ جنګیالیو پلي عملیات پیل کړل. مزار مو لاندې کړ، د عربانو په شمول مو د طالبانو ۴۰ ډاتنسې او ۲۰۰ سړي ژوندي ونیول. د نومبر پر نهمه د شپې لس بجو د کندز په لور را روان شو. دوستم راته وویل چې د مزارشریف او نورو سیمو ټول وسله وال طالبانو او عربانو کندز ته تللي او زموږ کوښښ به دا وي چې په سوله ییزه توګه د کندز مسئله حل کړو، په کندز کې د طالبانو او د القاعدې (له ۸۰۰ څخه تر ۱۰۰ تنه) خارجي جنګیالي (چیجنایي، عرب،

ازبکستاني، پاکستاني او...) راغونډ شوي وو. په کندز کې اصلي مشکل د طالبانو نه و، ټول مشکل د هغو خارجي جنګيالیو چې تر مرګ پورې يې د مقاومت ژمنه کړې وه. د کندز شاوخوا ته له رسېدو سره سم مې خپل پخواني دوست امیر جان چې ډېره موده د طالبانو ملګری پاتې شوی و، ور ولېږو. امیرجان په کندز کې د طالبانو له نظامي قوماندان ملا فاضل سره په تماس کې شو او زموږ سره په مذاکراتو کې قانع کړ. لومړني مذاکرات مو د دوستم په مشرۍ په جنګي کلا کې تر سره کړل، په مذاکراتو کې د هزاره وو مشر محقق، د نظار شورا عطاء محمد او دوه نور محلي قوماندانان او یو لوړ، سور او سپین امریکایي چې ازبکي لباس يې په تن و هم شامل وو.

جنرال دوستم ویل چې که چېرې دوی خپل خیر غواړي، نو بهترینه لاره دا ده چې موږ ته وسلې او سامان وسپاري، موږ به دوی په اطمینان سره کندهار او نورو جنوبي سرحدونو ته ورسوو، خو خارجي طالبانو به امریکایانو ته تسلیموو ملا فاضل ته د دې خبرې منل ګران وو چې عربان او نور خارجي طالبان دې امریکا ته وسپارل شي، خو کله چې جنرال دوستم د وروستي ځل لپاره ګوابښ وکړ، که چېرې زموږ پر شروطونو توافق و نه شي نو نه به روغ انسان له دې سیمې ووځي او نه به په کندز کې د چا کور او مال سلامت پاتې شي، ځکه زه به ټول ژوندی وګړی د ټانک تر چینونو لاندې کړم.

له دې مذاکراتو وروسته کله چې د کندز د محاصرې کړۍ نوره هم تنګه شوه، د ملافاضل موقف ډېر بدل شوی و، په دویم ځل مذاکراتو کې يې نه یوازې د دوستم ټول شرطونه ومنل بلکې ملا فاضل دا هم وویل: که چېرې دوستم په خپل کړیو ژمنو صادق پاتې شي، نو دی به اسامه هم لاس تړلی ورته تسلیم کړي او تر کابل او نورو سیمو پورې به شمالي ځواکونو مرسته وکړي. په همدې توګه کله چې مزار د نومبر پر نهمه او وربسې کابل د نومبر پر ۱۳مه سقوط وکړ، لس ورځې وروسته (د نومبر ۲۴) کې کندز هم سقوط وکړ. د نومبر په څلورویشتمه ملا فاضل امیر جان ته اطلاع ورکړه چې موږ ټول تسلیمېږو، خو زر تنه عربان چې زموږ سره موافق نه وو له

کندز څخه وتلي او د مزار په لور روان دي. که څه هم د دوی له جملې څخه ۴۰۰ تنه موږ دې ته متقاعد کړې چې زموږ لاره ونیسې، خو ۶۰۰ نورو یې زموږ له فیصلو سرغونه کړی، دغه ۶۰۰ کسان چې په خپلو ډاټسنو او جیپانو کې سپاره وو او د مزار په یوه څنډه کې متمرکز شول. ملا فاضل او امیر جان له دې وېرې چې د مزارشریف د سلطان راضیې د ښوونځي پېښه تکرار نه شي. د هغوی په تعقیب شول (د سلطان راضیې په ښوونځي کې ۵۰۰ ایسار شوي غربان او پاکستانیان ذ شمالي ټلوالې او امریکایانو له خوا په ډېرې رسوایۍ سره ووژل شول او څه یې ټپیان هم شول)، که څه هم له کندز څخه د دغو ۶۰۰ تنو د وتلو هدف په مزار د حملې نه و. دوی غوښتل چې یوازې او یوازې ځانونه امیرجان ته چې دا خلک ورسره بلد وو تسلیم کړي، ځکه چې امیرجان یو باغیرته پښتون او مهربان انسان دی، خو په دې شرط به تسلیمېدل چې په صحنه کې به هېڅ امریکایي افسر نه وي، د دوی د شرط په اساس د امیرجان له خوا (د دوستم او نورو متحدینو په حضور) د دې کسانو د خلع سلاح کول کار پیل شو، خو دا څه اسانه کار نه و، ځکه چې ځینو افراطي عربانو له خپل ځان سره لاسي بمونه، پیسې، چاقو او تمانچې پټې ساتلې وې. خو کله چې د دوستم کسانو له دوی تلاشي اخېستنه نو د دوی د پیسو په سر یې په خپلو کې هم تکر او شخړې راغلې، خو کله چې مابنام نژدې شو او د دې مجاهدینو د روژه ماتي وخت راغی، د اسیرانو د شپې تېرولو لپاره د ځای بندوبست په کار و. دوستم غوښتل دا کسان د مزار هوایي ډګر ته انتقال کړي، خو هلته امریکایانو د خپلو مامورېتونو په پلمه اجازه ور نه کړه. نو د مجبوریت له مخې یې جنګي کلا انتخاب کړه، تر څو شپه هلته تېره کړي. تر جنګي کلا بل داسې مضبوط او ستر ځای په نظر نه راتو.

د جنګي کلا شپه:

کله چې اسیران جنګي کلا ته را ورسول شول، نو د دقیقې تلاشۍ لپاره د جنرال دوستم قوماندان "نادر" او د هزاره وو د ډلې "سیدالله مسرور"

کسانو د اسیرانو په پلټنې پیل وکړ. د تلاشۍ اخېستو په جریان کې یوه عرب ځان په لاسي بم والوزاوه، چې له دې انفجار سره د شمس الحق ناصري دوه تنه هم له منځه لاړل. دا خو هسې مازې د کار پیلامه وه. عربان په دې ناراضه وو چې له دوی سره غلطي وشوه. لومړۍ غلطۍ دا وه چې دوی ځانونه امیرجان ته تسلیم کړي وو، خو په منځ کې ټول واک او اختیار د دوستم ملیشو ترې واخېست. بل دا چې له دوی سره وعده شوې وه چې تر هرات پورې به دوی سلامت رسول کېږي. خو له وضعې برېښېده چې دوی امریکایانو ته ورتسلیموي. له پېښې وروسته یې اسیران په ډېرې چابکۍ سره د کلا د جنوبې برخې زېرزمینیو ته ښکته کړل او ټول هماغلته ځای پر ځای شول. د شپې ناوخته اسیرانو یو بل پسې خپل ځانونه پر بمونه الوزول، ښایي دوی ته دا کار تر هغه مرګ ښه برېښېده چې سبا ته د امریکایانو له خوا ور رسېږي. په دې زېرزمینیو کې شل کلن "جان فلیپ واکر" هم موجود و چې ملګرو یې د عبدالحمید په نامه پېژانده. هېڅوک نه پوهېدل چې دی دې د امریکا د "مارپلاند" سیمې اوسېدونکی امریکایی وي. واکر د امریکا په سانفرانسیسکو کې د یوې کاتولیکې کورنۍ په غېږ کې رالوی شوی دی.

دا چې د زېرزمینۍ له لومړۍ ځان وژونکې چاودنې وروسته هلته نور څه پېښ شول، جان واکر داسې وایي: د نومبر پر ۲۵مه نېټه د شمال ټلوالې ملیشو سهار وختي له زېرزمینیو څخه زموږ را ایستل په داسې حال کې پیل کړل چې زموږ لاسونه یې تر شا راتړل کلک تړل او بیا یې یو یو را ایستلو، د لاس تړلو پر مهال دغو ملیشو له سختو وهلو او ټکولو هم کار اخېست، هېڅوک نه پوهېدل چې له څه ډول سرنوشت سره به مخامخېږو، په دې د ټولو یقین و چې تر هرات پورې د دوی رسول هسې یوه دوکه او فرېب و، په موږ کې ډېرو اسیرانو په کړس کړس ژړل، ځکه اوس تر ډېره حده دا محسوسېده چې یا خو به همدلته لاس تړلي وژل کېږو، او یا خو به مو په ډېر ذلت سره امریکایانو ته سپاري. موږ یې چې له زېرزمینۍ زاوویستلو، نو سملاسي مې سترګې په دوو امریکایانو ولګېدې، د یوه په لاس کې وړوکې ویدیویي کامره وه او زموږ عکاسي یې کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جان واکر زیاتوي: دغه دوه امریکایي صاحبمنصبان د CIA غړي وو. د لومړي کس نوم: دایف Dave چې لوړ قامت او غټه سره ږیره یې درلوده او د ازبکانو لباس یې په تن کړی و، هغه په روانه لهجه په ازبکي او روسي ژبه خبرې کولی شوای، خو له دې ټولو سره سره له ورایه ښکارېده چې هغه امریکایی دی. د ده سور او سپین مخ، شنې سترګې او په ورانه پورې تړلې تمانچه او د خبرو سبک په خپله دا ښودله چې امریکایی دی. د دویم سړي نوم مایک (جاني مایکل سپاین (Jonny Micheal Spayn) و. مایک چې ۳۲ کلن و او د جین پلتون یې اغوستی و او تور بریتونه یې لرل، د ده له ویدیویي کامرې پوه شوم چې د CIA غړی دی. دغو دوو امریکایانو زما پلټنه کوله، خو زما په اړه یې هیڅ معلومات نه درلودل، او نه یې هم زه پېژندلم.

واکر وایي: همدا دوه امریکایان او ورسره د افغاني ملیشو سړي په څوکیو ناست وو او له هر بندي څخه یې په ډېر فاتحانه غرور پوښتنې کولې، دوی به هر بندي را غوښت او په ګوند به یې خپلې مخې ته کېناوه (په داسې حال کې چې لاسونه به یې تر شا کلک تړلي وو) او بیا به یې تحقیق ترې کاوه.

جان واکر چې په خیرن او ډنګر صورت د CIA افسرانو مخې ته کښېنول شو، خو دوی تصور نه کاوه چې دا به د دوی په څېر یو امریکایی وي. د CIA مامورین په لوړ غږ غږېدل، او پوښتنې یې کولې، خو جان واکر چوپ او خاموش و، هیڅ ځواب یې نه ورکاوه. نور اسیران هم په کتار کې چوپ او غمګین ناست وو او د خپل تحقیق لپاره یې د نوبت انتظار کاوه.

دوی د مایک او دایف خبرې اورېدې. مایک خپل لاسونه په ډېر ځور تر ملا نیولي وو. له خپلې څوکۍ پاڅېده او ویې ویل: زموږ هدف د هغو خبیثانو لاس ته راوړل دي چې په نیویارک کې یې بې ګناه خلک ووژل، په هغو چاودنو کې په سلګونو مسلمانان هم ووژل شول.

مایک په داسې حال کې چې جان واکر یې مخې ته ناست و، په لوړ اواز غږ وکړ:

خبرې کوې که نه؟ زموږ ځواب راکړه؟ خو واکر هیڅ نه ویل.

د ورځې یوولس بجې شوې، د تحقیق له مېز څخه ۳۰۰ متره لرې د سره صلیب غړی سیمون بروکس Simon Brooks هم د دغې صحنې عیني شاهد و (ده له جنرال فوزي څخه چې د ملیشو عمومي قوماندان و، د اسیرانو د سرنوشت په اړه د ملاقات لپاره وخت اخېستی و). بروکس خپل د سترګو لیدلی حال داسې بیانوي:

د کلا له یوې څنډې څخه د کلاشینکوف د ضربې اوازونه راغلل، ما لا له جنرال فوزي سره خبرې نه وې پیل کړې، دواړه د ده په یوه کوټه کې ناست وو، جنرال فوزي پاڅېده او ویې ویل اوس نو ملاقات نه شو کولی. زه یې په همدې کوټه کې پرېښودم، او دی ووت. د ډزو اوازونه وار په وار زیاتېدل، ورسره ورسره د بمونو اوازونه هم راغلل، زه ووېرېدم، غوښتل مې چې کوټه پرېږدم، او جنرال فوزي ته ځان ورسوم. هغه د کلا له بام څخه خپلو ملګرو ته چیغې ور وهلې چې پام کوئ، څوک و نه تښتي، زه پوه شوم چې حتماً اسیرانو د کلا په جنوبي برخه کې بغاوت کړی.

د جرمني تلویزیون استازی چې هلته موجود و، کیسه داسې بیان کړې ده:

بندیان په ډله ییز ډول تحقیق ته راوستل کېدل، او د CIA افسرانو (مایک او دایف) ترې پوښتنې کولې، مایک له یوه بندي څخه پوښتنه وکړه چې څوک دی؟ او ولې دلته راغلی دی؟ بندي په ځواب کې ورته وویل: ستاسو مرګ ته! او له دې سره سم یې ځان پر مایک ورغورځاوه. مایک خپله تمانچه راوویستله او بندي یې مړ کړ.

دایف یو بل بندي وپوښت او د شمالي ټلوالې له یوه کس څخه یې کلاشینکوف واخیست او انداخت یې پیل کړ. بندیانو ځانونه پر مایک ور واچول او په لغتو یې په خوله خوله وواهه، هغه په خپله تمانچه دوه نور عربان هم ووژل، او ده هم تر پښو لاندې ساه ورکړه. نورو بندیانو په عین وخت کې له ملیشو څخه څو میله وسله تر لاسه کړه او ډزې زیاتې شوې، دایف درې نور طالبان هم وویشتل او بیا یې د کلا د شمالي دېوال په لوري تېښته پیل کړه. هلته د سره صلیب استازی هم موجود و، او پر هغوی یې چیغه وکړه چې ځئ، ځانونه وباسئ.

ضابط داود چې د بغاوت له پیل نه تر پایه پورې په صحنې کې و، وایي: لومړی هجوم او بغاوت څه کم یوه دقیقه وخت ونیو، خو وروسته وروسته یې لمن خوریدله، بغاوت درې مرحلې درلودلې. په لومړۍ مرحله کې د کلا د جنوبي څنډې له زېرزمینیو څخه بندیانو په لاسي بمونو پر پهره دارانو حمله وکړه او په دم ګړۍ کې یې هغوی ووژل او توپونه یې ترې واخېستل. په همدې کې د CIA ضابط مایک هڅه کوله چې په باغیانو فیرونه وکړي، خو د القاعدې هغه اسیر چې لاسونه یې تړلي وو، د سر په ضربې سره په مایک حمله وکړه او د مایک خوله او پوزه یې ورته مات کړل. مایک چې سرې وینې پرې رابهېدلې، غوښتل یې خپل حریف په تمانچه وولې، خو په همدې شېبه کې یو بل عرب راورسېد او پر مایک یې ډزې وکړې او ختم یې کړ. خو دایف په یوې ضربې سره خپل مخامخ دوه کسه عربان ووژل او په منډه یې ځان له صحنې څخه وویست او د کلا د شمالي برخې په لور یې تېښته واخېسته. معرکه نوره هم ګرمه شوه، په دغو ډزو کې جان واکر هم ټپي شو. بله خوا سیمون بروکس په تېښته تېښته د کلا د شمالي برجونو سر ته ځان ورساوه. هلته د المان د تلویزیون ټیم هم راغونډ شوی و. په لږ شېبه کې همدې برج ته دایف هم ور ورسېد.

بروکس وایي: دایف په وېرې او وارخطایی سره وویل چې وضعه ډېره خرابه ده. بندیانو شل تنه ملیشې بې وسلې کړې، اوس تر شلو میلو زیاتې وسلې د عربانو لاس ته ورغلې دي. دایف له موږ څخه وغوښتل چې هر څرنګه چې وي باید تاسو له کلا نه ووځئ. موږ ورته وویل چې څنګه ووځو؟ ایا د کلا له سر څخه چې شل متره لوړوالی لري ځانونه وغورځوو؟ د دایف خبرې نورو وسله والو ملیشو رد کړې او ویې ویل چې د کلا شاوخوا سیمې په مینونو فرش شوې پام کوئ چې داسې اقدام و نه کړئ. په هماغه شېبه کې موږ په دې پوه شوو چې په مصیبت کې راګیر شوي یوو او له هرې خوا مرګ را روان دی. بروکس زیاتوي: دایف له ځان سره څه درودونه ویل او شکر یې ایست چې له پېښې ژوندی راووت. ده د المانې تلویزیون له ټیم څخه د هغوی ستلایټ امانت واخېست او ویې ویل چې بله چاره نه لرو،

مجبور یوو لـه خپلو ملګرو مرسته وغواړو. ژر کوئ چې وضعه زموږ لـه کنټرول څخه وځي.

د کلا جنوبي برخه د باغیانو په کنټرول کې ولوېده، دوی فوراً په لوړو برجونو کې خپلې مورچې ټینګې کړې. دوی ته د بمونو او د RPG راکټونو دوه ذخیرې هم په لاس ورغلې وې.

د ورځې پر یوه نیمه بجه معرکه پوره ګرمه او خونې شوه. د القاعدې کسانو غوښتل چې د کلا عمومي دروازه او پر سر یې برجونه هم قبضه کړي؛ خو د دوستم ملیشو په پوره زور او خشونت سره د هغوی مخنیرنه کوله. په همدې لحظه کې لـه یوه "لنډاور" موټر څخه د برتانیې د ځانکړې ګارډ (SAS) شپږ تنه په خپلو مجهزو یونیفورمونو کې راورسېدل، دوی پکول خولۍ پر سر کړې وې او مخامخ هماغه برج ته ورغلل چې سیمون بروکس د ټایم د مجلې خبریال، الېکس پیري د الماني تلوېیزون ټیم او د دایف په شمول ځینې نورې داخلې ملیشې په کې وو.

الېکس پیري خپله کیسه داسې بانوي:

برېتانوي پوځیانو لـه موږ وپوښتل چې که څوک په انګرېزي پوهېږئ، نو موږ تـه دې د کلا وضعه تشریح کړئ. لږ شېبه به نه وه تېره چې په یوه نظامي موټر کې د امریکایي پوځونو یوه ډلـه راورسېده. دوی هم همدې ځای ته راغلل او په درنګ ګړی کې ټولو په ګډه د شمالي ټلوالې لـه څو قوماندانانو سره پر پلان خبرې پیل کړې.

د امریکایي ځواکونو مشر د عسکري راډیو لـه لارې لـه خپلو مقاماتو سره په تماس کې شو او لـه هغوی څخه یې د الکترونیکي توغندیو د استعمال مرسته وغوښته... "...اورئ، هلو... اورئ..." د همدې راډیویي ارتباط په لړ کې دایف هم خپل راپور وړاندې کړ او ویې ویل چې مایک ضایع شوی او باغیانو په کافي پیمانه وسلې او مهمات تر لاسه کړي دي. په همدې شېبه کې دایف لـه موږ څخه لرې و او د جنوبي برج په کوم نژدې برج کې پټ و. د ده په غږ سره موږ ته د مقابل طرف ټول معلومات حاصل شول. دایف چې د خپل ستلایت لـه لارې د خپل موقعیت معلومات ورکړل، ټول حیرانه شو. د یو بل برج په سر د ازبکو ملیشو یو قوماندان د ستلایت لـه

لاري له امريکايي ځواکونو سره په تماس کې و او هغوی ته يې له خپل موقعيت څخه د لېزر په شعاع سره د دښمن ځايونه ښودل. لږ شېبه وروسته جېټ الوتکې راورسېدې او راکټونه ترې راخوشې شول. هماغه د لېزر په شعاع نښه شوي ځايونه يې په نښه کړي وو. راکټونه د جنوبي برخې دېوالونو شا ته ولګېدل او سپېرې دوړې جوړې شوې.

بروکس وايي: موږ خپلو ملګرو ته وويل: موږ ته په کار ده چې دا موقعيت پرېږدو او ځانونه وباسو.

دا لومړنی هوايي برید و چې بيا پر څلورو بجو او پنځو دقيقو زموږ له سر څخه د راکټونو کتار تېر شو او دکلا په جنوبي برجونو ولګېدل، پاس د بام پر ناستو مليشو چکچکې او شپېلاقونه پيل کړل، د راکټونو په ګردونو او لوخړو کې د دوستم مليشو هم خپل شاجورونه په پټو سترګو ورتشول.

د ډزو لړۍ د شنبې تر سهاره روانې وې، تر هغې ګړۍ پورې لا هم د باغيانو روحيه او قوت غښتلی و.

د لسو بجو په شاوخوا کې امريکايانو تصميم ونيو چې د باغيانو خبره ختمه کړي، اوس نو دوی دکلا په شمالي برجونو کې د ترصد او قوماندانې لپاره خپل ځای تثبيت کړی و.

د کلا پر جنوبي برخې له بهر نه هم درې څلورو غول پيکره ټاکونو، توپونه وويشتل، همدې انداختونو تر دېره حده دجنوبي برخې برجونه فلج کړي وو. دجنرال فوزي له امريکايي او برتانوي ځواکونو سره په دې سلا شول چې دمخالفينو تر ولکې لاندې د وسلو ګدام بايد له منځه يوسي.

له هوايي ځواکونو سره په راډيويي مخابرې تماس ونيول شو. د ګودام پوره کوروکي هوايي ځواکونو ته ورکړل شوه، د هدف نقطه (طول، عرض، مساحت او هر څه په انچ سر،) نښاني شول.

طياره راورسېده "...شرني!! هول، شرقي خلکو!! پام... پام... تاسو ټاکلي هدف ته ډېر نژدې ياست... لطفاً موقعيت مو بدل کړی... زموږ د برید تخريبي بمونه سل متر مربع ساحه له منځه وړي... لطفاً فاصله ونيسئ... فاصله... فاصله.... ځکه چې تاسو په همدې سل متره کې شامل ياست..."

د شمالي برج قوماندان په ځواب کې "....چاره نه شته.... موږ نه شو کولی دغه برج پرېږدو... ځکه چې موږ له همدې برج څخه د لېزر په شعاع تاسو ته د هدف نقطه په نښه کولی شو... له بل موقعیت ممکنه نه ده چې تاسې هدف معلومړ کړئ...."

او تر لږ سکوت وروسته پېلوټ: "... متوجه... متوجه... بم در واستول شو..." ځمکنی قوماندان: "هوکې... هوکې... موافق یو...."

څو ثانیې نه وې تېرې شوې چې هماغه خوشې کړل شوی بم د دې پر ځای چې د وسلو ګودام له منځه یوسي د متحدینو د ترصد د برج پر سر راولوېد.

له کلا څخه دباندې فرانسوي کامره مین دامیان دیغول وکولی شو چې په تلویزیون کامرې سره د منفجر شوي بم فلمبرداري وکړي. د ازبکو یو قوماندان په خپلې مخابرې سره لګیا دی چیغې وهي:

... دلته نه.... دلته نه.... بلکل غلط هدف... بس کړ... بس کړئ.... نور بمونه و نه غورځوئ.... زموږ خپل کسان مو تباه کړل...

فوزي وایي:

په هماغه شېبه کې زه په برج کې وم چې بم زموږ پر سر راورسېد، د برج دېوال زما پر سر راوغورځېد، دا متې مې لا تر اوسه هم خوږېږي، تر همدې ورځې پورې زه سم غږ نه اورم. مخابره مې په لاس کې وه چې د بم چرو راڅخه والوزوله، خو زه الحمدلله ژوندی راووتم. دا یوه حقیقي معجزه وه، زموږ سره په برج کې هېچا د دې امید نه کاوه چې څوک به ژوندي پاتې وي، له موږ سره ۳۰ امریکایان او برتانویان مړه شول، ۲۰ کسه زخمیان شول او ځینې نور چې ژوندي وتلي وو، د دوړو او خاورو له انبار څخه راووتل، په همدې یوه شېبه کې دغه شل متره لوړ برج د خاورو په انبار واوښت، دا بم دومره دروند و چې د کلا شا ته یو ولاړ ټانګ سرچپه راواوښت او په بل مخ شو. له هغه وروسته بمبارد ودرول شو، خو کله چې شپه شوه، نو د امریکا مدرنترینه ځارندویه الوتکه AC ډوله الوتکه په کار واچول شوه، دغه الوتکه محشر جوړوي، په ډېره ټیټه فاصله کې پرواز کوي، خپل ښکار د شپې په تیاره کې کوي، الوتکه لیدل کېږي نه، نه یې

غږ شته، نه رنګ، خو دا هر څه ويني، مرګونه کري، کله چې راورسېده نو په يوه ګوزار سره يې د باغيانو د وسلو ډيپو والوزوله. د چاودنې لمبې دومره لوړې وې چې د مزارشريف له ښار څخه هم ليدل کېدلې.

د سې شنبې د ورځې په اوږدو کې د نومبر پر ۲۷مه تصفيوي عمليات پيل شول، د ټانکونو او توپونو مشترکه بکتريا د مخالفينو مقاومت خنثی کړی و. وروسته همدغه ټانکونه په مورچلو او زېرزمينو ور وختل.

د چارشنبې تر سهاره پورې همدا تصفيوي عمليات روان وو. تر هغه ځايه چې د کلا په جنوبي برجونو کې پرته له کوفته شويو غوښو بل هېڅ نه وو پاتې. له يوې خوا شديد بمبارد او له بلې خوا د ټانکونو او توپونو فيرونه او بيا د باغيانو پر مړو د چين داره ټانکونو چين مالي هر څه ايره ايره کړي وو. يوازې د دغو مړو راټولول له سره صليب سره څلور ورځې وخت ونيو. دوی په دې وتوانېدل چې ۲۳۷ لاشونه راټول کړي.

کله چې د متحدينو ځواکونه د مقاومت په ختمېدو مطمئن شول، پينځه کسه مليشې يې په دې وګومارلې چې زېرزمينيو ته د زينو له لارې ور کوز شي او معلومه کړي چې که څوک ژوندي پاتې وي. پلټونکي له لږ شېبې وروسته راووتل او ويې ويل چې هېڅوک هم ژوندی نه دی پاتې، لږ شېبه نه وه تېره شوې چې دوه کسه زخمي عربان له زېرزمينۍ راووتل. دوی په ډېره بده وضعه کې وو، ځب ځب وو، يوازې ساه په کې چلېده، لږ شېبه وروسته دوه نور چې چندان ژوبل نه وو هم راووتل، دوی د مرستې او مدد نارې وهلې او ويل يې چې په زېرزمينۍ کې نور کسان هم شته.

د ځانګړې ګارډ قوماندان وويل، چې په کار ده زېرزمينيو ته پرېمانه اوبه ورخوشې کړو تر څو پاتې کسان يا خو راووځي او يا هم همالته د يخ له کبله کنګل شي. همداسې يې وکړل. وروسته له دې چې زېرزمينې ته يې اوبه ورخوشې کړې د اوبو په سر يې تېل هم ورخوشې کړل او اور يې ورته ولګاوه. په زېرزمينۍ کې جهنمي لمبې بلې شوې، تکې توري لوخړې او سخته بدبويي تري راووته، د اور د لمبو له منځه توري بلاوې راووتې، د دوی مخونه او لاسونه سوي وو، په دغو محدودو کسانو کې چې د لمبو له سپرغيو سره راووتل يو هم امريکايي جان واکر و. دی تر اوسه پورې ژوندی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. لـه څه شيبو انتظار وروسته متحدينو زېرزمينۍ ته ناري وروهلې چې که څوک ژوند غواړي نو رابهر دې شي، خو د چا ځواب نه اورېدل کېده.

بـيا نـو د دوی لـه هـرې سـوړې څخـه زېرزمـيـنۍ تـه ګـرنېټونه او چاودېدونکي مواد ورغورځول، او وريسې يې يخې واورينې اوبه يو ځل بيا ورخوشې کړې. که څه هم لـه دې کار سره ډېر تېيان ووژل شول خو پوره يوه شپه په همدې توګه تېره شوه، دغه نور راوتلي اسيران دجان واکر په شمول د کلا په غولي سختې يخنۍ ته کېنول شوي وو او پاس د بامونو لـه سرو څخه ملېشو نظارت پرې کاوه.

سهار شو (د شبې پر ورځ سهار وختي) په داسې حال کې چې د متحدينو مشران او همداراز د مليشو ګڼ قوماندانان او د سره صليب ماموران د کلا په منځ کې راغونډ شوي وو او د ناستو اسيرانو تماشا يې کولـه چې لـه زېرزمينـيو څخـه داهونـو اواز او د اخ اخ فـريادونه تـر غـوږ شـول. مليشـو ځانونـه بـريد تـه تيار کړل او منتظر وو چې که څوک لـه زېرزمينۍ څخه د حملې په نيت راووځي نو په ګولـيو بـه يې سوري سوري کړي. خو دا ځل د زېرزمينۍ پاتې شويو کسانو پناه غوښته او ځانونه يې تسليمول.

د جنګي کلا تمرد چې د عربانو لـه خوا پيل شو، د پېنځو پېړيو بربريت او د يووشتمې پېړۍ تنکالوژۍ پر داسې داستان بدل کړ چې تاريخ هم پرې شرمېږي. عجيبه دا ده چې دا جګړه پر يوه تسليمي پيل شوه او يوه اوونۍ وروسته پر يوه تسليمي پای ته ورسېده؟!

په کلا کې راغونډو شويو کسانو اټکل کاوه چې کېدای شي تر پنځو يا شپږو تنو زيات کسان نه وي، خو لـه دې محشر څخه (لـه دومره اورونو، بمونو، يخو اوبو او لوږو تندو سره سره) په شمار ۸۶ کسان راووتل. مخونه يې د ليدو نه وو، تا به ويل چې مړي دي. مخونه يې سوي و. د ډېرو خو د سترګو کونجونه هم لـه يخ څخه چاودې او څيري وو. د ډېرو غږونه لـه يخنۍ مات شوي وو. پوزې يې لـه تورو لوړو ډکې شوې وې، جامې يې سوې وې، داسې بربښېدل لکه چې د دوزخ لـه سپرغيو جوړ شوي انسانان دي. کلـه چې دغه ټول اسيران سره راغونډ شول او د هغو نورو اسيرانو چې لـه بېګاه څخه په همدې غولي ناست وو، يوه امريکايي د ترحم لـه مخې يوه تنکي

ځوان ته مالته وړاندې کړه، هغه سوي زخمي ځوان په انګرېزي ژبه مننه ورڅخه وکړه، په هماغه کړئ کې امریکایي ځواکونه په دې پوه شول چې دا هماغه ورک جان واکر دی.

خو د دې ژوندیو او مړو له شمېر څخه بیا هم داسې ښکاري چې ۱۱۷ کسان ورک شوي. او همدا نن چې نن دی هم څوک نه پوهېږي چې له دې کلا څخه هم ۱۱۷ ورک شوي عربان څنګه وتلي؟ چېرته وتلي؟ او ایا بیا به پیدا شي که نه؟؟؟

خو موږ جنګي کلا په داسې وخت کې پرېښوده چې د مړو او زخمیانو په لیدو مو خپله دنیا هېره کړې وه، موږ ته داسې ښکارېده چې ګوندې په ټوله دنیا کې به قیامت وي. کله خو وایم چې دا به خوب و، خو دا هر څه رښتیا وو، موږ ډېر هغه رازونه لا کشف نه شوای کړای چې د دې کلا د بربریت واقعي انداز ترې څرګند شي. خو زه وایم یوه ورځ نه یوه ورځ به زمانه داسې هم راځي چې د دې کلا اصلي سناریو موږ ته په رښتینې توګه راوسپړي او ملعومه کړي چې ایا دغه محشر د دې اسیرانو له خوا پیل شو، که فقط په دې خاطر چې د دې خونکاریو پرمخ پرده واچول شي، ورته د جنګي کلا د بغاوت نوم ورکړل شوی؟؟

جان پولي ماري:

له کلا څخه لرې کېدم، د ډاتسنې په باډۍ کې ناست وم او تر اخره مې کلا ته کتل. کلا مې تر نظر وار په وار وړوکې کېده، د موټر په دوړو کې مې تر لرې ځای د کلا عکاسي کوله، تر هغو چې بلکل د موټرو په دوړو کې ناپیده شوه.

جان پول ماري، د فرانسوي مجلې نوفل ایزرفاتور ستر څېړونکی، پښتو ته ژباړه: عبدالرحمن سکوت، وطن مجله، د درېیم کال یوولسمه ګڼه، ۲۰۰۲ کال، اپرېل ـ مې، ۳۳-۴۱مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شبرغان په دښتو کې د مرګ قافلې چېرته لاړې؟؟؟

د طالبانو بندیانو د ډله ییزو وژنو وروستنی بشپړ او ژوندی راپور

د شمالي ټلوالې د شبرغان له تور زندان څخه د موټر په مزل د پنځلسو دقیقو په فاصله کې یو پراخه کنډو کېږ دښته راځي چې د لیلي په نامه یاد ېږي.

له دغې دښتې څخه هستوګنو سیمو ته ځینو صحرایي حیواناتو په خپلو خولو کې هډوکې راوړي وو. چې ځینې یې وچ او زاړه او ځینې یې لاهماغسې تازه او په غوښو کې نغښتې وو دا څرګندونې ډاکټر "هاګلند" چې د بشر پوهنې په څانګه کې استاد دی او د بشري حقوقو په یو ټیم کې یې په دغو تازه ورځو کې له شمال څخه د لیدنې په ترڅ کې دلیلي دښتې ته هم سر ورښکاره کړی، خپل راپورتاژ تهیه کړی.

نوموړی په دې هکله چې طالب بندیان څرنګه د مرګ کومې ته ورسول شول یو اوږد راپور ته تیار کړی دی، چې موږ یې ستاسو مخې ته ږدو. نوموړی لیکي: ما د لیلي په دښته کې نیمې کیندل شوې ځمکې ولیدې چې ځای ځای د تسټپو مړی او تارونه، د سرونو ګلګوټې وېښتان: د جمجمې هډوکې او همداراز بوټان په کې پراته وو، په ځینو ځایونو کې مې د بلډوزرونو هغه نښې ولیدې چې د وینو لیکې او خاپونه یې تر ډېره له ځان سره کش کړي وو. خو زه وایم چې د ډله ییزو قبرونو موندل اسان کار نه دی، ولې پلټونکې او د دغه کار ماهرین په دې ښه پوهېږي چې چېرته د بلډوزرو د عرابو نښې او د کرهنې د ځمکې په پرتله د دغو ځمکو توپیر ښکارېږي، نو دا ښېي چې په دغه ځای کې ډله ییز قبرونه موجود دي.

ما د لاسونو پټې او څه اندازه دستکشې ولیدې چې یوه خوا او بله خوا پرتې وې او دا هغه دستکشې دې چې وژونکي یې د مړو جسدونو د ښخولو پر وخت په لاسو کوي، نو دا هغه ثبوتونه دی چې په ډاګه دا معلومېږي چې د دغو بندیانو وژل یو پلان شوی کار و.

ډاکټر هاګلند وایي: د لیلي دښتې له لیدلو وروسته زه له خپلو دوو ملګرو سره چې دواړه د "بوستن" دي، د شبرغان جیل ته لاړم، دلته مو چې څه ولیدل ډېر دردوونکي دي، نژدې درې زره طالبان مو ولیدل چې په داسې یوه کوټه کې اچول شوي وو، چې یواځې د اته سوه تنو لپاره جوړه شوې ده. دا ټول هغه زخمیان، وږي او ناروغ طالبان وو چې د کندز د سقوط پر مهال د دوستم ځواکونو ته تسلیم شول، موږ د دوی د دغه دردوونکي حالت په اړه د زندان له یوه مسؤل قوماندان سره خبرې وکړې، خو هغه د دغه بد حالت له شتون سره تر منلو وروسته موږ ته د پیسو د نشتوالي خبره وکړه او ویې غوښتل چې که تاسو دوی ته د غذا تیارولو او د یو کوهي (څاه) ویستلو مرسته وکړئ چې دوی ته پاکې اوبه ورسېږي، نو ښه او کنه نو موږ یې نه شو کولای.

خو خبره داسې نه وه، موږ د طالبانو له بندیانو څخه نورې دردوونکې کیسې واوریدلې، خو له دې پېښو سره چې دوی ورسره مخ شوي وو، اوس هم طالعمند وو چې ژوندي پاتې وو، هغوی ویل چې موږ څخه په سلهاوو ملګرو هغه وخت مرګ ته غاړه ورکړه چې له کندز څخه په وسپنیز کانټینرونو کې تخته بند او په زور ځای پر ځای شوو، دروازې راپسې بندې شوې او ساوې مو تنګې شوې، تر دې چې په سلهاوو ملګري مو له خپل ژوند نه ستړي او د مرګ کومې ته ولوېدل".

هاګلند مخکې وایي: کله چې مې له څو تنو ځایي کارګرانو سره د جسدونو لټولو لپاره د لیلي په دښته کې کار کاوه د پنځو فټو په اندازه مو یو ځای روسپړلو. نو و مو کتل چې بې شمېره جسدونه څنګ ترڅنګ قطار پراته وو، بیا مو لږ ورهاخوا د شپږو مترو په اندازه یو ځای وکیندلو، پنځلس جسدونه په کې راووتل، خو د حیرانۍ خبره دا ده چې دوی هماغسې تازه او په اندامونو یې غوښې لانښتې وې، د ځینو لاسونه د

شاخوا ته تړل شوي وو، ټول ځوانان وو، د دوی په جسم ښکاره ټپونه نه وو او نه هم پرې د ټوپکو د برچو اویا مرمیو اثار وو، نو له دې نه دا خبره څرګندېدله چې دوی ټول د ساتنګۍ له امله په کانټینرونو کې مړه شوي دي. دا چې د لیلي په پراخه دښته کې به څومره داسې ډله یزه وژنې او قبرونه تر خاورو لاندې شوي وي، زه یې اندازه نه شم لګولي او نه پوهېږم، خو د ملګروملتونو د یو مقام له خولې دا خبره کوم، چې هغه ویلې دي چې د دغې دښتې په هره تنګه کنده کې په سوونو جسدونه د بلدوزرو له ارابو لاندې شوي او په همدې هکله د افغانستان د بشر د حقوقو مشر عزیزالرحمن رزاق ماته وویل چې له زرو څخه زیاتو تسلیم شویو طالبانو په بندو کانټینرونو کې ساه ورکړې.

همداراز په دې اړه ما ته ډېرو بندیانو، د لارو چلوونکو، افغاني ملیشو، محلي کلیوالو او نورو وګړو ژوندۍ کیسې کړي دي.

د لیلي دښتې مرګونه هغه تریخ حقیقت دی چې د افغانستان په تاریخ کې ساری نه لري او د همدغه بې کرکې مرګونو لامل و، چې امریکا په ډېره لږه اندازه عسکري ځواک د افغانستان په خاوره کې پلي کړ او د ځایي ملیشو د مرستې لپاره یې د هوایي ځواک قوماندې په خپل لاس کې واخیسته چې دا کار د امریکا هغه مسوئلیت تر پوښتنې لاندې راولي چې د بندیانو په هکله یې د "ژنیو" تړون ته لرلو خو په هر حال دا جګړه امریکایانو ته په ډېرارزانه قیمت تمامه شوه او هغه دا چې د امریکایي وینو پرځای په کې افغاني وینې وبهیدلې.

کله چې تسلیم شوي طالبان په کانټینرونو کې اچول کېدل، امریکایي عسکر موجود وو، هغوی ددغو بندیانو د مړینې شاهدان دي. کله چې کانټینرونه روان شول او د شبرغان د جېل مخې ته یې دروازې خلاصې شوې، نو اکثرو یې مرګ ته لبیک ویلي و، خو د دوستم عسکرو داکار هېڅ خبره نه ګڼله او ویل یې چې موږ دوی په سخت امنیتي حالت کې ځکه ساتلي وو چې د قعله جنګي غوندې یو ځل بیا اغتشاش جوړ نه کړي، دا چې وژل شوي دي دا د خپلو ټپونو له امله دي چې په جګړو کې ورته رسېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې په دې هکله د پنتاګون له ویاند سره تماس ونیول شو نو هغه له ځواب ورکولو څخه انکار وکړ.

همداراز په دې اړه نړیوالو مؤسسو ته دا ګوته نیول کېږي چې د دومره لوی دردوونکي او ثابت شوي عمل په هکله به دا غوره نه وای چې دغه قصابان یې د محاکمې مېز ته راکش کړي وای، چې په دومره بې دردۍ یې له بندیانو سره دا ډول چلن کړی دی.

د شمال د ملیشو د مشر جنرال دوستم ویاند فیض الله ذکي نیوزویک ته دا خبره کړې چې دا سمه ده چې په کانټینرونو کې به یو څه بندیان مړه شوي وي چې ټول شمېر به یې سلو او یا هم یو سلو او شلو په شاوخوا کې وي، خو نوموړي دا هم ویلې که چېرې د قلعه جنګي د پېښې د تکرار وېره نه وای، نو موږ به دوی په ازاده فضاءِ کې په ټرکونو کې انتقال کړي وای. هغه وایې چې کله بندیان په کانټینرونو کې باربدل نو په دغه ځای کې دوستم موجود نه و او دا کار موږ د ټیټې سطحې قوماندانانو ته حواله کړی و. "چیفر لینینګ" چې د بشري حقوقو د پلټنې یو ماهر او د "هارورډ" په پوهنتون کې د عامه روغیتا پروفېسر دی وایي چې: "له دغه پېښې څخه چې چېرته، څرنګه او په کوم وخت کې رامنځته شوه، امریکایي ځواکونه ښه خبر وو.

د طالبانو او القاعدې پلویان د یوې معاهدې په ترڅ کې د کندز او مزارشریف ترمنځ د "یارګنک" په سیمه کې د دوستم قواوو ته تسلیم شول، د دوستم د یو قوماندان شمس الحق ناصري له خولې ویل شوي کله چې د طالبانو د تسلیمېدو مراسم تر سره کېدل نو د نورو قوماندانانو په شمول جنرال دوستم هم موجود و.

همداراز د امریکا د خفیه ادارو ځینې افسران هم راغلي وو او له بندي طالبانو سره دا وعده شوې وه چې د القاعدی له مخکښنو غړو پرته به افغاني بندیان خپلو کورونو ته ستنیږي، پاکستانیان به هم تر تحقیق او پلټونو وروسته خپل هېواد ته لېږل کېږي او عربان او نور خارجیان به ملګرو ملتونو او نورو مؤسسو ته سپارل کېږي.

د دغو حالاتو یو بل شاهد وثیق الله سادات دی، دی وایي: "د طالبانو نمایندګانو او استازیو په دې خبره ټینګار کاوه چې دوستم ته په دې شرط تسلیمېږو چې د تېرو وژنو انتقام به ترېنه نه اخیستل کېږي. د همدې موافقې پر اساس د نومبر پر پنځه ویشتمه نېټه له څلور سوه طالبانو پرته چې په کندز کې پاتې شول او له تسلیمېدو یې انکار وکړ نور ټول، لکه د پسونو په شان د تسلیمۍ میدان ته راغلل، د دوی د بې وسلې کولو لپاره څلور غونډونه جوړ شول او د وسلو له تسلیمۍ څخه ووروسته یې په ډاټسنو، لاریو، روسي کامازونو او کانټینرونو کې بار کړل.

د مزار شریف د کانټینرونو د موټرو یو موټروان چې نیوزویک یې د اصلي نوم له ښودلو ډډه کوي او په محمد یې یادوي وایي چې: "ماښام ناوخته د دوستم څو عسکر زموږ د کانټینرونو تم ځای ته راغلل او له ما یې وغوښتل چې خپل کانټینر له موږ سره تر "قلا زیني" پورې بوځي چې په کې بندي طالبان د شبرغان زندان ته انتقالوو. "کلا زیني" د مزارشریف او شبرغان تر منځ د سړک پر سر پرته ده، ماښام نژدې اوه بجې وې چې کلا زینې ته ورسېدو، له یارګنک څخه د بندي طالبانو کاروان را وران و، کله چې ټول را پوره شوو نو عسکرو له هغوی څخه پګړۍ، خولۍ، او واسکټونه واخیستل، له موټرو یې راکوز او کانټینرونو ته یې د ختلو امر ورکړ، په هر کانټینر کې یې له دوه سوه څخه زیات بندیان واچول)).

نوموړی ډریور وایي: "کله چې په دغو بندیانو پسې یې د کانټینرونو دورازې پَه وسپنیزو ځنځیرونو وتړلې، نو ما پخپله د ځینو بندیانو داسې غږونه واورېدل چې: له موږ سره مو خیانت وکړ! د کانټینر دورازې مو راپسې قلف کړې..."

ښایي چې بندیانو په غړیدلو سترګو خپل مرګ لیدلی وي، دا د عکسونه ځای ډله ییزې وژنې هغه اسانه لاره ده چې په ۱۹۹۷ م کال کې د شمال یو بل جنګ سالار جنرال مالک پهلوان هم طالب بندیانو په وژنه کې له دا ډول طریقې څخه کار اخیستی و او ویل کیدل چې ۱۲۵۰ تنه بندیان یې د کانټینرونو په وسپنیزو ګیډو کې د مرګ تر پولې ورسول او هغه داسې چې د مالک په امر کانټینرونه د لیلي دښتې سوزوونکي لمر کې ودرول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول او کله چې د کانټینرونو دورازې پرانیستل شوې بندیان ټول د سوزیدلو سکرو په شان یو پر بل ټول پراته وو، زیاتره بندیان ویلي شوي او خوړیت پړیت شوي وو. خو کله چې طالبانو په ۱۹۹۸ م کال کې مزار شریف ونیو، د انتقام په توګه یې له دوی سره هم هماغسې وکړل چې ورسره شوي وو.

نوموړی موټروان وایي: "...د کانټینرونو له روانېدو څو ساعته وروسته ما د کانټینرونو له منځه د بندیانو ترپکې او ټوپونه حس کړل د عکس ځای او چیغې یې وهلې چې مړه کېږو، لږې اوبه راکړئ، د خدای لپاره انسانان یو، ځناور نه یو او داسې نور..."

موټروان زیاتوي: په دې وخت کې ما یو څټک رواخیست چې د کانټینر ځینې ځایونه بندیانو ته د هوا داخلېدو په نیت سوري کړم، له یو دوو کوچنیو سورو څخه پرته یو عسکر چې ما سره ناست و، زما کار نیمګړي کړ او د ټوپک په مېله یې تهدید کړم. له دې سره سم یو بندي چې د دغه سوري په چاود کې یې خپله ژبه راویستلې وه، ویل یې (مسلمان یې که نه؟ ته دا زما ژبه وګوره!!) په ریښتیا چې د هغه ژبه له تندې چاودلې وه".

د یوه بل کانټینر موټروان هم دې ته ورته خبره کوله چې ویل یې یو ځل ما کوښښ وکړ چې بندیانو ته د یو سوري له لاري اوبه ورکړم خو د دوستم ځواکونو په دې کار دومره وډبولم چې شپه یې هم راباندې په خپل موټر کې تېره کړه.

د عبدالله په نامه یو ځایي سړی نیوزویک ته دا خبره سپینه کړه، کله چې د دوستم عسکرو د شپې له خوا موږ ته له دغه ځایه د بارولو وویل، زموږ کور د زیني کلا په خواکې و. نوموړی وایې کله چې موږ د کور تشولو په حال کې د بام پر سر وختو، نو ومو لیدل چې څلور کانټینرونه د کلا خواته راورسېدل او بیا د کلا په منځ کې په وار وار له هر یو کانټینر څخه بې شمېره بندیان چې لاسونه یې تړل شوي وو راکوز شول او هغه بندیان چې چالاکه مزل به یې نه شو کولای د عسکرو له خوا به د ماشیندارو په کونداغونو وهل کېدل، نوموړی وایې چې څه شېبه وروسته دغه بندیان بیرته کانټینرونو ته وخیژول شول او کله چې به کانټینر ښه ډک شو، نو

دروازې به يې ورپسې وتړلې او روان به شول. عبد الله زياتوي چې د دوستم د عسکرو يواځينې هدف د دغو بنديانو وژل و او بس. دی وايې چې ما په دې هکله په پټه د امريکايي ځواکونو له خوا يو ترجمان وثيق الله سادات سره وکتل او له دغه حالت څخه مو خبر کړ او هغه راته د عملي اقدام کولو خبره وکړه. رښتيا هم امريکايي ځواکونو په خړ رنګو ډاټسنو کې "زيني کلا" ته راغلل، خوله بنديانو ډک کانټينرونه لا پخوا له دې ځايه تللي وو نو دوی هم بيرته مزار شريف ته ستانه شول. سادات وايې چې په همدغو ورځو کې يعنې د نومبر پر پنځه ويشتمه د قلعه جنګي د بنديانو پاڅون دوی (امريکايان) ډېر پريشانه کړي وو، له يوې خوا يې خپل يو افسر "مايک سپان" په دغه جنګ کې له لاسه ورکړی و، چې مړی يې بيا د مزار له هوايي ميدان څخه پورته شو او بل دا چې دوی يو امريکايي طالب "جان واکر" نيولی و، نو له همدې امله دوی په ډېر احتياط سره ګام اخيستو، خو زه باور لرم چې دا ټوله ډرامه به ډېر ژر امريکايانو ته افشا شي چې د شبرغان له زندان څخه څومره بنديان په کانټينرونو کې ووژل شول.

موټروان محمد وايي چې د نومبر پر ۲۹ نېټه د ورځې يوولس بجې وې چې موږ له يو بل کاروان سره چې ۱۳ کانتنرونه يې رابار کړي وو، يوځای شو، له هر ډريور سره په خوا کې يو عسکر ناست و، په دوی کې يو موټروان چې موږ به ورته حسن ويلو، ماته کيسه کوله چې کله به په کانتنرونوکې د پښو دربهار او ټوپونه پيل شول نو عسکر به راته امر وکړ چې دوی لا او س هم اوبه غواړي بس مزل کوه او ګېرونه بدلوه. کله چې موږ د شبرغان جېل ته ورسېدو او له هغې وروسته چې يو يو کانټينر د جيل انګړ ته داخلېدو، نو ما له خپل ځان څخه مخکې کانتنرونو ته کتل چې دورازې يې خلاصې شوې او د دوو سوه تنو په شاوخوا کې به اټکل کېدل چې مړه جسدونه لکه د رمې پسونه له کانټينرونو څه راوغورځول شول. د هغوی جامې ټولې لمدې وې د ځينو مړو له خولو او غوږو څخه وينې بهېدلې.

محمد وايي چې د دغو ۱۳ کانټينرونو له جملې څخه يواځې ۱۷۶ تنه بنديان ژوندي پاتې وو او هغه هم له دې امله چې په ځينو کانټينرونو کې

موږ سوري جوړ کړي وو، هغه وايي چې په دغه وخت کې چې کانټينرونه پرانيستل کېدل يو امريکايي هم موجود نه و.

د عبدل په نامه يو بل اته ويشت کلن موټروان نيوزويک ته دا خبره وکړه: "په هغه کاروان کې چې ۲۴ ساعته يې مزل وکړ او بنديانو د اوبو، اوبو چيغې وهلې موږ له سوريو څخه وليدل چې هغوی يو د بل د بدن خولې څټلې او ځينو خو يې داسې حالت ته رسېدلي وو چې پر يو بل به يې خوله لګوله"

نوموړی زياتوي "کله چې موږ د شبرغان زندان ته ورسېدو يواځې له شلو څخه تر ديرشو پورې بنديان ژوندي پاتې وو او نور ټول مړه شوي وو".

د محمود په نامه يو پاکستاني بندي نيوزويک ته دا خبره وکړه: "موږ د پنځلس سوه (۱۵۰۰) تنو په شاوخوا کې طالبان دوستم او شمالي ټلوالې ته تسليم شوو، له دې وروسته يې موږ په خپلو پګړيو کې له پښو او لاسونو څخه وتړلو او د ميږو د رمو په شان يې کانټينرونو ته ګوزار کړو، په کانټينرونو کې زموږ تنده او ساه تنګې دې حالت ته ورسېده چې اکثره په کې لېونې شول، خولې لګول، شوکارې لګول او هر هغه څه ته لاس کول چې کوم لوند او نمناک شی يې خولو ته ورشي، خو چې څو جيل ته رسېدو، سل تنه له موږ څخه مړه شوي وو".

يو ډريور چې دغه حالت يې ليدلی و، بې اختياره يې چيغې وهلې: ملل متحد، مړګونه، دا ډلې ډلې مرګونه ووينه! ملل متحده چېرته يې؟؟

کله چې د نومبر پر ۲۹ د سره صليب مامورين زندان ته راغلل نو يواځې [redacted] ژوندي بنديان يې وليدل چې سترګې يې وازې پاتې وې او نور ټول يې ګومان کېږي چې په ليلي دښته کې تر خارو لاندې کړي وي.

د ليلي دښتې تر څنګ د "لب جر" په نامه سيمې هستوګنو نيوزويک ته دا خبره په ډاګه کړه چې د دسمبر پر لومړۍ نيمايې کې په ناڅاپې توګه د دوستم د عسکرو له خوا موږ ته د کورونو پرېښودو امر وشو او پوره څو ورځې دغه ځای له اوسېدونکو تش ساتل شوي و. د دغه ځای يوه تن ځايي اوسېدونکي چې ۴۹ کلن سړی و دعوه وکړه چې عسکرو په دغه لاره چې دليلي دښتې ته څېرمه پرته ده، د موټرو پياده خلکو او ان د کچرو او خرو

تګ راتګ بند کړ. نوموړی وايي چې ما په پټه له دغه سيمې څخه د کانټينرونو کاروانونه وليدل چې د ليلي دښتې پر لور روان وو او همداراز ما له لېرې څخه د بلدوزرو د ماشينونو اوازونه هم واورېدل چې د ښخولو په کار لګياوو. سره صليب د ژوندیو بندیانو له خولې راپور تيار کړ، هاګلند له خپلو همکارانو سره يوځای د دغو زړه بوږنوونکو پېښو په هکله مفصل راپور وليکه، د ملګرو ملتونو د بشري حقوقو ټولنې د پېښې له تصديق سره سره په دې اړه راپور تيار کړ، ولې امريکايان تر او سه له دغه خبرې سره موافقه نه کوي او دليل راوړي چې که دا کار شوی هم وي زموږ د عسکرو په شتون نه دی شوی او نه ترې زموږ ځواکونه خبر شوي.

نيوزويک وايي چې د باوري سرچينو له قوله موږ خبر شو کله چې د شبرغان جېل ته د بندي طالبانو لومړی کانټينر راورسېد او د مړو جسدونه يې ترې راوغورځول، نو د امريکا ځانګړی کوماندوي ځواک هلته موجود و. او دوی ته دنده سپارل شوې وه چې په بندیانو کې د القاعدې شکمن کسان په نښه کړي او ځينو خويې د جيل امنيتي چارې سمبالولې.

د امريکا د دفاعي چارو څانګې په دې هکله د پنځم نمبر ځانګړي امريکايي ځواک له قوماندان "کول جان" څخه د معلوماتو غوښتنه کړې وه، هغه ورته په ځواب کې ويلي وو چې د دغو سيمو مسول ځواکونه د لومړي نمبر قواوو پورې اړه لري، خو د دغه ډلې ځانګړو ځواکونو پنټاګون ته په صراحت سره وويل چې هو! ډېر طالب بندیان مړه شوي، خو اصلي لامل يې هغه ناروغتياوې او زخمونه وو چې په کندز کې دوی ته رسېدلي وو. د نيوزويک خبريال وايي کله چې موږ د پېښې د سپيناوي لپاره له دواړو خواوو سره تماس ونيو، خو هغوی په دې هکله له څه ويلو څخه ډډه وکړه.

. سره صليب د مؤسسې لپاره هم دا ډېره زړه دردوونکې پېښه ښکارېده، خو نه پوهېږو چې هغوی له کومې وېرې زندان ته نه ورتلل، او بندیانو ته د مرستو تيارولو څخه عاجز و.

د افغانستان د بشري حقوقو د تنظيم مشر عزيز الرحمن رازق وايي چې موږ څو ځلې هڅه وکړه چې ICRC مامورينو چې دفتر يې په مزار شريف

کې و، دا خبره څرګنده کړي چې په ۲۲ او ۲۳ مه نېټه ګڼ شمېر طالب بندیان د کندز له یارګنک څخه چې تسلیم شوي وو په کانټینرونو کې د شبرغان جېل ته یوړل شول، خو دوی وایي چې مقامي چارواکو نه غوښتل چې موږ دې له جېل څخه لیدنه وکړو.

د جنورې میاشت په نیمایي کې "جان حفران" او "جیفرنیګ" په کابل کې د ICRC له دوو مامورینو سره وکتل چې یو له هغوی څخه له ژینو څخه د تحقیقاتو لپاره رالېږل شوي وو چې معلومه کړي له بندیانو سره امریکایانو څومره مرسته کړې. نوموړی وایي چې کله مو په دې هکله له امریکایي چارواکو سره په کابل کې وکتل، هغوی ځانونه بې خبره وښودل او بیا یې وویل چې دا مهمه پېښه ده او باید په اړه یې پلټنه وشي. خو موږ په یقین سره چې د دغو ټولو ناخبریو سره سره چې امریکایان یې خپله بهانه نیسي او سره له دې چې د وژل شویو بندیانو په اړه له همدردۍ څخه په مرموز ډول ډډه کوي، دا کافي ده چې دوی په اعمالو د لیلي دښتې مړه جسدونه شاهدي ووایي.

وطن مجله، د څلورم کال دویمه ګڼه، ۲۰۰۲ سپتمبر
له نیوزویک مجلې څخه د "وطن" د ادارې ژباړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال : ملزن کلاوس
ژباړونکی: سراج الحق ببرک زی ځدران
له دیرشپیګل مجلې نه

د جنرال د قتلونو دښته

په زرګونو طالب جنګیالي په ۲۰۰۱ نومبر کې شمالي ټلوالې ته ورتسلیم شول، بیا وروسته په دغه دښته کې ډله ییز قبرونه ومیندل شول. د جمهور رئیس د کابینې یو غړی ددغې ډله ییزې وژنې پړه او مسئولیت پرغاړه لري، ایا امریکایانو د غه قتلونه زغملي دي؟

دغه دښته د شبرغان شا ته پیل کېږي، شبرغان د افغانستان په شمال

کې د سوداګرۍ یو ډېر زوړ ښار دی، دلته تود باد تر پاک شنه اسمان لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مترونو ژبړې شګې ډېرې کوي. ددغه پوستکارت غوندې ځای په منځ کې څه دي؟ یوازې څوګامه له سړک څخه لرې د مرګ انځور یا منظره ده، دلته توتې توتې د ملا هډوکي، لږ وړاندې څو توتې د پښتې، د تېر نري هډوکي، کیڼ خوا ته د کوناټي هډوکې، لاندنۍ ژامه، یو متر وړاندې د خاورې نه یوه کوپړۍ راوتلې، تور وېښتان یې ښکاري، دغه د انسان پاتې شوې توتې دي، څه چې دلته په شبرغان کې اټکل اته میاشتې مخکې پېښ شوي دي.

په افغانستان کې ډېرې ګنګوسې شته چې دغه د کرزي حکومت او امریکایي ملاتړي او ملګري تر فشار لاندې راولي، چې د امریکایي سرتېرو او د شمالي ټلوالې په ګډون د طالب جنګي زندانیانو د ډله ییزې وژنې مسئولیت د همدوی پر غاړه دی. دغه صحنې څه موده مخکې په یو ایراني ټلویزیون کې ښکاره شوې. که څوک په دې اړه د لټون لپاره پوښتنې

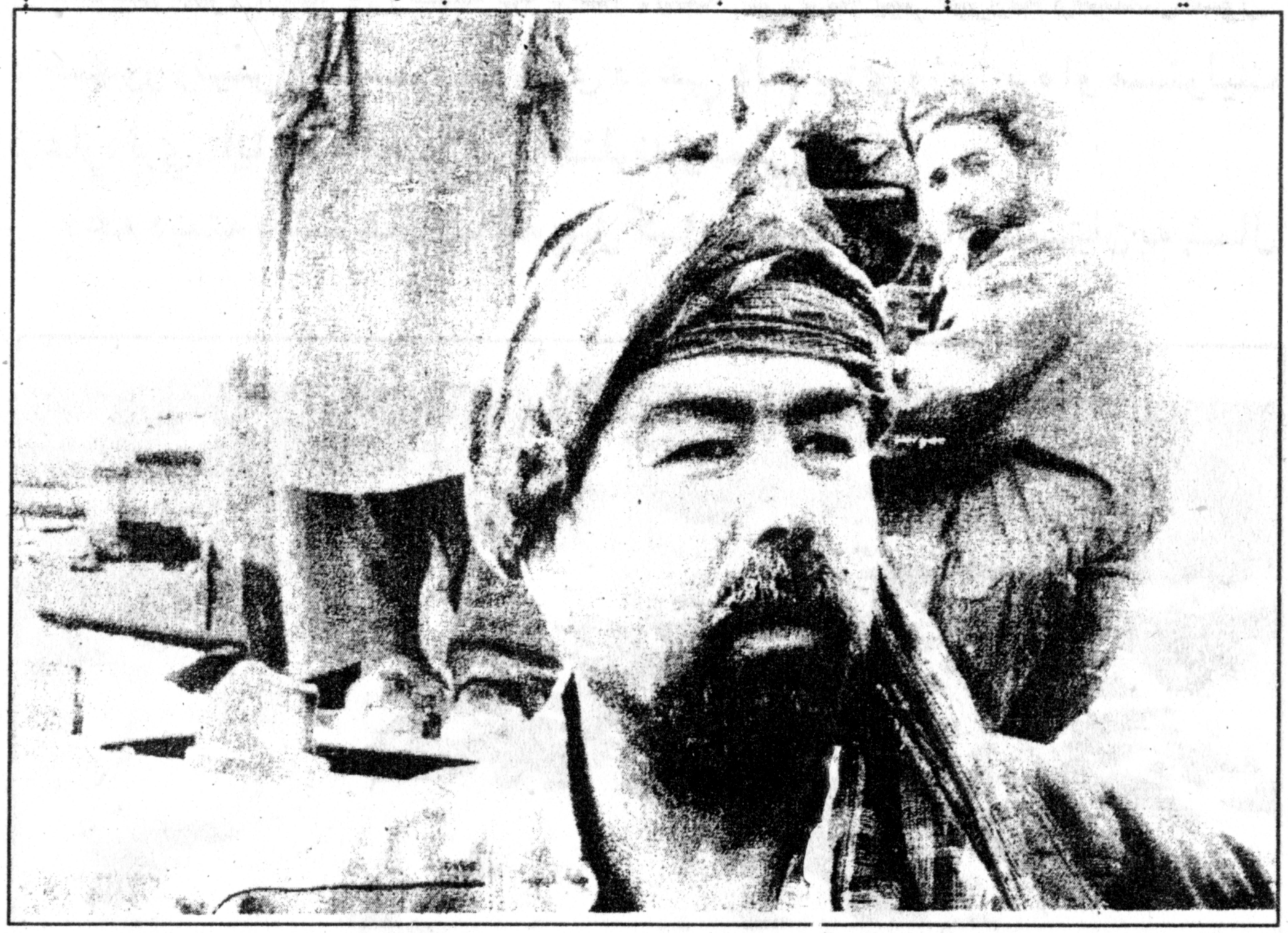

کوي، پر جنرال دوستم نه شي تېرېدلی، څو اوونۍ مخکې دغه ۴۸کلن ځوان ازبک د کرزي له خوا د شمالي ولایتونو د مسئول په توګه ونومول

شو. خو ځواک په شبرغان او شاوخوا کې د کابل له دغې دوعا سربېره هم له دوستم سره و.

دلته په شمال کې ده هر وخت ځان ورګډ کړی دی، بیا یې له دوی سره خیانت کړی دی. لومړی له کمونستانو سره ، بیا د مجاهدینو تر څنګ او د یو لنډ وخت لپاره له طالبانو سره هم و.

دغه سړی رحم نه پېژني ځکه په ژوندیو جنګي اسیرانو باندې یې څو ځلې ټانکونه یا شوبلې ورخپړولي دي، د خپلې واکمنۍ د خوندي کولو لپاره دغه خونخور یا وینې څښونکي د خپلو مخالفینو په له منځه وړلو کې له هر څه نه بې پامه کار اخیستی دی، دغه قتلونه د هغه په دښته کې دي، دوستم بې له کوم تور یا جرمه وایي چې دا هغه ازبکان دي چې طالبانو څو کاله وړاندې دلته وژلي دي، نو پوښتنه داده چې ولې د شمالي ټلوالې دغه شهیدان په عزتمن او سر لوړې توګه په هدیره کې نه ښخول کېږي؟ ولې دومره ډېر مات هډوکي لا تر اوسه په چټلي کې په دغه سیمه کې خواره واره تل دي؟ او څه کوي د طالبانو یو بیرغ یا جنډه د شمالي ټلوالې د مړو د سکلیټونو تر څنګ؟

دغو پوښتنو ته یو څه مات ګوډ ځواب په شبرغان کې موندل کېږي، یوازې پوښتنه د جنګي کلا دلارې په وګړو کې ډار اچوي، یو ازبک شپون ښه تکړه ژنی چې په خوله کې یې "How are you" وه خپله رمه پیوله، په وېره او تلوار د سیند خواته وزغلېده او ناري یې وکړې چې زه نه پوهېږمه ارام مې پرېږده.

محمداحمد بیا نه ډارېږي، دغه بزګر تر خپل تراکټور لاندې پروت دی. له هغه لارې څخه لرې نه دی چې هغې دینتې ته ورځي، تاسو هغه مهال څه ولیدل؟ احمد یوه دقیقه غلی شو، یو سګرت یې ولګاوه، شین لوګی یې راوویسته او وچ یې وویل: "ما ټول شیان لیدلي دي، زه دلته ژوند کوم د دوستم سرتېرو یو شپږ کنټینره دغې دښتې ته یوړل" په دغو کنټینرونو کې په سلګونو طالب سرتیري وو، دوی خپل ځانونه اټکل ۲۵۰ کلیومتره لرې په کندز کې شمالي ټلوالې ته ورتسلیم کړي وو. د طالبانو د مشر ملا عمر څو زره سرتېري د افغانستان په شمال کې له وسلو سره دوستم ته ورتسلیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، چې یوه برخه جنګي اسیران یې هماغه مهال ونیول او جنګي قلعه ته راوړل شول، پاتې طالبان چې یو ډېر شمېر یې په خپله خوښه راغلي، پاکستاني وو، کنټینرو ته واچول شول، دوی بیا په کنټینرو کې شبرغان ته ولېږدول شول.

د نوامبر په اخره کې په دغه لښکرکوټ کې یو پاڅون وشو، چې د امریکایي پرله پسې هوایي بریدونو په ترڅ کې له منځه یوړل شو. د طالبانو په چوپړ کې هغه وسله ټون ولوېد چې دوی له پخوا نه په دغه لښکرکوټ کې پټې وسلې ځای پرځای کړې وې او د دوستم سړیو ته پټه نه وه. دغه نابېره پاڅون ډېر شمېر امریکایي ایجنټان چې دوی له شمالي ټلوالې سره یو ځای دغه لښکرکوټ کنټرولولو حیران کړل. سربېره پر دې له دغې وروستي بلوا څخه طالبانو لږ ګټه پورته کړه زیاتره سرتېري په دې پاڅون کې له منځه ولاړل. د شبرغان مړي سره له دې چې په ننښته کې نه دي وژل شوي خو دا خبره ددوستم سړي یو ځلي هم نه کوي، په دغه دښته کې د لارې ټرځنګ په سلګونو د مردکیو پوښونه پراته وو چې د درنو وسلو وې، تر دې لږ وړاندې بیا د انسان هډوکي.

دلته اعدامونه ترسره شوي دي، څنګه چې یو افغان لیدونکی په یو مستند فلم کې ادعا کوي؟ احمد ډزې نه دي اورېدلي، د قواو راټولېدنه په دغه سیمه کې له رمزه ډکه پاتې کېږي، خو ددغو قبرونو تر څنګ په یوه وخت کې په دغه دښته کې تر ډېرو ورځو کنټینرونه ولاړ وو.

ددغو پېښو شاهد احمد وایي" لنډه دا چې سړیو دغه مړي اټکل ۶۰۰ یا ۷۰۰ له کنټینرونو څخه را وویستل او په دې دښته کې یې وغورځول. د افغانستان په شمال کې ډله ییزې وژنې په کنټینرونو کې یو میتود دی، چې د مقابل لوري د له منځه وړلو لپاره ترې کار اخیستل کېږي. دا میتود د طالبانو، هزاره ګانو او اوزبکانو له خوا کارېده. میتود تل یو شانې وي، لومړی ډېر شمېر اسیران په یو تنګ ځای کې راټول او پرس کېږي، په ژمي کې تودوخه په شبرغان کې له ۲۵ نه تر ۳۰ ګرادو رسېږي، حرارت په دغه پولادي کنټینري قبر کې دوزخ ته ورته وي، د اکسیجن کمښت پسې دغه سړي ورو ورو د یو ډېر خوږمن او ځوروونکي زندۍ مرګ پر لوري خوځوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیلي په دښته کې هم ځینې طالبان ژوندي پاتې وز، دوی په دغه خوا کې وو، احمدویل او ګوته یې د محبس پر لور وخوځوله، دغه ۴۵کلن بزګر پر خپل تراکتور ډډه ولګوله، زه په کافي اندازه پیسې لرم، زه له دوستمه نه ډارېږم او د خدای پامانۍ په وخت یې وویل:

ایا سړی کولی شي چې د شبرغان د ختېنو لوړو دېوالونو او ازغنو سیمونو تر شا د حقیقت او رښتینو ننښو او پل په موندلو کې بریالی شي؟

۱۲۰۰ طالب سرتېري او قوماندانان د محبس په یوه وتلي ځای کې اسیران دي، کله چې د طالبانو په واک کې و، د محبس دغه اوسنی قوماندان ازبک اخترمحمد خپله په همدې زندان کې بندي و، هغه په خندني توګه وویل" افغانستان همداسې دی، یو وار د یو نوبت دی بل وار د بل" ډېر بړ بړ غږېږي، یو سړی چې ۴۳کالو څخه یې یوولس په محبس کې تېر کړي لکه اختر محمد، هغه چای او شنو انګورو ته وبللو" وګوری په ارامه دلته هرڅه منظم دي" محبس ته چې وګورې یو نمونه محبس برېښي، سور صلیب یو کتنځای لري چې محبوسینو ته په کافي اندازه ډوډۍ، وربجې، سابه او اوبه ورکول کېږي، اټکل ۵۰ تنه محبوسین په نري رنځ اخته دي، دوی په کرنتن کې ژوند کوي او درملنې یې هم کېږي.

طالبان په دریو برخو وېشل شوي، دوې برخې د افغانانو او یوه د پاکستانیانو لپاره بېلې شوي چې تر ۴۰۰ تنو پورې په یوه بلاک کې دي، په ۲۰ متر مربع خیمه کې تر ۱۵ تنو پورې ژوند کوي، په اوونۍ کې دوه واري انګړ ته ایستل کېږي.

دلومړي بلاک د بندیانو استازي عبدالستار کندهاری دی کوم چې د طالبانو د پورته کېدو اصلي مرکز او دیو سترګې ملا عمر ولایت دی، ستار وایي یو معمولي سرتېری دی نه قوماندان، دی تېزې تېزې خبرې کوي، هماغسې چې په مدرسه کې یې زده کړې دي.

غواړی تاسو تر خوشې کېدو وروسته بیا هم وجنګېږئ؟ کله چې په کابل کې بې بوکرې ښځې وګورئ چې ښوونځیو ته د تللو اجازه لري هغه وخت به تاسو څه وکړئ؟ ستار له غوسې خپلې شونډې وچېچلې، ده وویل: زه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید لومړی وګورم، د هغه په څنګ کې یو ساتونکی په شین یونیفورم کې ولاړ دی طالب ته یې د هغه په خبرو ګوت څنډنه وکړه.

عمران یو ۲۲ کلن پاکستانی د محبس ساتونکي ته څه خاص اهمیت نه ورکوي، دغه د لاهور ډودی پخوونکی په نوامبر کې د خپل ملا په غږ افغان ورونو ته د وسلو د مرستې په نیت روان شوی و، پس له دوه ورځو دی په کندز کې اسیر شوی، یو ګډمرغه انسان دی په څه خبر و.

عمران په انګرېزي وایي: زه په کنټینر کې وم، ساتونکی په دې خبرو نه پوهېږي زړه تنګی شي او په خپله مخه ځي" موږ یې تر ۳۰۰ تنو په یوه کنټینر کې یو ځای ټپل وهلو، بیا یې موږ دښتې ته یوړو، په لومړیو درېیو ساعتونو کې هغه چې په جګړو کې ټپي وو ـ مړه شول، بیا بوډاګان چې دوی ته هوا ونه رسېده" عمران زیاتوي په سلګونو مړي په یوه کنټینر کې وو، د عمران وینا ډېرو نورو محبوسینو تصدیق کړه، په دویم بلاک کې افغانان وو، چې ډېر شمېر سړي په کې ناست وو، پوښتنه ترې وشوه چې څوک په داسې کنټینرونو کې بندیان شوي وو چې مړي په کې وو؟ډېرو لاسونه پورته او د قتلونو خبرونه یې تائید کړل.

تر ۲۰۰۰ زیات پر هغه مهال مړه شول، ملا عبدالمنان یو شین سترګی پښتون له سویل نه وویل، دغه شمېره به له دې هم زیاته وي، په شبرغان کې یو اوزبک ډاکټر چې ځان یې نه معرفي کاوه، ځکه چې ددوستم په سیمه کې یې کار کاوه، دا خبرونه چې د هوا د بندېدو له امله وژل زښت ډېر وو تصدیق کړل.

دا چې د جنرال دوستم ملیشې جنګي جنایات، ډله ییزې وژنې تر سره کړي، نو بې له شکه امریکایي سرتېري هم په کې وو. دوی د طالبانو د اسیرانو ورمېږونه په رښتیا سره مات کړل، د پوښتنې ګروېږنې او پلټنې پر مهال به زیاته شکنجه ورکول کېدله.

دغه خبرې همدارنګه د کنټینر لارې چلوونکیو او هم نورو عینې شاهدانو په مستند فلم کې په څرګنده توګه کړې دي، د عمران په یاد راځي چې په کندز کې ډېر امریکایان وو، کله چې په کندز کې له کنټینره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوویستل شو، ډېر کمزوری و هېڅ یې نه شو لیدلی. محمد یو بل بزګر نه شي کولی چې امریکایان خپل خاطر ته راولي هلته ټول د دوستم سړي وو.

امریکایان په دې هیله وو چې چېرته به اسامه بن لادن او یا ملا عمر ونیسي، د جنګي کلا په پاڅون کې د CIA یو سړی هم ووژل شو، یو شمېر په ډزو کې ټپیان شول، دوی امریکایي یونیفورم نه لرلو، بلکې ملي افغاني کالي یې اغوستي وو چې نور ونه پېژندل شي. دغو امریکایي مشتریانو خپلې وسلې په وطني عامو کلاشینکوفونو بدلې کړې وې.

له تصوره وتلې خبره ده چې دغه په شمال ټلواله کې ځای پرځای شوي د CIA اجنټان د شبرغان په ډګر کې پر اینبودل شویو اوسپنیزو تابوتونو باندې خپل پام واړوي، یا پرې څه فکر وکړي او یا په دې اړه د بشر د حقوقو په رڼا کې په دې اړه کومه خواخوږي ښکاره کړي، هغوی د یو انسان په توګه له طالبانو سره هېڅ علاقمندي نه لرله.

د محبس امر په ډېرو باټو او کبر وایي چې ددغه ځای بندیان اوس په ګوانتانامو کې ناست دي.

له "هیله" دوه میاشتنی خپرونې څخه په مننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

س. سپېڅلی

د افغانستان په شمالي سیموکې د بشري حقوقو حالت

هسې هم په تېرو دوو لسیزو کې په افغانستان کې د بشري حقوقو د بېلابېلو جنګې ډلو له خوا تل تر پښتو لاندې شوي دي، خو له ۱۹۹۲کال څخه را په دې خوا کله چې په دې هېواد کې قانون، دولتي سیستم او اردو له منځه تللي او دولتي واک په سیمو کې د بېلابېلو ډلو په لاس کې ولوېد د هېواد زیاترو سیمو د اوسېدونکو پر حقوقو د تېري پرېمانه بېلګې تر سترګو شوې دي.

په دې وروستیو کې د افغانستان په شمال کې د جنګې ډلو د سیمه ییزو قوماندانانو له خوا پر پښتنو او نورو مېشتو قومونو باندې شوي ظلمونه او د بشر له حقوقو څخه سر غړونې د نړۍ د مطبوعاتو او د بشر د حقوقو د نړیوالو سازمانونو د پاملرنې وړ ګرځېدلې دي.

د هېواد شمالي سیمو اوسېدونکي پښتانه، پشه یان او مغل د توکم او ژبې پر بنیاد ځورول شوي، شته او جایدادونه یې د شمالي ائتلاف د وسلوالو جانې ډلو له خوا په زور او جبر غصب شوي، ګن شمېر پښتانه وهل شوي او ټکول شوي دي. پر ښځو او پېغلو نجونو باندې په جبر سره جنسي تېري شوي دي د هېواد له شمالي، په تېره بیا د بغلان اوتخار له

ولایتونو څخه په دې ورستیو وختونو کې ګڼ شمېر کورنۍ د ننګرهار ولایت د حصار شاهي ولسوالۍ د مهاجر کمپ ته ورکډه شوي دي.

د دغه کډوالو ډېره برخه پښتانه دي چې د شمال د سیمه ییزو جنایتکارو قوماندانانو له خوا له خپلو کورونو څخه شړل شوي دي. که له یوې خوا د ملګرو ملتونو د پلان له مخې د روان عیسوي کال تر پایه له یو ملیون نه زیات افغان مهاجرین خپلو کورونو ته ستنېدونکي دي، له بله پلوه د هېواد له شمالي سیمو نه ګڼ شمېر نوي مهاجر د خپلو کورونو پرېښودلو ته مجبورېږي، دغه نوي کډوال د ژبې او توکم پر اساس د سمیه ییزو قونانداانانو او وسلوالو کسانو له خوا کړول کېږي، په حقه حقوقو یې تېري کېږي او دوی د خپل ژوند د ژغورلو لپاره پاکستان ته څېرمه د سرحدي سیمو په لور کوچېږي. په دې وروستیو وختونو کې د تخار او بغلان ولایتونو له بېلا بېلو سیمو څخه له پاسه درې سوه کورنۍ د حصار شاهي په کېمپ کې مېشتې شوې دي.

د دغو کډوالو د یوې کورنۍ مشر خان جان چې د بغلان ولایت د دوشي ولسوالۍ اوسېدونکی دی، وایي چې د شمال په ولایتونو کې د طالبانو له ماتې وروسته د ځایي قوماندانانو له خوا پر دوی ډېره سخته راغله او په نتیجه کې د خپلو کورونو پرېښودو ته مجبور شول نوموړی وایي: وسلوالو کسانو موټر رانه واخېست، بوټونه، پیسې، ساعت او هر څه یې رانه په زور واخېستل.

د دوشي ولسوالۍ د سرخ کوتل اوسېدونکی نور جلال هم ورته کیسه لري:

په دوشي کې وسلوال قوماندان امان پیسې، موټر او د کور ټول کالي رانه واخېستل او موږ په یو جوړ جامو کې له سیمې نه راوتښتېدو.

د دولت په نامه د کیله ګي اوسېدونکی بیا وایي چې ټوله خبره د ژبې ده. نوموړي زیاته کړه: خبره د پښتو او د فارسي ده، موږ له کیله ګي نه تر سلو زیات کورونه چې ټول پښتانه وو، له خپلو سیمو څخه راوشړل شوو، موږ چور شوو، هر څه یې رانه واخېستل. قوماندان مصطفی او قوماندان امان پر موږ ډېر ظلمونه وکړل، یوازې قوماندان جلال سالنګي له موږ سره

مرسته وکړه، خو د هغه زور نه رسېده، موږ په لاره کې هم د وسلوالو کسانو له خوا چور شوو.

د تخار ولایت د فرخار ولسوالۍ اوسېدونکی سید محمد وایي: د سیمې قوماندانانو وویل چې نور دلته ستاسې د اوسېدو لپاره ځای نه شته. داود قوماندان او د نورو وړو قوماندانانو لکه بیداق، عبدالولي او قهار پر موږ ډېر ظلمونه وکړل. دوی د خرماو، عساط، سیمان او خاکدای د سیمو اوسېدونکو ته وویل چې له سیمې څخه ووځي.

دغه راز د غلان د نوي ښار اوسېدونکی حاجی محمدالله وایي:

زموږ د شهر جدید، نهرین او نورو سیمو له پښتنو څخه یې ځمکې، کورونه او هر څه په زور واخېستل، قوماندان قاضي فضل، خورشید، ولي ګک د حنیف زوی او نورو قوماندانانو د سیمې پر خلکو ډېر ظلمونه وکړل، له موږ نه یې ځمکه، کورونه او ټوله شتمني واخېستله. د ننګرهار ولایت د حصار شاهي په کېمپ کې څه له پاسه ۳۵۰۰ کورنۍ مېشتې شوې دي، چې ټول د خوراکي موادو او پاکو اوبو د نشتوالي له امله له سختو ستونزو سره مخامخ دي.

د افغانستان په شمالي سیمو کې د بشري حقوقو تر پښو لاندې کولو لړۍ تقریباً د دغې سیمې ټولو ولایتونو ته غځېدلې ده.

د پروان ولایت اوسېدونکی تاج الدین وایي: ورک یې کړه، څه به درته ووایم هغه څه چې پر موږ شوي دي، یا مو پر سترګو لیدلي دي په حوله مې نه راځي چې درته ویې وایم. د جمعیت اسلامي او نظار شورا وسلوالو کسانو د خلکو ښځې، خویندې او لوڼې بې عزته کړي، مالونه یې رانه بوتلل او ځمکې یې په زور رانه واخیستلې. موږ غواړو چې د غو ټولو سیمو ته سوله‌ساتي پوځونه ولېږل شي او وسلوالو کسانو ته سزا ورکړل او د هغوی د زور زیاتي مخه ونیول شي.

د پروان ولایت یو بل اوسېدونکی علمداد چې له خپلې سیمې شړل شوی دی، له ملګرو ملتونو او نړیوالو څخه ګیله لري وایي: صاحبه! موږ په قوم ناصریو، زموږ ګناه څه وه؟ موږ خو یوازې پښتانه وو! له موږ نه یې هر څه په زور واخېستل، موږ ایله بیله خپل سرونه راخلاص کړل، ملګري ملتونه

اونوره دنیا زموږ غم ولې نه خوري ولې زموږ له حاله ځان نه خبروي؟ د افغانستان له حکومت او ملګرو ملتونو څخه هیله کوو چې موږ بېرته خپلو سیمو ته ستانه کړي او له وسلوالو کسانو څخه وسلې ټولې کړي او د ظلمونومخه یې ونیسي.

د افغانستان د لنډمهالې اداري د سپکو صنایعو او خوارکي موادو زیرمو محمد عارف نورزی چې د یو هیئت په مشرۍ د هېواد شمالي ولایتونو ته تللی و، د بشري له حقوقو څخه د وسلوالو ډلو دغه سرغړونې تایېدوي او وایي:

په شمالي سیمو کې د وسلوالو افرادو او قوماندانانوله خوا پر خلکو ډېر ظلمونه شوي، د پنځوسوو په شاوخوا کې عریضې موږ ته رسېدلې دي چې هر یوه په کې د خپلو کورونو او جایدادونو د بېرته ورکولو غوښتنه کړې ده.

د یادونې وړ ده چې د افغانستان له شمال نه په زور راکډه شوي ټولو مهاجرینو په یوه اواز په دغو سیمو کې د وسلوالو ډلو د بې وسلې کولو او د وسلوالو جنایت کارانو د محاکمه کولو او د هېواد په شمال کې د نړیوال سوله ساتي پوځ د ځای پر ځای کولو غوښتنه وکړه، څو د سیمه ییزو وسلوالو ډلو د زور زیاتي مخه ونیول شي او دوی په ډاډه زړه خپل ورځني ژوند ته دوام ورکړي.

له نوښت مجلې څخه په مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مزار تولوژنه

په امریکا کې یوه ناویل شوې کیسه

د ژباړن یادښت:

کله چې تېر کال طالبان د واک پرېښودو ته اړ کړای شول، افغانانو هیله درلوده چې نور به هېواد ته سوله او ارامي شي، نور به ورورژنې، وینې توینې، ځورونې او د ورانۍ لړۍ ته د پای ټکی کېښودل شي، نور به ارامي او سوکالي راشي. خو له بده مرغه چې حالات لا نور هم توپاني شول. د هېواد په شمال کې د شمالي ټلوالې او نړیوالې ټلوالې له خوا بشري جنایتونه تر سره شول، داسې بشري جنایتونه چې د بشر په تاریخ کې به یې ساری ډېر لږ ولیدل شي.

دا چې د هېواد په شمال کې بشري جنایتونه تر سره شول، نو اوس د افغانانو لپاره څه کول په کار دي؟

د ټولو افغانانو لپاره په کار دي چې نړیوالې او افغاني محاکمې ته د بشري جنایتکارانو را کښلو لپاره نه ستړې کېدونکې هڅې وکړي. ځکه د افغانستان د چارو څېړونکي او پلټونکي په دې باور دي چې د یوه رژیم له نسکورېدو سره د نوي رژیم د واک ته راتلو پر مهال ډله ییزې وژنې تر سره شوې دي، دا ډله ییزې وژنې د غوایي د کودتا پر مهال او بیا یې په اوږدو کې تر سره شوي دي. که هغه مهال او یا تر هغو وروسته دا بشري جنایتکاران او جنګي جنایتکاران محکمې ته راکښل شوي وای، اوسني

جنایتونه به نه رامنځ ته کېدل. اوس هم که دا جنایتکاران محکمې ته د وښکل شي نو په راتلونکي کې هم د داسې جنایتونو وېرې شته.

نړیوالې محکمې او افغاني محکمې ته د جنایتکارانو د راکشولو مقصد د یوې ډلې پلوي او د بلې مخالفت نه دی، بلکې د جنایتکارانو محاکمه کول له بشریت سره مینه ده.

له ۲۰۰۱ کال وروسته چې د هېواد په شمال کې کوم بشري جنایتونه تر سره شوي دي، د هغـــو په اړه یوه ایرلېندي ژورنالېست مستند فلم جوړ کړی دی چې Clive Freeman یې په اړه یوه لیکنه کړې او ما ژباړلې ده، تاسې یې لوستو ته رابولم.

اشفاق

د اسیر شویو طالبانو په شکجنه کولو او وژلوکې امریکایي پوځیان لاس لري او د هغو درېیو زرو اسیرانو د ډله ییزې وژنې په پټ ساتلو او پټولو کې یې مرسته کړې چې مزارشریف ته څېرمه په یوه سیمه کې تر سره شوې. دا هر څه د یوه ایرلنډي فلم جوړوونکي Jamie Doran له هغه مستند فلم څخه په ښه توګه څرګندېږي چې له دغو تباه کوونکو وژنو څخه یې ډک کړی دی.

د Jamie Doran دا وروستی فلم چې "په مزار کې ډله ییزه وژنه" نومي، د جرمني په برلین کې په پارلماني ودانۍ کې وښودل شو. د فلم له ننداري سره سم له لاسه د یوه نړیوال پلاوي د جوړوېدو غږ پورته شو چې د دغو سندونه له مخې پلټنې وکړي.

د نړیوالو بشري حقوقو یو مشر Andrew McEntee چې همدا مستند فلم یې د سینما پر پرده لیدلی او په دې اړه یې د فلم بشپړه لیکنه لوستې، په دې باور دی چې دا د سترو جنګي جنایتونو څرګند شواهد دي چې امریکایي عکسرو په افغانستان کې ترسره کړي دي. McEntee چې د مستند فلم د ننداري پر مهال په برلین کې و، وویل: څرګنده چې جنګي جنایتونه تر سره شوي دي، اوس باید جنایتکاران یوازې نړیوال عدالت ته

پرېښودل، لـه نړیوال عدالت سربېره جنایتکاران باید د امریکا د متحده د ایالاتو د قانون منګولو ته هم وسپارل شي.

د Jamie Doran د مستند شل دقیقه یي فلم زیاته برخه په پټه جوړه شوې، که څه هم په فلم کې عیني شاهدانو ویلي چې د غچ اخیستو په وېره او ډار کې ژوند کوي، خو لـه دې سره سره بیا هم دوی ټول حاضر دي چې په یوه نړیوالـه محاکمه کې د شاهد په توګه او د سترګو لیدلو حالاتو د ویلو لپاره حاضر شي.

په دغه فلم کې یو عیني شاهد وایي چې ما په خپلو سترګو یو امریکایي پوځي ولید چې د یوه افغان بندي سر یې پرې کړ او پر نورو یې تېزاب تلې کړل؛ دلته امریکایانو هر هغه څه وکړل چې غوښتل یې، موږ ډېر بې وسه او ناچارو وو، هېڅ قوت مو نه درلود چې د دغو بې رحمه خلکو د داسې جنایتونو مخنیوی مو کړی وای.

همدغه سړی د خپلو سترګو لیدلي حال وایي او زیاتوي: هغه بندیان چې وهل او دربول شوي او تېپیان شوي وو، کلـه بـه یې چې لـه زندان څخه د باندې وویستل، بیا نو نه راښکارېدلـه، دوی بیا د تل لپاره غیبېدل. د نورو شاهدانو لـه منځه دوو نورو شاهدانو وویل: موږ دې تـه پـه زوره اړ کړای شوي وو چې کانتینر لرونکي موټرونو وچلوو او طالب بندیان دښتې تـه یوسو، چې بیا بـه پـه بیړه او منډه پـه داسې حال کې پـه ټوپکو ویشتل کېدل او وژل کېدل چې ۳۰ - ۴۰ امریکایان د وژنو د افادې کولو لپاره ولاړ وو. د اسنادو او شوهدو لـه مخې بندیان دغې دښتې تـه د ځایي امریکایي قوماندان په امر وړل شوي او وژل شوي دي.

په فلم کې یو بل عیني شاهد پخپل لاس د بندیانو د وژلو اعتراف کوي او یو بل افسر چې د دوستم په ځواکونو کې افسردی وویل: زه په دې تهدید شوم، چې په راتلونکي کې باید هر څه د خپل ژوند د خوندیتوب لپاره پټ وساتم. نو دغه افسر لـه خپلو جنایتونو څخه پرده پورته نه کړه.

پـــه المـــان کې PDS (Party of Democratic Socialism) ګوند چې په مزار کې د دلـه وژنې (Massacre in Mazar) فلم د ځانګړې ننداري لپاره یې په Reichstage کې ترتیبات نیولي وو، د ګوند مشر Roland Claus پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط او غور د فلم محتویات کتل، خو د دغه فلم د سوچه والي او رښتینوالي په اړه یې خبرې وکړې.

Adre Brie چې په اروپایي پارلمان کې PDS ګوند غړی دی، د پاتې ناروغ طالب بندیانو په درملنه کې یې علاقه وښودله، ده زیاته کړه: زه به خوشاله شم چې یو نړیوال کمېسیون هغه ناراموونکیو او پرېشانوونکیو سوالونو ته ځواب ووایي چې د دغه فلم له ننداري وروسته راپورته کېږي.

په یوه مطبوعاتي کنفرانس کې Bire وویل: زه په افغانستان کې د Doran د خطرناک فلم په کړو وړو پوه شوم او زه به له فلم سره مالي مرسته ورکړم. د PDS ګوند غواړي چې په افغانستان د جګړې رښتیني فلمونو تر لاسه کړي. ده زیاته کړه چې فلم به د اروپا په پارلمان کې هم ننداري ته وړاندې کړي.

د Clive Freeman لیکنه، ژباړن: حامد اشفاق، ګوربت دوه میاشتنۍ خپرونه، پرله پسې ۱۷ ګڼه، ۲۰۰۲ کال،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند احمد ، مزارشریف

په شمال کې د شمال ټلوالې جارحیت او د پښتنو مظلومیت

د طالبانو له ماتې سره سم په شمال کې د پښتنو حالت ډېر زړه دردوونکی او خواشینوونکی دی. د شمال ټلوالې له خوا په شعوري ډول پښتانه ځورول کېږي، په ډول ډول نومونو ځپل شوي او په بېلابېلو ډولونو ربړول شوي دي. پښتنو ته د بې پاسپورټه بهرنیانو په سترګه کتل کېږي او مال، شتمني، ځمکې او ګردې هستۍ یې د هغوی له خوا چور او تالان شوي دي. د سمنګانو په ولایت کې له پښتنو سره ډېر بد چلند شوی دی

دشمال ټلوالې د ظلمونو بېلګه

چې قلم یې د کاغذ پر مخ نه شي کښلی او د ایبک او نورو سیمو ترڅنګ د غزنیګک کلي مېشت پښتانه یو مخ بې عزته شوي او د هغوی ګردې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هستۍ یې چور او تالان کړي دي، ددې ځای له پښتنو څخه یې یوازې څلوېښت زره مېږې بېولې دي.

ددې ځای د پښتنو ګناه دا وه چې دوی د ستر افغان محمدګل خان مومند له تېر سره تړاو درلوده، عزت یې لوټ شوی او ډېر ځوانان یې په دې جرم چې القاعده دي، وژل شوي او ان ځینې یې ژوندي له پوسته جلا شوي او حلال شوي هم دي. د مزارشریف او بلخ په سیمو کې هم د پښتنو حالت ډېر خراب او زړه دردوونکی دی، هغه ورځ چې په مزار کې د استاد عطا او دوستم ډلو ترمنځ جګړه وه په ښار کې د پښتنو کوم واده و او ناوې یې د شاه کورته لېږدوله چې په لاره کې یې څو ټوپکیانو مخه ونیوله او ناوې یې ترې بوتله، چې تر ننه پورې لا درکه ده او هېڅوک یې غږ نه اوري، همدارنګه د مزارشریف په ښار کې پښتانه په ازاد ډول نه شي اوسېدلای او نه شي کولای چې خپل کاروبار پر مخ بوزي. د مزار او پلخمري دلارې په اوږدو کې د رباطک په سیمه کې وسله وال کسان د موټرو مخه نیسي او له پښتنو څخه پیسې غواړي، که لانجه یې ترمنځ راغله بیا یې ژوندي نه پرېږدي. په دې بهیر کې یې دوه اوونۍ وړاندې دوه پښتانه ځوانان چې کابل ته راتلل په دغه سیمه کې د نورو له منځه راښکته او بیا یې شهیدان کړل.

د جوزجان او نورو ولایتونو په ګردو سیمو کې هم له پښتنو سره ورته چلند کېږي او د ژوند ګردې اسانتیاوې یې ترې اخیستې دي، پر کورونو یې هره ورځ وسله وال کسان ورځي او په بېلابېلو نومونو یې وسله والو او پټو ځایونو ته بیایي او په ډېره سختۍ د پیسو په بدل کې راخوشې کېږي. پښتانه هېڅ حق نه لري چې خپل غږ پورته کړي او خپل شکایتونه څرګند کړي او که دا وکړي بیا یې د پټېدو ځای نه شته.

له بهرنیو خبریالانو او د بشر د حقوقو له بهرنیو چارواکو سره یا د شمال ټلوالې ژباړن او وسله وال کسان وي او یا هم د شمال کوم لوړ پوړی چارواکی چې پښتانه ونه شي کولای بشپړ شکایت وکړي او په بهرنیو رسنیو کې یې خپاره کړي او نړۍ د شمال ټلوالې له ظلمونو او تېریو څخه خبره شي چې د انسانانو پر یوه څوربدلې ټولنه څه تېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منځمهالي دولت له خوا هم چې کله کوم پلاوی شمال ته راځي، د شمال ټلوالې کسان ورسره وي او پښتانه نه شي کولای چې بشپړې خبرې وکړي او هغوی ترې خبر کړي، ځکه له هغو سره د ټلوالې وسله وال کسان وي او څوک دا جرئت نه شي کولای چې بشپړې خبرې وکړي او ګرد حالات ورته ووايي، خو له دې سره سره بيا هم هغوی څه نا څه د خلکو عريضې راټولې کړي او د منځمهالي دولت مشرتابه ته يې کېدی شي رسولې وي، همدارنګه د بشر دحقوقو غوښتونکو هم لږ تر لږه ځانونه په دې خبر کړي دي، خو تر اوسه يې هېڅ مثبته نتيجه نه ده ورکړې.

د بغلان او کندز ولايتونو په مرکز او ولسواليو کې پښتانه وژل شوي، وهل شوي، او مالونه يې چورشوي دي. موټرې ترې په بېلابېلو نومونو وړل شوي او تنبتول شوي دي او د موټر چلوونکو د وژلو ډېرې بېلګې په لاس کې شته. پر ځمکوالو او کروندګرو باندې له عشر پرته پر يوه جريب ځمکه دولس منه غنم ټاکل شوي هغوی به يې د شمال ټلوالو ټوپکيانو ته ورکوي. په لارو کې امنيت نه شته او په ځانګړې ډول پښتانه په بېلابېلو سيمو کې لوټ شوي او ځينې يې وژل شوي دي. لنډه دا چې د شمال ټلوالې تر بريو وروسته په عمومي ډول پښتانه ځورول شوي او په شعوري ډول يې چور او چپاول کړي دي، ځکه د شمال ټلوالې يو کوماندان چې نه غواړم نوم يې ياد کړم، ما ته وويل: " ماره جنرالان ايراني و روسی تربيه ميدادند که پشتونهای شمال را بزنيد، بکوبيد، چورکنيد، بی عزت کنيد. تا شما از چنګال انها ازاد شويد وکشور ازاد داشته باشيد. به انها مسلط باشيد و تا اخرين قدرت خود کوشش کنيد که انها را ازشمال بکشيد، ومجبور کنيد که وطن ابای شما را ترک کنند و بروند" په دې ډول د ټلوالې يو بل کنډک مشر چې غيور نومېږي، ما ته وويل: "چه فکر ميکنيد که ما کی هستيم؟" ما ورته وويل تاسې مجاهدين يئ او د نړۍ ستر زبرځواک ته مو ماته ورکړه او د منځمهالي دولت غړي ياست. ويې ويل: " نه ، تو نفهميده يی. ما مجاهد عليه فساد و مجاهدين نګهداری نوامیس کشور نيستيم. ما مجاهد هستيم عليه پشتونها، ما که شما را زنده مانده ايم شکر بکشيد".

له دې خبرو څخه څرګند ېږي چې روسان بیا غواړي موږ سره وجنګوي او دا ځل ورور له ورور سره دښمن کړي. د ایران هڅه داده چې نه یوازې په شمال بلکې په ګرد افغانستان کې د پښتنو ځواک او قوت له منځه یوسي او فرهنګ یې زیانمن کړي. د ډموکراسۍ مخه ونیسي او زموږ خپلواکي له ګوابښ سره مخامخ کړي، همدا خبره ده چې ډول ډول ایراني فلمونه، کتابونه او نورې خپرونې شمال ته رالېږي، له شمال ټلوالې سره مالي مرستې کوي او د شمال ټلوالې د برلاسۍ هڅې کوي، همدارنګه شمال ټلوالې ته لارښوونه کوي چې څه وکړي او کومه پالیسي غوره کړي او د چا پر وړاندې خلک راوپاروي. ایران نه غواړي چې د افغانستان ملي بېرغ د تل لپاره هسک وي او د نورې نړۍ په کتار کې یو پرمختللی او ازاد هېواد وي.

روسان هم دا هیله لري، په شمالي سالنګ کې همدا اوس هم د روسانو بیرغ رپېږي او ترڅنګ یې د شمال ټلوالې د پخواني حکومت (د رباني حکومت) بیرغ ولاړ دی، اوس نو تاسو خپله فکر کولای شئ چې د شمال ټلوالې اصلي ماهیت څه شی دی؟.

له هیلې مجلې څخه په مننه

PROPERTY OF ACKU

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر خبرې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

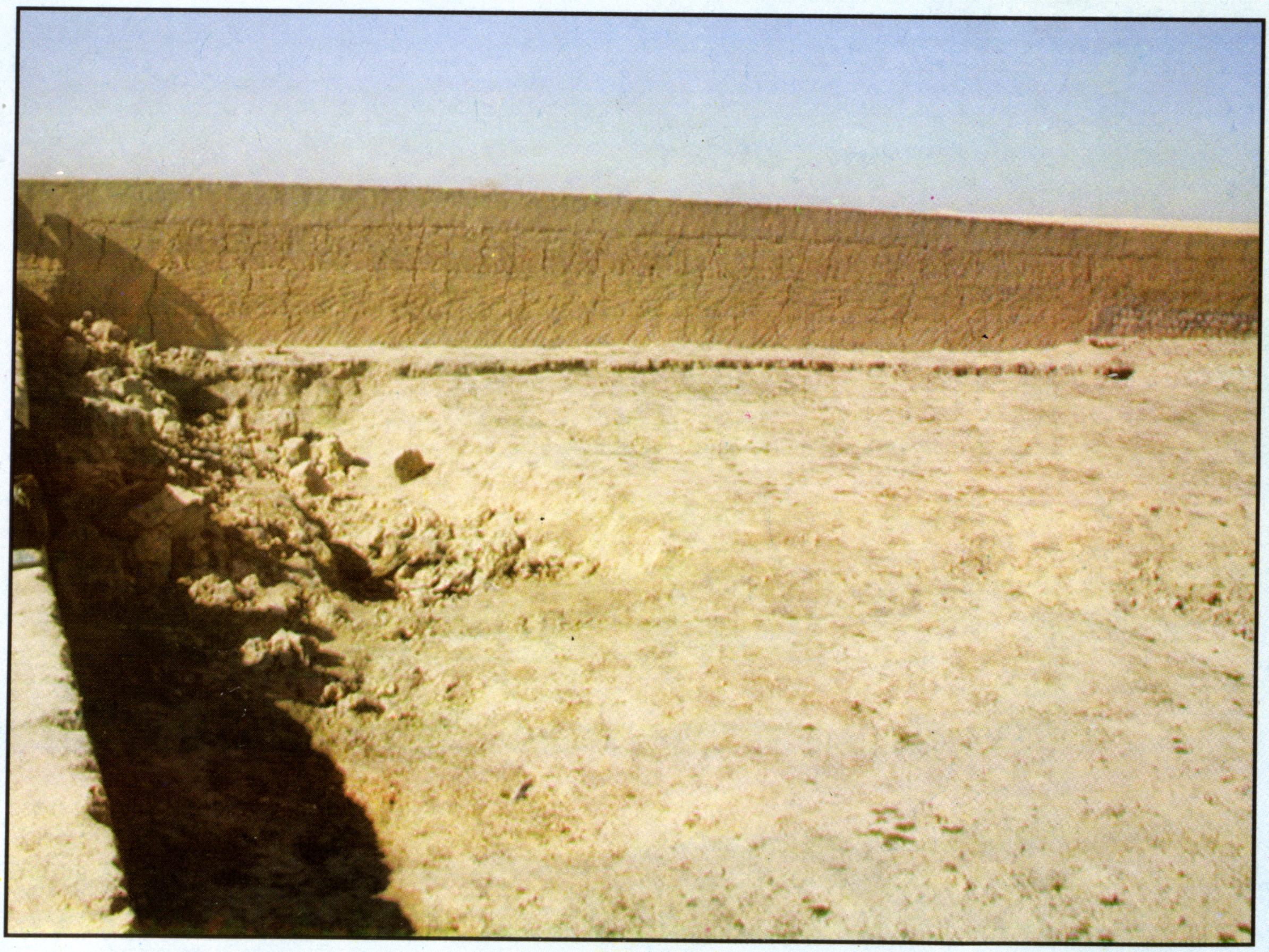

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ARIC
Established 1989

عبدالباري جهاني

دعوه

کندهار مې د بابا په قواله دی
که پنجشېر دی که واخان دی وطن زما دی
هره لوېشت مې د نیکه او بابا ګور دی
پر هر ګام باندې لحد او کفن زما دی
هر غاټول یې زما له وینو رنګ اخېستی
دا په وینو روزل سوی چمن زما دی
له نیکه را پاته سوی په میراث دی
دا د مشکو رباتونه ختن زما دی
سرداري یې زما په پچه ده ختلې
له آمو تر مست هېلمنده مامن زما دی
که تاجک دی که ازبک دی یو افغان دی
د دې خاورې هزاره ترکمن زما دی
چې فکر [illegible] یې سر کې
[illegible] زما دی
[illegible] زما دی. [illegible] زما دی هر څه زما دی
د دې خاورې ارغوان او زرغن زما دی
دلته هره تیږه، کانی بدخشان دی
دا لالونه، غرونه غرونه دمن زما دی
د ازل تقسیم باغوان یم پیدا کړی
دا بهار دا لاله زار او ګلشن زما دی
دا مورچل مورچل پکتیا او دا شېر برېتي
چې فلک به کوږ وګوري دښمن زما دی
که "میرویس" دی که اکبر که مسجدي دی
هره توره، هر میدان او تورزن زما دی
فتح زما ده، فخر زما دی، جشن زما دی
شهید زما دی د ویرژلو شیون زما دی
چې په زړه کې څه در تېر نه سي اسمانه!
چې پرون مې د نیکونو و، نن زما دی

ویرجینیا، ۵، ۱۹۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

Pushtoons In North of Afghanistan

(Collection of Articles)
Collected By Dr. M.Jaweed

Published by:

S.C.P.R.D --
Sapi's Center for Pushto Research and Development
Address: Flate No 314, 3rd floor, Gul Haji Plaza,
Ph/ Fax: 091-5704506
Email: SCPRD@psh.paknet.com.pk

Date 2003

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library